

НОРА РОБЪРТС РОДЕНА В ПЛАМЪК

Част 1 от „Сестрите Конканън“

Превод от английски: Ивайла Божанова, 1996

chitanka.info

*„Никога да не се омъжа,
да не бъда съпруга на никой
мъж,
до края на дните си свободна
оставам —
решила съм го веднъж.“*

Ирландс
ка балада от 19
век

ПЪРВА ГЛАВА

В кръчмата, разбира се. Къде на друго място би се сгрял умен мъж в хладен ветровит следобед? Определено не и вкъщи пред камината.

„Том Конканън е интелигентен — помисли си Маги, — няма начин да е у дома.“

Баща ѝ би предпочел да е в кръчмата, сред приятели, където е веселбата. Той обожаваше да се смее и ако се наложеше — да плаче или да споделя невероятните си мечти. Някои сигурно го смятаха за глупав, но не и Маги.

Тя взе последния завой и раздрънканата камионетка навлезе в селцето Килмихил. На улицата нямаше жива душа. Нищо чудно. Времето за обяд отдавна минаваше, а денят не предразполагаше към разходки: зимата налиташе от Атлантическия океан като пес от леденото царство на Хадес. Западният бряг на Ирландия трепереше и бленуваше за пролетта.

Сред множеството познати превозни средства тя зърна очукания фиат на баща си. Хубава тълпа се бе сбрала при Тим О'Мейли този ден. Паркира колкото може по-близо до входа на кръчмата, притисната от магазини.

Едва стъпи на тротоара, и вятърът почти я събори. Маги загърна плътно якето с вълнена подплата и нахлузи още по-ниско черната плетена шапка. Бузите ѝ пламнаха, сякаш се бе изчервила. Студеният въздух тегнеше от обезпокоителна влага. „Преди да се свечери — помисли си фермерската дъщеря — ще завали сняг!“

Не помнеше по-суров януари! Как пареше само с ледения си дъх графство Клар. Мина бързо край цветната леха на един магазин. Малкото останали стръкчета в подгизналата почва бяха почернели от студа и представляваха тъжна картинка.

Домъчня ѝ за градинката, но новината, която носеше, я изпълваше с толкова радост, че се зачуди защо цветята не са разцъфтели сякаш бе пролет.

При О'Мейли бе топло. Усети го, щом отвори вратата. Долови мириса на горящия с весели червени пламъци в огнището торф, аромата на поднесената за обяд яхния от Дирдри — жената на О'Мейли — напластения дъх на тютюн, бира и пържени картофи.

Най-напред забеляза Мърфи, бе седнал до една маса с протегнати напред крака и свиреше на ирландския си акордеон. Мелодията бе звучна като гласа му. Унесени и замечтани, посетителите, все постоянни гости, слушаха, стиснали халби с бира. Тъжната мелодия напомняше за Ирландия — впрочем така и се наричаше, и разказваше за остаряването. Бе меланхолична и прекрасна като сълзите на влюбени.

Мърфи също я видя. На устните му се появи плаха усмивка. Черните му коси се бяха спуснали върху челото и той тръсна глава назад, да ги отметне. Тим О'Мейли стоеше зад бара. Беше едър мъж и бялата престилка на кръста едва опасваше корема. Лицето му бе широко и набръчкано; когато се смееше, очите почти се губеха в гънките.

В момента подсушаваше чаши. Не прекъсна работата си, защото знаеше, че Маги ще изчака възпитано края на песента и чак тогава ще поръча.

Тук бяха Дейвид Райън — пушеше от американските цигари, които брат му изпращаше всеки месец от Бостън — спретнатата госпожа Логан, която плетеше нещо от розова вълна, а кракът ѝ помръдваше в такт с музиката, и старият Джони Конрон — бе разтегнал беззъбата си уста в усмивка, а възлестата му ръка държеше не по-малко изкривените пръсти на съпругата му — поне от петдесет години насам. Седяха близо един до друг като младоженци, заслушани унесено в песента на Мърфи.

Звукът на телевизора над бара бе изключен. На екрана пробягваха ярки кадри от английска сапунена опера. Около масивна маса, под светлината на свещи в елегантни сребърни и кристални свещници, спореха богато облечени хора с лъскави коси.

Бляскава и пищна, обстановката бе далеч от живота в малката кръчма с опушени тъмни стени.

Презрението на Маги към лъскавите герои и техните пререкания насред скъпо мебелирания салон бе напълно машинално. Както и мимолетната завист.

Мина ѝ през ум, че ако някога тя притежава подобно богатство — макар, разбира се, това да не представляваше интерес за нея, определено знае какво да направи.

И тогава го видя в ъгъла. Не самотен. Напротив, бе праметнал ръка на облегалката на стола, а в другата държеше чаша и тя знаеше, че е пълна със силен чай, смесен с ирландско уиски.

Познаваше го добре. Не беше предвидим — непрекъснато започваше, спираше или променяше първоначално замислените планове. Не бе обичала никого така, както обичаше Том Конканън. От все сърце.

Без да отрони дума, прекоси помещението, седна и облегна глава на рамото му.

Обичта ѝ към него лумна отново — един пламък, който сгряваше дълбоко и никога не угасваше. Той вдигна ръка от облегалката и я притисна плътно към себе си. Устните му леко докоснаха слепоочието ѝ.

Песента свърши. Тя целуна ръката му.

— Знаех, че ще си тук.

— Как разбра, че мисля за теб, Маги, обич моя?

— Сигурно, защото и аз мислех за теб.

Облегна се назад и му се усмихна. Беше дребен, но як. Като недорасъл бик, уточняваше той с гърлен смях. Тогава бръчиците около очите му се увеличаваха и ставаха по-дълбоки. А Маги примираше — струваше ѝ се още по-привлекателен. Някога косата му бе възхитително огнена и гъста. С времето малко пооредя и сивото се примеси с червеното. За Маги той бе най-пленителният мъж на света.

Това бе баща ѝ.

— Тате — обади се тя, — имам новина.

— Знам. Изписано е на лицето ти.

Намигна и дръпна шапката ѝ. Косите ѝ се разпиляха по раменете като червен водопад. Обичаше да ги гледа как проблясват и искрят. Все още помнеше, когато я взе на ръце за първи път: личицето ѝ бе сбръчкано от бушуващия в нея живот, размахваше свити юмручета, а косата ѝ блестеше като нова монета.

Не се разочарова, че няма син. Смирено прие дарената му дъщеря.

— Донеси на момичето ми питие, Тим.

— Ще пия чай — провикна се тя. — Навън е страшен студ. — След като бе пристигнала, искаше да съобщи новината бавно, да ѝ се наслади. — Сигурно затова си тук на топло, да пийнеш и да попееш, Мърфи? Кой топли кравите ти?

— Топлят се една друга — не ѝ остана дължен той. — А ако времето се задържи такава, на пролет ще имам повече телета, отколкото мога да отгледам. През дългите зимни вечери добитъкът прави същото, което и хората.

— Седят пред камината с хубава книга в ръка, така ли? — попита Маги.

Всички в кръчмата се разсмяха. За никого не бе тайна, че четенето не е сред любимите занимания на Мърфи, но това не го смущаваше особено.

— Е, опитах се да ги въведа в насладата на литературата, но кравите предпочитат да гледат телевизия. — Той чукна празната си чаша по плота на бара. — А и дойдох тук на тихо. Вкъщи все чувам как пещта ти бумти денем и нощем. Защо не си у дома, да се занимаваш със стъклото си?

— Тате — Маги хвана баща си за ръка, — искам да кажа първо на теб. Сутринта занесох няколко парчета в магазина Макгинис в Енис.

— Тъй ли? — Той извади от устата си лулата и я изтръска. — Трябваше да ми кажеш. Щях да дойда да ти правя компания.

— Искан да съм сама.

— Малката ми отшелничка — перна я лекичко по нослето той.

— Тате, той ги купи. — Очите ѝ, зелени като на баща ѝ, светеха. — Купи и четирите. Всичко, което занесох. Плати ми веднага.

— Наистина ли, Маги? — Той скочи, повлече я след себе си и я завъртя. — Дами и господа, чуйте. Моята дъщеря, моята Маргарет Мери, е продала произведенията си от стъкло в Енис.

Последва бързо, спонтанно ръкопляскане и порой въпроси.

— В магазина на Макгинис — обясняваше тя. — Четири парчета. Искан да види и други. Две вази, купа и последното може да се нарече тежест за затискане хартия.

Тим сложи на бара две чаши с уиски за нея и баща ѝ.

— Добре, тост за Том Конканън, който вярваше в мен.

— А, не Маги. — Баща ѝ поклати глава, в очите му проблесна сълза. — За теб. Само за теб. — Той чукна чашата ѝ и отпи. —

Изсвири нещо, Мърфи. Искам да танцувам с дъщеря си.

Мърфи засвири жига. Сред радостни възгласи и ръкопляскания Том подхвана танца с дъщеря си. Със зачервено от готвенето лице Дирдри излезе от кухнята, бършейки ръце в престилката и повлече мъжа си пред бара. После Мърфи засвири друг танц, без да спира, премина на трети, а Маги сменяше партньор след партньор, докато не я заболя краката.

В кръчмата продължаваха да идват посетители, било да послушат музика, било да си потърсят компания. Новината се разнесе. До вечерта всички в радиус от двадесет километра щяха да я знаят.

Тъкмо за такава слава мечтаеше тя. Но тайно се надяваше и на още.

— Стига ми — задъхано рече Маги, отпусна се на стола и отпи от студения чай. — Сърцето ми ще се пръсне.

— И моето. От гордост за теб. — Усмивката на Том бе ласкава, но очите — малко мътни. — Да отидем да кажем на майка ти, Маги. И на сестра ти.

— Ще кажа на Бриана довечера.

При споменаването на майка им настроението на Маги видимо се промени.

— Добре. — Той посегна и я погали по бузата. — Днес е голям ден за теб Маги Мей и нищо няма да го помрачи.

— Денят е голям и за двама ни. Никога нямаше да надуя първото си стъклено балонче, ако не беше ти.

— Тогава ще го отпразнуваме заедно, само двамата, поне за известно време. — За миг му се стори, че се задушава. Зави му се свят стана му лошо, нещо сякаш щракна в главата му. После погледът му се проясни. „Въздух — помисли си той. — Имам нужда от въздух.“ — Ще ми се да се повозим малко. Искам да помириша морето, Маги. Идваш ли с мен?

— Разбира се — надигна се тя. — Но вълн е страшен студ, а и вятъра си го бива. Сигурен ли си, че искаш да ходим на скалите точно днес?

— Имам нужда точно от това. — Той навлече палтото, омота шал около врата си и огледа посетителите в кръчмата.

Тъмни опушени цветове се завъртяха пред очите му. Помисли си с леко съжаление, че е малко пиян. Но денят просто го налагаше.

— Ще направим веселба! Утре вечер! Ще отпразнуваме успеха на дъщеря ми. С отбрани гозби, пиене и музика. Очаквам да видя всичките си приятели на тържеството.

Маги изчака да излязат на студа.

— Какво тържество, тате? Знаеш, че тя никога няма да се съгласи.

— Все още съм господар на къщата си! — Брадичката му, Магината бе същата, щръкна напред. — Ще има празненство, Маги, аз ще се оправя с майка ти. Ще караш ли ти?

— Дадено.

Знаеше, че ако Том Конканън си е наумил нещо, няма смисъл да се спори. Беше благодарна за тази му черта, защото иначе никога нямаше да отиде във Венеция, за да стажува в стъklarската работилница. Никога нямаше да научи това, което знаеше днес, а и нямаше да разполага със собствено ателие. Разбра, че майка ѝ бе накарала Том да си плати прескъпо заради разходите по обучението ѝ. Но той не промени решението си.

— Върху какво работиш сега?

— Нещо като бутилка. Искам да е висока и много тясна. Някак заострена, а най-горе да разцъфва като лилия. Цветът трябва да е изключително деликатен — като вътрешността на праскова.

Виждаше я така ясно, както ръката, с която я описваше.

— Какви прекрасни неща се раждат в главата ти.

— Това е лесно — усмихна му се тя. — Трудното е да ги изпълниш.

— Ти ще ги измайсториш — потупа я по ръката и млъкна.

Маги отби по криволичещия тесен път към морето. Далеч на запад вятърът гонеше тежки облаци. Бяха тъмни и вещаеха буря. Тук-там малки светли петна ту потъваха, ту проблясваха сред оловното небе.

Облаците ѝ се сториха като купа — широка, дълбока, с дръзки цветове — и тя на часа започна да я моделира в главата си.

Караше раздрънканата камионетка покрай пожълтелите от зимата живи плетове, по-високи от човешки бой. Пътят ту се виеше, ту тръгваше направо. В края на селцето се издигаше параклис на Дева

Мария. Лицето ѝ бе спокойно, а ръцете — дружелюбно протегнати напред: в краката ѝ някой бе положил букетче ярки изкуствени цветя.

Баща ѝ въздъхна.

Погледна го. Стори ѝ се преbledнял, а кожата около очите — неестествено изопната.

— Уморен ли си, тате? Не е ли по-добре да те откарам в къщи?

— Не, не. — Той извади лулата и разсеяно я потупа в дланта си. — Искам да погледам морето. Задава се буря, Маги Мей. Ще наблюдаваме истинско зрелище от скалите при Луп Хед.

— Така е.

Извън селцето пътят застрашително се стесняваше и тя прокарваше камионетката, сякаш вдяваше конец в иглено ухо. Яко навлечен мъж вървеше насреща, а кучето му го следваше вярно. И мъжът, и кучето се свиха в живия плет — камионетката почти закачи върховете на ботушите на мъжа. Той кимна към Маги и Том за поздрав.

— Знаеш ли какво си мислех, тате?

— Какво?

— Ако успея да продам още няколко парчета, само няколко, ще мога да си изградя втора пещ. Искан ми се да работя с повече цветове. Ако имам втора пещ ще правя повече разтопено стъкло. Огнеупорните тухли не са чак толкова скъпи. Наистина! Все пак трябва най-малко двеста броя.

— Имам малко заделени пари.

— Не. Стига. — Тя бе категорична. — Радвам се, че искаш да ми помогнеш, но това ще направя сама.

Той свъси вежди, личеше колко е обиден.

— Искам да знам за какво са бащите, ако не да помагат на децата си! Не ми хленчиш за хубави дрехи или привлекателни дрънкулки. Нужни са ти огнеупорни тухли. Ще ги получиш.

— Ще ги получа, но ще ги купя аз — не се предаваше тя. — Трябва да го постигна сама. Не искам пари, а да ми вярват.

— Ти вече десетократно ми се отплати. — Той се облегна назад, леко спусна прозореца и вятърът засвири, докато палеше лулата си. — Аз съм богат човек, Маги. Имам две прекрасни дъщери, като скъпоценни камъни. И макар да няма какво повече да желае човек,

притежавам още хубава солидна къща и приятели, на които да разчитам.

Маги забеляза, че не включва майка ѝ в списъка на съкровищата си.

— И неизчерпаемия стремеж да намериш гърнето с жълтици под дъгата.

— Това — винаги.

Той отново се умълча и замисли. Отстрани пробягваха стари каменни къщи, отдавна останали без покрив, напред — докъдето поглед стигаше — се простираше сиво-зеленикаво поле, неопишимо красиво на мрачната светлина. Църквата, брулена от все по-усилващия се вятър, бе защитена само от няколко изкривени дървета с оголени клони.

На пръв поглед картината бе тъжна и самотна, но Том я намираше за красива. Не бе склонен към уединение като Маги, но зърнеше ли как снежното небе и пустата земя се сливат, разбираше дъщеря си.

През отворения процеп на прозореца той долавяше мириса на морето. Някога бе мечтал да го прекоси.

Някога бе мечтал за твърде много неща.

Откакто се помнеше, все търсеше гърнето с жълтици под дъгата и знаеше, че причината да не го открие, е единствено у него. По рождение, но не и по наклонност, бе фермер. С времето загуби почти всичката земя. Остана толкова, колкото да му напомня, че се е провалил. На малки парцели дъщеря му Бриана отглеждаше с усърдие цветя и зеленчуци.

„Прекалено много кроежи“ — помисли си той и в гърдите му се надигна нова въздишка. Жена му, Маив имаше право. Беше преизпълнен с планове, но никога не прояви здрав разум, пък и не извади късмет, та да ги доведе докрай.

Минаваха покрай няколко самотни постройките. Собственикът им се хвалеше, че тук е последната кръчма преди Ню Йорк. Настроението на Том се повиши. Винаги ставаше така.

— Да се отбием ли преди Ню Йорк, Маги Мей и да изпием по халба? — зададе той неизменния си въпрос.

— Аз плащам първата поръчка.

Той се засмя. Докато тя извеждаше камионетката по края на пътя, го обзе нетърпение. По-нататък имаше само трева и камъни. А после — бруленият от ветровете океан, който в другия си край къпеше бреговете на Америка.

Излязоха от колата. Смесица от вятър и вода безмилостно се разбиваха с грохот в черните скали. Преплели ръце, те залитаха като пияни, засмяха се и поеха напред.

— Лудост е да идваме тук в такъв ден.

— Да, възхитителна лудост. Усещаш ли въздуха, Маги? Вдъхни! Иска да ни отведе до Дъблин. Помниш ли, когато ходихме в Дъблин?

— О, да! И онзи жонгльор с цветните топки. Толкова ми хареса как ги премята, че заради мен и ти се научи.

Смехът му се разнесе над морския грохот.

— Само колко ябълки натъртих!

— Седмици наред ядохме ябълкови сладкиши и пихме ябълков сок.

— Тогава си мислех, че с този номер ще изкарам някоя и друга пара. Ходих чак на панаира в Голуей.

— И каквото припечели, изхарчи за подаръци на Бриана и мен.

Маги забеляза, че лицето му си е възвърнало цвета, очите му блестяха. Беше й приятно да върви до него по неравната земя, вятърът сякаш хапеше. Застанаха на ръба на могъщия Атлантик. Войнствените му вълни се разбиваха в страховитите скали. Водата се сгромолясваше, после се оттичаше и оставяше зад себе си десетки водопадчета в пукнатините. Над главите им чайките кряскаха и кръжаха, грачеха и кръжаха, а водните стени на вълните връщаха крясъците им като ехо.

Пръските отлитаха нагоре — снежнобели в основата и кристално ясни, когато експлодираха в ледения въздух. По бурната повърхност на водата не се виждаше никъде кораб. Днес тук бе царството на вълните с разпенени гребени.

Чудеше се дали баща ѝ не идва така често тук, защото за него сблъсъкът на водата с камъка е символ на женитбата и войната. А неговият брак бе една безконечна битка. Вечната горчицина и гняв на съпругата му, неспирно гризеше сърцето му и постепенно, почти незабележимо, го унищожаваше.

— Защо стоиш при нея, тате?

— Какво?

За момент той откъсна вниманието си от морето и въздуха.

— Защо стоиш при нея? — повтори Маги. — Бри и аз сме вече големи. Защо стоиш, след като не си щастлив?

— Тя е моя съпруга — отвърна той протичко.

— Що за отговор? — настоя тя. — Защо това трябва да е краят? Между вас няма любов. Дори не се харесвате. Откакто се помня, тя превръща живота ти в ад.

— Много строго я съдиш.

Маги прецени, че и това е за негова сметка, прекалено много обичаше дъщеря си и не бе в състояние да се съпротивлява. Но тази обич, тя добре знаеше, не му помагаше да разбере разочарованията на жената, която я бе родила.

— Майка ти има вина колкото и аз. Бракът е деликатно нещо, Маги. Би трябвало да бъде хармония между две сърца и две надежди. Но понякога тежестта, а тя е прекалено голяма, пада върху едното сърце. Другото не успява да я поеме. Ще ме разбереш, когато са омъжиш.

— Нямам такива намерения — отсече тя пламенно, сякаш даваше клетва пред бога. — Никога няма да позволя на някого да ме направи толкова нещастна.

— Не говори така. Недей! — Загрижен, той я прегърна силно. — Нищо не е по-ценно от брака и семейството. Нищо на света!

— Ако е така, защо се превръща в затвор?

— Не е замислено така. — Той усети как отново му премалва и почувства студенината дълбоко в костите си. — Не ви дадохме добър пример, майка ви и аз, съжалявам. Съжалявам повече, отколкото съм в състояние да го опиша с думи. Но знам едно, Маги, момичето ми: ако обичаш с цялата си същност, рискуваш не само да не си нещастен. Може да се окаже и божествено.

Тя притисна лице към гърдите му, за да потърси утеха. Как да му каже колко отдавна знае, че за него никога не е имало никакъв рай; че той никога не би хлопнал вратите на брачния затвор зад гърба си, ако не е била нейната поява.

— Обичал ли си я някога?

— Да! С жар, гореща като твоята пещ! Ти се появи от тази обич, Маги Мей. Родена в огъня, като едно от най-хубавите ти и смели творения. С времето този огън угасна, но някога съществуваше. Може

би, ако не бе лумнал така буйно и силно, щяхме да го поддържаме дълго.

Нещо в тона му я накара да го погледне.

— Друга ли е имало?

Споменът бе едновременно и болезнен, и сладък. Том отново се загледа към водата, сякаш можеше да зърне отсрещния бряг и да намери жената, която бе пуснал да си отиде.

— Да, някога имаше. Но не беше писано да продължи. Нямаше право да продължи. Ще ти кажа едно: когато дойде любовта, когато стрелата попадне в сърцето, нищо не може да я спре. И дори кръвта, която изтича, ти носи наслада. Затова не говори така, Маги. Искам ти да получиш всичко, от което аз бях лишен.

Не му каза какво си мисли, а пророни:

— На двадесет и три години съм, тате, Бри е само една година по-малка. Знам какво твърди църквата, но проклета да съм, ако вярвам, че на небето има Бог, след като е в състояние да наказва един мъж цял живот за една грешка.

— Грешка? — Веждите му се свъсиха и той захапа лулата. — Бракът ми не бе грешка, Маргарет Мери, и никога повече няма да го казваш. Появихте се ти и Бри. Грешка ли? Не! Чудо. Минавах четиридесетте, когато се случи; и на ум не ми идваше да създавам семейство. Мисля си какъв ли щеше да е животът ми без вас двете? Какъв щях да бъда? Един почти седемдесетгодишен самотен мъж. — Той обгърна лицето ѝ с ръце и се вгледа в очите ѝ. — Всеки ден благодаря на Бога, че намерих майка ви и създадохме нещо, което ще остане след мен. От всичко сторено, ти и Бриана сте първата и най-голямата ми радост. А сега — нито думичка повече за грешки или нещастия, ясно ли е?

— Обичам те, тате.

Изразът на лицето му се смекчи.

— Знам. Дори си мисля, че ме обичаш прекалено много. — Отново го обзе безпокойство; сякаш вятърът му нашепваше да бърза. — Искам да те помоля за нещо, Маги.

— Какво?

Обсебен от внезапна потребност да запамети всяка нейна черта, той изучаваше лицето ѝ, пръстите му го изследваха: острата волева

брадичка, нежната извивка на скулите, зелените очи, като че ли събрали неспокойното море, което се разбиваше в краката им.

— Ти си силна, Маги. Жилава, силна и под цялата си твърдост носиш добро сърце. Бог ми е свидетел, че си интелигентна. Не разбирам откъде си събрала всичко, което е у теб. Ти си моята ярка звездичка, Маги, а Бри е хладната ми роза. Искам и ти, и тя да следват мечтите си, накъдето и да ви поведат. Искам го повече от всичко на света. И когато осъществявате мечтите си, ще го правите не само за вас, но и за мен.

Грохотът на морето не долиташе така силно, а светлината пред очите му почти изчезна. За миг лицето на Маги се разми и сякаш се стопи.

— Какво става? — Тя се вкопчи разтревожено в него. Бе посивял като небето и изведнъж заприлича на ужасно стар човек. — Лошо ли ти е, тате? Да ти помогна да се върнем при колата.

— Не. — По причини, които не можеше точно да формулира, бе жизненоважно да остане тук, в най-отдалеченото кътче на родината си, и да довърши започнатото. — Добре съм. Някакъв пристъп, това е всичко.

— Зъзнеш — установи тя.

И наистина, жилавото тяло в ръцете ѝ приличаше по-скоро на торба ледени кокали.

— Слушай ме. — Гласът му бе рязък. — Не допускай някой да те спре да отидеш където искаш, или да правиш каквото искаш. Остави своя отпечатък на този свят и то дълбоко, за да те надживее. Но недей...

— Тате! — Обзе я паника. Той залитна и се свлече на колене. — Господи, тате! Какво ти е? Сърцето ли?

Не, не е сърцето, мина му през ум, докато си пробиваше път през неясната мъгла, спуснала се наоколо, защото чуваше бързите и настойчиви удари в ушите си. Усети нещо в него да се скъсва, да се разбива и да изчезва.

— Никога не задебелявай, Маги. Обещай ми. Не губи онова, което е у теб. Грижи се за сестра си и за майка си. Обещай ми.

— Трябва да станеш. — Тя го дърпаше и се мъчеше да прогони обземащия я страх. Шумът на океана сега отекваше като развилняла се буря; кошмарна буря, която можеше да отвее от скалата и двамата и да

ги запокити надолу върху камъните. — Чуваш ли ме, тате? Трябва да станеш.

— Обещай ми!

— Да. Обещавам. Кълна се пред Бога, че винаги ще се грижа за тях. — Зъбите й тракаха, парещи сълзи се стичаха по лицето й.

— Трябва ми свещеник — едва прошепна той.

— Не, трябва само да те махна от този студ. — Но още докато го изричаше, знаеше, че лъже. Той й се изплъзваше; независимо колко силно притискаше тялото му, нещо от него се отдалечаваше. — Не ме оставяй така! Недей! — Тя плъзна отчаяно поглед наоколо по полето и пътеките, по които година след година хората минаваха, за да стигнат дотук като тях сега. Но нямаше нищо и никого, затова сподави вика си за помощ. — Опитай, тате. Опитай да станеш. Ще намерим лекар.

Той положи глава на рамото й и въздъхна. Не усещаше вече болка. Само някакво вкочаняване.

— Маги — прошепна той.

После изрече тихо още едно име, непознато име — това бе всичко.

— *He-e-e!*

Сякаш да прикрие баща си от вятъра, макар той вече да не го усещаше, тя го прегърна здраво и го залюля напред-назад, напред-назад, като през цялото време се давеше в сълзи.

А вятърът с тръбен зов се понесе от океана и донесе първите ледени капки дъжд.

ВТОРА ГЛАВА

За погребението на Том Конканън щеше да се говори с години. Имаше хубави гозби и чудесна музика, както бе възнамерявал да отбележи успеха на дъщеря си. Къщата, където живя толкова години, бе претърпена с хора.

Том не бе заможен човек, казваха някои, но беше богат на приятели. Едни — от тяхното селце, други — от по-далечното. Надойдоха от фермите, от магазините, от къщурките. Носеха храна, както се правеше в такива случаи, и кухнята скоро се изпълни с хляб, месо и сладкиши. Пиха за него и свиреха за кончината му.

Огньовете лумтяха, за да пропъдят бурята, от която прозорците се тресяха, и да надвият хладината, която съпровождаше траура.

Ала Маги бе сигурна, че никога повече няма да усети топлина. Седеше близо до камината в подредената гостна, а прииждащите постепенно изпълваха къщата. В пламъците тя съзираше скалите, кипящото море и себе си — сама, прегърнала умирация си баща.

— Маги!

Извърна се сепнато и видя Мърфи, клекнал до стола ѝ. Подаваше чаша, от която се вдигаше пара.

— Какво е?

— Повече уиски и малко чай, да го сгрее. — Добрите му очи бяха тъжни. — Бъди добро момиче и го изпий. Няма ли да хапнеш нещо? Ще ти е от полза.

— Не мога — увери го тя, но послуша съвета му и отпи. Бе готова да се закълне, че усеща как всяка огнена капка се плъзва по гърлото ѝ. — Не биваше да го водя там, Мърфи. Как не забелязах, че му е зле.

— Това са глупости и ти го знаеш. Изглеждаше чудесно, когато напуснахте кръчмата. Не помниш ли как малко преди това дори танцувахте?

„Танцувахме“ — помисли си тя. Беше танцувала с баща си в деня на неговата смърт. Дали един ден щеше да намери утеха в тази мисъл?

— Но ако не бяхме толкова далеч, толкова сами...

— Маги, лекарят ясно ти даде да разбереш, че това няма значение. Аневризмът го е убил и за щастие — бързо.

— Да, бързо беше.

Ръката ѝ потрепери, докато отново вдигаше чашата. След това времето бе потекло бавно. Отвратителни мигове. Докато откарваше тялото му далеч от морето, дъхът ѝ хриптеше в гърдите, а ръцете ѝ замръзваха на волана.

— Никога не съм виждал човек така да се гордее с някого, както той се гордееше с теб — плахо продължи Мърфи, отглеждайки смутено ръцете си. — Той ми бе като баща, Маги.

— Знам. — Тя посегна и отметна кичур от челото му. — И той го знаеше.

„За втори път загубих баща“ — помисли си Мърфи. Неволно усети цялата тежест на мъката и отговорността.

— Искам да ти кажа и да съм сигурен, че ме разбираш, ако се нуждаеш от нещо, каквото и да е то, ти или семейството ти, трябва само да ми споменеш.

— Много мило от твоя страна. Наистина.

Вдигна поглед към нея: очите му — ясни, келтско сини срещнаха нейните.

— Не му беше леко, когато се наложи да продаде земята. Още повече, че аз я купих.

— Не — прекъсна го Маги. Остави чашата и сложи ръце върху неговите. — Земята не беше важна за него.

— Майка ти...

— Дори светец да я бе купил, тя и него щеше да вини — прекъсна го Маги. — Макар точно тези пари да ни осигуриха прехраната. Наистина хубаво стана, че ти я купи. Бри и аз никак не се сърдим, Мърфи, повярвай ми. — Насили се да се усмихне — и двамата имаха нужда точно от това и продължи: — Ти направи нещо, което той не успя, а и не желаше да постигне, накара земята да дава плодове. Хайде, да не чувам повече такива приказки.

Най-после тя се огледа. Сякаш внезапно бе попаднала в пълната с хора стая. Някой свиреше на флейта, дъщерята на О'Мейли — наедряла в очакване на първата си рожба — пееше нежна мелодична песен. От другия край на стаята долетя жизнерадостен, сърдечен смях.

Бебе проплакваше. Мъжете, на групички, разговаряха за Том, за времето, за болната дореста кобила на Джак Марли, за течащия покрив на семейство Донован.

И жените разговаряха за Том, за времето, за децата, за сватби и бдения.

Една старица, далечна братовчедка, с износени обувки и кърпени чорапи, плетеше жилетка и разказваше някаква история, а наобиколилите я деца зяпаха с широко отворени очи.

— Той обожаваше да е в компания, нали знаеш? — Маги усещаше болката като пулсираща рана. — Да имаше как, всекидневно щеше да пълни къщата с хора. Все ми се чудеше, че предпочитам да съм сама. — Пое дълбоко дъх и с надеждата гласът ѝ да прозвучи небрежно, попита: — Чувал ли си го някога да споменава Аманда?

— Аманда? — Мърфи свъси вежди, докато премисляше. — Не. Защо?

— Няма значение. Сигурно не съм разбрала. — Сви рамене, отпъждайки спомена, че предсмъртните думи на баща ѝ са били името на непознатата жена. — Редно е да помогна на Бри в кухнята. Благодаря ти за питието, Мърфи. И за останалото.

Тя го целуна и се надигна.

Никак не беше лесно да прекоси стаята. На всяка крачка се налагаше да спира и да слуша утешителни думи или някаква случка с баща ѝ, или както при Тим О'Мейли — самата тя да утешава.

— Господи, колко ще ми липсва. — И без ни най-малко да се срамува, Тим избърса сълзите си. — Никога не съм имал и няма да имам по-скъп приятел. Все се шегуваше как щял да отвори кръчма и да ме конкурира.

— Знаем — увери го Маги.

Но тя знаеше още, че не беше просто шега, а поредното му намерение.

— Искаше да бъде поет — обади се някой, докато Маги прегръщаше Тим и го потупваше по гърба. — Казваше, че само думите, които ще го превърнат в човек на перото, му липсвали.

— Имаше сърце на поет — обади се Тим покрусено. — Сърце и душа на поет. По-добър човек от Том Конканън не се е раждал на света.

Маги размени няколко думи със свещеника за опелото, насрочено за сутринта, и най-накрая се озова в кухнята.

И тук бе претърпкано. Жени пъргаво приготвяха или разнасяха храна. Всички звуци и миризми говореха за живот, пееха чайници, вреше супа, цвъртеше печена шунка. Деца се мотаеха, а жените с необяснимо присъщата им майчинска сръчност или ловко ги заобикаляха, или ги вземаха на ръце.

Под кухненската маса доволно скимтеше кутре — това бе хрътката, която Том подари на Бриана за рождения ѝ ден. Самата Бриана с привидно спокойно лице шеташе край печката. Маги долови признаците на тъга: очите ѝ бяха помръкнали, а по устните не играеше усмивка.

— Веднага вземи чиния — нареди една от съседките, щом зърна Маги, и започна да ѝ сипва. — И ще изядеш всичко или ще се разправяш с мен.

— Дойдох да помогна.

— Ще помогнеш, като хапнеш. Има толкова храна, че стига за цяла армия. Помниш ли как баща ти ми продаде онзи петел? Според него това беше най-добрият петел в околията и щял да радва кокошките ми години наред. Ех, Том, Том! Умееше да те накара да му повярваш, макар да си наясно, че са глупости. — Жената продължаваше да трупа храна в чинията, без да прекъсва историята и дори намери време да премести едно дете от пътя си. — Оказа се ужасна, проклета птица и нито един път през живота си не изкукурига.

Маги се усмихна леко. Знаеше случката и тук се очакваше да попита:

— И какво направи с петела, госпожо Майо?

— Извих му врата и го сготвих на яхния. И на баща ти дадох от гозбата. Каза, че не е ял по-вкусно нещо през живота си.

Тя се засмя самодоволно и подаде чинията на Маги.

— Наистина ли беше вкусно?

— Месото беше жилаво като подметка, но Том, Бог да го благослови, изяде всичко.

И Маги яде, защото не ѝ оставаше друго, освен да продължава да живее. Изслуша сума ти разкази и дори разказа няколко случки. При залез-слънце кухнята почна бавно да се изпразва. Тя приседна и взе кутрето в скута си.

— Обичаха го — прошепна Маги.

— Така е — съгласи се Бриана.

Стоеше до печката с кърпа в ръка, очите ѝ блуждаеха. Нямахше повече кого да храни или за кого да се грижи, нямаше с какво да се захване, за да разсее мислите си. Мъката обгръщаше сърцето ѝ като рояк разгневени оси. Започна машинално да прибира чиниите.

Беше слаба и гъвкава, със спокойни, овладени движения. Ако имаха средства, можеше да се изучи за танцьорка. Гъстата ѝ златиста коса с червеникави оттенъци бе спретнато сплетена на тила. Бяла престилка покриваше семплата ѝ черна рокля.

В пълна противоположност, косата на Маги бе като огнена стихия около лицето. Полата ѝ очевидно се нуждаеше от ютия, а жилетката — от изкърпване.

— Бурята няма да отmine до утре — обади се Бриана.

С чиния в ръцете тя се взираше през прозореца в бушуващата нощ.

— Няма. Но въпреки всичко хората ще дойдат, както дойдоха и днес.

— След това ще ги доведем тук. Остана толкова много храна. Не знам какво ще я правим. — Гласът на Бриана заглъхна.

— Тя излезе ли поне за малко от стаята си?

Бриана остана неподвижна за миг, после продължи с прибирането на чиниите.

— Не се чувства добре.

— Господи! Престани! Съпругът ѝ почина. Всичките му познати дойдоха, а тя дори не си направи труда да се престори, че я засяга.

— Разбира се, че я засяга. — Гласът на Бриана беше стегнат. Нямахше сили да изтърпи една кавга, докато сърцето ѝ растеше като тумор в гърдите. — Живя с него повече от двадесет години.

— И не стори за него почти нищо друго. Защо я защитаваш? Дори сега.

Ръцете на Бриана така силно стиснаха чинията, че се уплаши да не я разполови. Гласът ѝ остана напълно спокоен.

— Никого не защитавам, само казвам истината. Хайде да не спорим. Нека в къщата да има мир, поне докато го погребем.

— В тази къща никога не е имало мир — обади се Маив от прага. Лицето ѝ не бе посърнало от сълзи. Беше студено, изопнато и

непрощаващо. — Той се погрижи за това. Дори сега го прави. Макар и мъртъв, пак превръща живота ми в тегоба.

— Няма да говориш така за него! — Цял ден Маги бе сдържала гнева си и сега той избухна като назъбен камък през крехко стъкло. Дръпна се от масата, а кутрето побягна да се скрие. — Да не си посмяла да кажеш нещо лошо за него.

— Ще говоря както искам. — Маив придърпа по-плътно шала около врата си. Беше вълнен, а винаги бе мечтала за копринен. — Докато беше жив, ми донесе само мъка. Сега е мъртъв и отново ме измъчва.

— Не забелязвам сълзи в очите ти, майко.

— И няма да видиш. Нито ще живея, нито ще умра като лицемер. Ще говоря само Божията истина. Той ще отиде при дявола заради всичко, което ми стори днес. — Очите й, огорчени и сини, се плъзнаха от Маги към Бриана. — И както Господ няма да му прости, така няма да му простя и аз.

— О, ти знаеш какво мисли Господ? — Лицето на Маги бе пламнало от гняв. — Да не би с цялото си четене на молитвеника и с постоянните ти молитвени брътвежи да имаш пряка връзка с Господ?

— Престани да богохулстваш. — Страните на Маив също поруменияха от яд. — Няма да богохулстваш в тази къща.

— Ще говоря както искам. — Маги повтори думите на майка си с иронична усмивка. — Мога да те уверя, че Том Конканън не се нуждае от оскъдната ти прошка.

— Достатъчно. — Макар вътрешно да трепереше, Бриана хвана рамото на Маги, за да я успокои. Пое си дълбоко дъх, за да е сигурна, че гласът й няма да й изневери. — Казах ти вече, майко — ще ти дам къщата. Няма за какво да се тревожиш.

— Какво? — извърна се Маги към сестра си. — Какви са тези приказки за къщата?

— Нали чу какво гласи завещанието му — започна Бриана, но Маги поклати глава.

— Не слушах. Адвокатски приказки. Не обърнах внимание.

— Той я остави на нея. — Все още трепереща, Маив вдигна пръст и го насочи обвинително. — Той завеща къщата на нея. През всичките тези години страдах и направих толкова жертви, а той дори това ми отне.

— Като се увери, че има здрав покрив над главата си и няма нужда да предприема каквото и да било, за да го поддържа, ще се успокои — отбеляза Маги, след като майка им напусна стаята.

Така беше. И Бриана смяташе, че ще успее да възцари мира. Цял живот бе успявала.

— Ще задържа къщата и ще я оставя да живее тук. Така ще се грижа за двете.

— Светица Бриана — промърмори Маги, но без злоба. — Все някак ще се справим двете.

„Новата пещ ще трябва да почака“ — реши тя. Докато Макгинис продължава да купува, ще разполагат с достатъчно средства, за да поддържат и двете къщи.

— Мислила съм си... Говорихме с татко наскоро... — Бриана се колебаеше.

— Хайде, изплюй камъчето — насърчи я Маги.

— Трябва малко да се постегне, знам, а ми остана съвсем малко от онова, което ми завеща баба. Пък и дълговете...

— Аз ще изплатя дълговете.

— Не е справедливо.

— Напълно справедливо е. — Маги стана, за да вземе чайника. — Той ги натрупа, за да ме изпрати във Венеция, нали? Ипотекира къщата и понесе всички скандали на майка. Цели три години се учих, благодарение на него. Ще се издължа.

— Къщата е моя, значи и дълговете вървят с нея — не отстъпваше Бриана.

Сестра ѝ изглеждаше сговорчива, но Маги знаеше, че ако реши, може да е упорита като магаре.

— Ще спорим до второ пришествие, така ли? Добре — двете ще изплатим дълговете. Ако не заради теб, Бри, то поне ми разреши да го направя заради него. Имам нужда да го сторя.

— Ще измислим нещо — поомекна Бриана и взе чашата чай, която Маги ѝ наля.

— Кажу какво си намислила?

— Добре. — Чувстваше се глуповато, но се надяваше да не звучи така. — Искам да превърна къщата в пансион.

— Да я превърнеш в хотел? — зяпна Маги. — Искаш наоколо да се навъртат чужди хора и да плащат за подслона си? Никога няма да имаш спокойствие, Бриана, и ще се налага да работиш от сутрин до вечер.

— Приятно ми е да има хора наоколо — отвърна Бриана хладно. — Не всички искат да са отшелници като теб. А усещам у себе си дарбата да правя нещата уютни. Нося го в кръвта си. — Тя вирна решително брадичка. — Как баба продължи да държи хотела на дядо, след като той почина. Значи и аз ще се справя.

— Не съм казала, че няма да се справиш. Просто не разбирам защо искаш непознати да се навъртат тук ден и нощ.

Дори при мисълта за подобно нашествие потреперваше.

— Само се моля да идват. На спалните горе им трябва освежаване, разбира се. — Докато споделяше подробностите, очите на Бриана грееха. — Малко боя и тапети. Един-два нови килима. А и Господ ми е свидетел, че тръбите се нуждаят от подмяна. Всъщност направо се налага да има още една баня, но мисля, че килерът в дъното на коридора горе може да се приспособи, ако направя малък апартамент тук, до кухнята, за майка, никой няма да я безпокои. Ще поразширя цветната градина, ще поставя и надпис. Не нещо натрапчиво, не, един малък, елегантен и приятен надпис.

— Ти желаш това — отбеляза Маги, наблюдавайки блясъка в очите на сестра си. — Наистина го желаш.

— О, да! Искам го.

— Тогава го направи. — Маги сграбчи ръцете ѝ. — Направи го, Бри! Освежи стаите и подмени канализацията. Постави изящна табелка. Той желаше това за теб.

— Мисля, че да. Смееше се така сърдечно, когато му го разказвах.

— Да, умееше да се смее.

— Целуна ме и се пошегува, че като внучка на хотелиер ще съхраня традицията. Ако не правя голям ремонт, мога да започна още през това лято. Туристите идват из западните околии през топлия сезон и търсят уютно, удобно местенце да прекарат нощта. Мога да... — Бриана притвори очи. — Боже, какво приказвам, а утре погребваме татко.

— Точно такива приказки би искал да чуе. — Маги усети, че отново може да се усмихва. Такъв грандиозен замисъл. Щеше да го приветства от все сърце.

— Нас, от рода Конканън, много ни бива по грандиозните замисли — поклати глава Бриана.

— Бриана, там, на скалите, той говореше за теб. Нарече те неговата роза. Би искал да разцъфнеш.

„А тя бе неговата звезда“ — помисли си Маги. Щеше да направи каквото зависи от нея, за да заблести.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше сама. Повече от всичко на света обичаше да бъде сама. От прага на къщурката си наблюдаваше как дъждът се излива върху нивите на Мърфи Мълдун и плющи диво по тревата и камъните. В същото време зад гърба ѝ, слънцето си пробиваше път решително и оптимистично. Слоестото небе обещавахе всевъзможни капризи на времето.

Такава бе Ирландия.

За Маргарет Мери Конканън дъждът бе нещо превъзходно. Често го предпочиташе пред топлите слънчеви лъчи и безоблачното синьо небе. Меката сива завеса на дъжда я откъсваше от света и което бе важно, отделяше света от нея, ако не се смятаха хълмовете, нивите и лъскавите петнисти крави наоколо.

Защото макар фермата, каменните огради и зелените поля отвъд лехите с шарени обички вече да не принадлежаха нито на Маги, нито на семейството ѝ, това местенце тук — тази малка дива градина и влажният пролетен въздух — бе единствено нейно.

Истина е, че бе фермерска дъщеря. Ала не се занимаваше със земеделие. През петте години, откакто почина баща ѝ, тя се зае да изгради свое кътче и да остави нещо след себе си, както той я бе заклей да стори. Може би все още не бе успяла кой знае колко, но продължаваше да работи и да продава. Вече продаваше свои произведения в Голуей и Корк, както и в Енис.

Нямаше нужда от нищо повече. Според нея притежаваше достатъчно. Е, навярно желаше още нещичко, но знаеше, че желанията — колкото огромни и силни да са — не плащат сметките. Знаеше също, че за осъществяването на някои амбиции, понякога се заплаща прекалено скъпо.

От време на време ставаше раздразнителна или неспокойна, но бе достатъчно само да си напомни, че трябва да е точно тук и да прави каквото си е избрала сама.

Ала в утрини като днешната, когато дъждът и слънцето воюваха, тя си спомняше за баща си и за неосъществените му мечти.

Умря, без да остави богатство, не постигна никакви успехи, дори не опази земите, принадлежали на рода Конканън от поколения.

Не изпитваше съжаление, че толкова много от наследството ѝ бе отишло за образование и за изплащане на дълговете, натрупани от чудатите начинания на баща ѝ. Може би я обземаше известно сантиментално настроение и съжаление за хълмовете и нивите, където нявга бе лудувала с цялата дързост и невинност на младостта, но това бе минало. Честно казано, не желаше да потъне в грижите, които подобна собственост изисква. Ярко проявеният копнеж у сестра ѝ Бриана, копнеж да отглежда всевъзможни дарове на земята, ѝ бе съвършено чужд. Да, радваше се на градинката си, на едрите разцъфнали цветя и техния аромат, но цветята растяха и без нейните грижи.

Имаше своето малко царство. Всичко извън него не беше нейно и затова оставаше извън мислите ѝ. Маги предпочиташе да не търси ничия помощ и определено не се нуждаеше от нещо, което да не може да си достави сама.

Добре знаеше, че да си зависим или да копнееш за повече, отколкото имаш, означава само тъга и неудовлетвореност. Родителите ѝ бяха красноречив пример.

Застанала до отворената врата, тя усещаше хладния дъжд и вдишваше влажния свеж въздух, изпълнен с аромата на настъпващата пролет: напъпилите трънки на живия плет от изток и ранните рози от запад ухаеха. Маги бе дребна, добре сложена жена, макар че хубавото ѝ тяло трудно се забелязваше под торбестите джинси и развлечената фланела. Огнената ѝ коса бе дълга до раменете. Под широката периферия на сивата като дъжда шапка очите ѝ бяха замислени, тайнствени и зелени като морето.

Дъждът мокреше нежната извивка на скулите ѝ, брадичката, широката меланхолична уста; покриваше с влага бледата кожа, характерна за червенкосите, и се смесваше с луничките, осеяли нослето ѝ.

Пиеше силния, сладък сутрешен чай от собственооръчно изработена стъклена чаша и не обърна внимание на острия телефонен звън, който долетя от кухнята. Обикновено, особено когато умът ѝ бе

зает с предстоящата работата, дори не го чуваше. В мислите си ваеше чиста и гладка скулптура, ясна като капка дъжд, в чиято сърцевина стъкло прелива в стъкло.

Видението в главата ѝ я накара да се захване за работа. И сега, пренебрегвайки телефонния звън, тя пое под дъжда към работилницата и към успокоителното бумтене на пещта.

В Дъблин Роуган Суини седеше в офиса си със слушалка в ръка, чуваше свободния сигнал и ругаеше. Беше зает човек, прекалено зает, за да си губи времето с невъзпитаната и темпераментна художничка, която отказва да отговори на остро поточване на шанса.

Чакаха го сделки, назначени телефонни разговори, проучване на договори, преглеждане на сметки. Налагаше се да отиде до галерията, за да види последните доставки. Керамиката на американските индианци бе негово откритие — никой не можеше да отрече месеците, прекарани в подбор на най-доброто от това, което му носеха.

Беше истинско предизвикателство. Но вече бе осъществено. Новата експозиция щеше да докаже за пореден път на всички, че пръснатите му по цял свят галерии „Уърлдуайд“ са първокласни. Междувременно онази проклета, упорита, незнайна жена от затътеното графство Клар обсебваше мислите му. Още не се бяха срещали, но тя и нейният забележителен талант прекалено много изпълваха съзнанието му.

Естествено и на новата пратка щеше да отдаде цялото си умение, енергия и внимание. Но нов художник, особено когато ставаше дума за някого, чието творчество така силно приковаваше въображението му, го изпълваше с по-друг трепет. За Роуган тръпката на откритието бе не по-малко важна от внимателната разработка, предлагането на пазара и продажбата на художествените произведения.

Сега идеята му беше Конканън да предостави правата върху творбите си единствено на галериите „Уърлдуайд“. Обикновено, когато го обсебеше някое желание, а Роуган не се съмняваше, че те до едно са разумни, нямаше мира, докато не го осъществи.

Беше свикнал да побеждава — бе от трето поколение преуспяващи търговци, открили как да превръщат пенитата в лири. Основаният преди шестдесет години от дядо му бизнес, днес

процъфтяваше под неговото ръководство. Роуган Суини не приемаше „не“ за отговор. Постигаше целите си с пот, очарование, упоритост или всякакво друго средство, което смяташе за подходящо.

Маргарет Мери Конканън с нейния необуздан талант представляваше най-новата и най-вълнуваща цел.

В собствените си очи той не бе неразумен човек и би останал шокиран и обиден, ако разбере, че точно като такъв го описват мнозина от познатите му. Изискваше подчинените му да работят усилено часове наред. Същото правеше и той. За Роуган мотивацията и посвещаването не бяха просто добродетели. Те представляваха част от същността му.

Нищо не му пречеше да предостави управлението на „Уърлдуайд“ в ръцете на някой от помощниците си и да живее спокойно от приходите. Щеше да пътува не по работа, а за удоволствие, и да се наслаждава на плодовете от наследството, а не да се поти да го увеличава.

Можеше, ако чувството за отговорност и жадната амбиция не бяха заложени у него.

И сега М. М. Конканън, художник — стъклар, отшелничка и ексцентричка, го бе обсебила.

Възнамеряваше да направи промени в галериите „Уърлдуайд“. Те трябваше да изразяват новите му възгледи и да прославят родината му. М. М. Конканън бе първата стъпка и нямаше да допусне нейната упоритост да му попречи.

Тя не си даваше сметка — защото отказваше да го чуе, сети се Роуган мрачно — че възнамерява да я направи първата ирландска звезда на „Уърлдуайд“. В миналото, когато баща му и дядо му ръководеха бизнеса, галериите се специализираха в изложби на изкуство от други страни, Роуган не възнамеряваше да съкращава тази дейност, но бе твърдо решен да премести фокуса и да покаже на света най-доброто от родината си. Бе готов да рискува и пари, и репутация, но да го постигне.

Ако първата художничка пожъне успех, а той изобщо не се съмняваше в това, вложените пари щяха да се възвърнат, инстинктът му щеше да се окаже безпогрешен и блянът му — нова галерия, специализирана за произведения на ирландски художници — осъществен.

Като начало му трябваше Маргарет Мери Конканън.

Ядосан на самия себе си, той се надигна от старинното дъбово бюро и застана до прозореца. Градът се разстиляше в краката му: широките улици и потъналите в зеленина площи, сребристите проблясвания на реката и мостовете над нея.

Долу на улицата местни жители и туристи, размесени в разноцветен поток, вървяха сами, на двойки или на групи под слънчевата светлина. Струваха му се толкова далечни. Погледът му попадна на двама млади с раници на гърбовете и сияещи лица — те се прегърнаха, небрежно сплетоха ръце и устните им се срещнаха.

Извърна се, усетил странна завист в сърцето си.

Безпокойството, обхванало го сега, го дразнеше. Чакаше го работа, имаше уговорени срещи, а не се захващаше с нищо. От най-ранна възраст винаги бе тласкан от някаква мотивация — да се образова, да постига успех след успех. Очакваха го от него. И той самият го очакваше от себе си.

Преди седем години загуби родителите си. Баща му получи сърдечен удар, докато шофираше, и се блъсна в уличен стълб. Още помнеше мъчителната паника и почти нереалното неверие, обхванали го по време на полета от Дъблин до Лондон, където майка му и баща му бяха отишли по работа, както и отвратителната, стерилна миризма в болницата.

Баща му беше починал при сблъсък. Майка му бе живяла само час повече. Бяха мъртви, преди да пристигне, преди да проумее или приеме случилото се. Но преди да ги загуби и двамата го бяха научили на куп неща за семейството, гордостта, наследството, любовта към изкуството и най-важното — как да ги съчетава.

Двадесет и шест годишен се оказа начело на веригата от галерии „Уърлдуайд“. От неговите решения зависеше съдбата на персонала и на произведенията на изкуството, останали му в наследство. Седем години той работи не само за да разшири бизнеса, но и да го накара да заблести. Не го постигна без усилия.

Знаеше, че неясното безпокойство, предизвикано от новата дилема, се корени в онзи ветровит зимен следобед, когато за пръв път видя творбите на Маги Конканън.

Още щом зърна първото ѝ произведение (беше на посещение при баба си за задължителния чай), го облада копнежът да притежава —

не, поправи се той, стреснат от думата — да контролира артистичната съдба, кариерата на тази художничка. Досега бе успял да купи само две нейни творби. Едната бе крехка като фантазия, в цилиндър, не подълъг от педя, почти безтегловен, се преплитаха всички цветове на дъгата. Другата можеше да признае пред себе си, че го преследва и очарова — представляваше страстна плетеница от стъкло, истински кошмар, сътворен от страстен ум. „Всъщност на творбата ѝ липсва хармония“ — помисли си той, изучавайки предмета върху бюрото. Дори би трябвало да е грозен с необуздания сблъсък на цветове и форми с хищните филизи, вкопчени в тантурестата основа.

Не само че не беше грозен, а бе направо прекрасен и макар и неловко, въздействаше сексуално. Караше го да се чуди що за жена е в състояние да сътвори две тъй различни произведения с еднаква вещина и мощ.

Закупи ги преди малко повече от два месеца и непрекъснато се опитваше, но без особен успех, да се свърже с художничката и да я заинтересува с настойничеството, което искаше да ѝ предложи.

На два пъти се свърза по телефона, но нейната лаконичност граничеше с невъзпитание. Нямала нужда от покровител, особено бизнесмен от Дъблин, който е прекалено добре образован и вероятно не притежава особено изискан вкус.

О, как го жегна това.

Искала, уведоми го тя с напевния си западняшки провинциален акцент, сама да диктува темпото, кога да твори, кога да продава, според личните си предпочитания. Нямала нужда нито от договорите му, нито от някого, който да определя кое да продава. Творбите си били нейни, така че по-добре той да си гледа счетоводните книги, които, не се съмнявала, притежава в изобилие, и да я остави на мира.

„Нахална безобразница“, помисли за сетен път той, почувствал как гневът го завладява отново. Та той ѝ предлагаше ръка за помощ — ръката, за която безброй други художници биха сторили какво ли не — а тя я отхвърляше.

Най-добре да я остави, размишляваше Роуган. Да я остави да си твори в неизвестност. Сигурен бе, че нито той, нито „Уърлдуайд“ се нуждаят от нея.

Не, по дяволите! *Искаше я.*

Съвсем импулсивно вдигна телефонната слушалка и нареди на секретарката:

— Айлийн, отмени всичките ми срещи за следващите два дни. Заминавам.

Роуган рядко посещаваше западните графства. В главата му се прокрадна някакъв семеен излет от детските години. Родителите му предпочитаха по-скоро Париж или Милано, или да отскочат до вилата на Френската Ривиера, бяха предприемали и многобройни пътувания, съчетавайки бизнес и почивка Ню Йорк, Лондон, Бон, Венеция, Бостън. Но веднъж, доколкото си спомняше бе девет-десетгодишен, тръгнаха с кола из западните райони, за да се насладят на дивата им, възхитителна красота. Мяркаха му се откъслечни картини, смайващи гледки от високи скали, панорами, от които ти се завива свят, блестящите като скъпоценни камъни води на езерата, тихите селца и безкрайните зелени поля.

Наистина беше красиво. Но и неудобно. Вече съжеляваше за спонтанното си решение да предприеме пътуването с кола, особено след като благодарение на упътванията, получени в селцето, стигна до нещо, което едва ли можеше да се нарече път. Неговата „Астон Мартин“ се справяше добре, дори когато несекващият проливен дъжд превърна пръстта в кал. Настроението му обаче не се справяше така добре с дупките по пътя, както автомобилът.

Само инатът го възпираше да не се върне обратно. Тази жена щеше да се вслуша в разума, дявол да го вземе! Щеше да се погрижи за това. Нейна работа, ако иска да се зарови зад живи плетове от прещип и глог. Но творбите ѝ трябваше да му принадлежат. И щяха!

Съгласно упътванията, той отмина голямата къща на пансиона „Блакторн“ с прекрасните му градини и спретнати сини кепенци. Следваха каменни постройки, обори, плевня и барака с наклонен покрив, където някакъв мъж оправяше трактор.

Мъжът вдигна ръка за поздрав и продължи работата си, а Роуган навлезе в тесния завой. Фермерът бе първото живо същество, ако не се смятат животните, което видя, откакто напусна селцето.

Не проумяваше как някой може да оцелее в това забравено от Бога място. Определено предпочиташе претъпканите с хора улици на

Дъблин и всички удобства, които предлагаше градът, но не и да живее под неспирен дъжд и ден след ден да наблюдава единствено безкрайните поля. По дяволите гледката!

„Добре се е скрила“ — мина му през ум. Сред избуялите храсти лигуструм и обички едва успя да зърне градинската порта и боядисаната в бяло къщурка.

За всеки случай Роуган намали, макар че и без това едва пълзеше. Пътят, препречен от ръждясала избеляла синя камионетка, продължаваше още малко. Паркира ослепителния бял „Астон“ зад нея и слезе.

Заобиколи портата и тръгна към къщата по късата алея, оградена от прекрасно разцъфтели храсти, натезжали от дъжда. Потропа три пъти на боядисаната в дръзко тъмнопурпурно врата, после още три пъти и накрая нетърпението му го отведе до прозореца. Надникна вътре.

В камината гореше огън, някакъв стол бе придърпан наблизко, изтърбушена кушетка, покрита с щампа на червени, сини и лилави цветя, бе навряна в ъгъла. Щеше да реши, че е сбъркал къщата, ако навсякъде из малката стая не бяха разпилени творбите ѝ. Статуетки и бутилки, вази и купи, изправени и полегнали, стояха на всички възможни места.

Роуган избърса мокрите капки от прозореца и видя разклонен свещник, поставен в центъра на полицата над камината. Изящно моделираното стъкло и изчистената линия създаваха впечатление за замръзнала вода. Чашките грациозно се виеха нагоре, а основата приличаше на водопад. Усети трепета, вътрешното прищракване, сигурен предвестник на потребността му да притежава нещо.

Да, беше я открил!

Сега оставаше тя да благоволи да отвори проклетата врата.

Реши да подмине главния вход и по мократа трева заобиколи отзад. Пак цветя, които растяха диви като плевели. Или, поправи се той, подивяващи сред плевелите. Госпожица Конканън определено не посвещаваше много време да поддържа градината.

До вратата имаше навес, където бяха наредени брикети от торф. На тях бе облегло старо колело със спукана гума, до него се валяха потънали в кал маратонки.

Потропа наново и тогава чу зад гърба си звуци, идващи от бараката, която току-що забеляза. Постоянното и ниско буботене напомняше звуците на океана. От комина към оловното небе се виеше пушек.

Постройката имаше доста прозорци и независимо от хладния ден, няколко зееха отворени. „Най-вероятно работилницата й“ — помисли си той. Роуган се отправи натам, доволен, че все пак я беше открил. Предвкусваше изхода на предстоящата им среща.

Почука и без да получи отговор, бутна вратата. Нужно му беше известно време, за да прецени колко е горещо, да усети острите миризми и да види дребната жена, седнала на дървен стол с дълга тръба за духане на стъкло в ръце.

Представи си феи и горски духове.

— Затвори вратата, по дяволите. Става течение.

Несъзнателно се подчини, но трепна от острия тон на разпореждането. Не се стърпя да отбележи:

— Прозорците са отворени.

— Вентилация. Течение. Идиот.

Не каза дума повече, нито погледна към него, прикрепи тръбата към устните си и духна.

Захласнат, той наблюдаваше как мехурът започва да придобива форма. „Какъв прост процес — помисли си той, — дъх и разтопено стъкло.“ Пръстите й сръчно въртяха тръбата, извиваха я, преодоляваха земното притегляне, използваша го, докато се получи желаната форма.

Докато работеше, тя изобщо не помисли за посетителя. Прихвана балона с клещи и направи плитък улей, там където свършваше тръбата. Предстояха още процеси, може би десетки, но тя вече виждаше завършеното произведение, сякаш лежеше в ръката й, хладно и плътно.

Мушна балона под повърхността на разтопеното стъкло в пещта, за да загребе още. Върна се до пейката и завъртя излятото върху дървото стъкло, за да го изстуди и да оформи „кожата“. През цялото време тръбата не спираше да се движи, уверено контролирана от ръцете й, така както първите стъпки бяха контролирани от дъха й.

С безкрайно търпение и изключително съсредоточена, тя повтори процедурата няколко пъти. Роуган стоеше до вратата, без да откъсва поглед. Жената гребваше нови и нови количества разтопено стъкло, а формата набъбваше в ръцете й. Времето минаваше, а тя не

отронваше дума. Най-сетне той свали мокрото си палто и остана да чака.

Стаята бе топла от запалената пещ. Имаше чувството, че от дрехите му се вдига пара. Тя изглеждаше напълно безразлична, отдадена на заниманието си, посягаше ту към един, ту към друг инструмент, но едната ѝ ръка неизменно въртеше тръбата.

Столът, на който седеше, очевидно бе ръчно скован — с дълбока седалка и дълги странични облегалки с безчет куки за различните инструменти. Наоколо имаше кофи с вода, пясък и горещ восък.

Взе някакъв инструмент, според Роуган остри щипци, и хвана с тях ръба на съда, който ваеше. В първия момент изглеждаше, че ще го пробият — стъклото толкова приличаше на вода, но тя издърпа формата с тях, удължи я, изтъни я.

Стана за пореден път и той се намери да заговори, но звукът, който тя издаде, приличаше повече на изсумтяване и го накара да вдигне вежди и да запази мълчание.

Добре, реши той. Ще прояви търпение. Час, два, колкото се наложи. След като тя издържа тази ужасна температура, защо да не може и той?

Очевидно тя дори не я усещаше; толкова бе захласната. Гребна още един път разтопено стъкло и го добави към основната форма. Щом горещото стъкло размекна стената, тя я бодна с остра пила покрита с восък.

Нежно, нежно.

Пламъци лумнаха под ръката ѝ, докато восъкът изгаряше. Точно сега се налагаше да побърза, за да предотврати залепването на инструмента в стъклото. Един точен натиск и щеше да получи желаният ефект. Вътрешната стена се допря до външната обвивка, двете се сляха и създадоха вътрешна форма.

Стъкло в стъкло. Прозрачно и течно.

Жената почти се усмихна.

Преди да сплеска дъното с лопатка, внимателно наду отново формата. Окачи съда на гореща кука. Топна пилата в кофата с вода и покапа гърлото на съда. След това с удар, който накара Роуган да подскочи, перна с пилата тръбата за духане. Сега съдът висеше на куката, пхна пилата в пещта, за да я нагрее. Пренесе съда до пещта за каляване и рязко удари куката с пилата, за да освободи съда.

Нагласи часовника и температурата и се запъти към малкия хладилник.

Беше толкова нисък, че се наложи да се наведе. Роуган наклони глава, за да я огледа по-добре. Торбестите панталони бяха почти протрити на няколко заинтригуващи места. Тя се изправи, обърна се и метна към него кутия с безалкохолно питие.

Само инстинктът помогна на Роуган да улови снаряда, преди да го е халосал по носа.

— Още ли си тук? — Тя отвори една кутия и жадно отпи. — Сигурно си се сварил в този костюм.

Сега, вече освободена от мисълта за творението си, тя започна внимателно да го изучава.

Висок, строен, тъмен. Отново отпи. Добре поддържана гарвановочерна коса и сини като езеро очи. Не е неприятен на вид, помисли си тя, докато барабанеше с пръст по кутията и двамата продължаваха да се изучават един друг. Устата му бе добре оформена и щедра. Но според нея не я използваше често, за да се усмихва. Не го правеше, ако съдеше по очите му. Колкото и привлекателни и сини да бяха, от тях лъхаше хлад, пресметливост и самоувереност.

Лице с изрязани черти и хубави скули. „Добър кокал, добро възпитание“ — казваше навремето баба й. А мъжът пред нея — освен ако не се лъжеше дълбоко — вероятно имаше и синя кръв.

Костюмът, очевидно английски, бе шит по поръчка, вратовръзката дискретна; по ръкавелите проблясваха следи от злато. И стоеше изправен като войник — от онези, които са накачулени със заслужено получени ордени и медали.

Тя се усмихна. Сега, доволна от работата си, бе готова да се държи приятелски.

— Да не си се загубил?

— Не. — Усмивката й я преобразяваше в самодива, способна на всевъзможни магии и пакости. На него по му допаднаше смръщеното изражение, което не я изостави, докато се трудеше. — Идвам отдалеч, за да разговарям с вас, госпожице Конканън. Аз съм Роуган Суини.

Усмивката й премина в насмешка. Суини, сети се тя. Мъжът, който искаше да обсеби творчеството й.

— Искрено признавам, че вашата упоритост ме възхищава, господин Суини. Надявам се, пътуването да ви е доставило

удоволствие, за да не съжالياвате, че сте го предприели.

— Не беше леко.

— Жалко...

— Но в никакъв случай не съжالياвам. — Предпочиташе чаша силен чай, но отвори кутията и отпи. — Интересно местенце сте си направили.

Погледът му обходи помещението: бумтяща пещ, фурни и пейки, купчина метални и дървени инструменти, прътове, тръби, полици и шкафове, в които предположи, че държи химикалите.

— Sprawям се, както, струва ми се, ви уверих по телефона.

— Произведението, което току-що сътворихте, е прекрасно.

Той пристъпи към масата, отрупана със скициници, моливи, въглени и кредити. Вдигна скица на стъклената скулптура, която се каляваше в момента. Беше деликатна, изящна.

— Продавате ли скиците си?

— Аз съм стъкларка, господин Суини, не художничка.

Той я стрелна с поглед и остави скицата.

— Ако я подпишете, бих могъл да я продам за сто лири.

Тя изсумтя някак недоверчиво и запрати празната кутия в кошчето за отпадъци.

— А скулптурата, която току-що направихте — колко искате за нея?

— Вас какво ви засяга?

— Може би искам да я купя.

Седеше на пейката, поклащаше крака и обмисляше предложението. Кой можеше да определи стойността на творбите ѝ; дори тя самата не бе в състояние да го стори. Но цена — някаква цена трябваше да бъде определена. Знаеше го добре. Защото художничка или не, се налагаше да яде.

Формулата ѝ при определяне на цената бе гъвкава и променлива. За разлика от формулите ѝ, когато ваеше стъклото и смесваше цветовете, при образуването на цените тя не следваше никакви научни норми. Вземаше под внимание колко време ѝ е отнела изработката, чувствата си към сътвореното и преценката си за купувача.

Впечатлението ѝ от Роуган Суини щеше да му струва доста пари.

— Двеста и петдесет лири — отговори тя. Сто бяха заради златните му ръкавели.

— Ще ви напиша чек — усмихна се Суини.

Маги осъзна радостта си, че той не прибягва често до това оръжие.

„Можеше да е смъртоносно“ — помисли си тя, като забеляза как устните му се извиват, а цветът на очите потъмнява. Целият излъчваше чар, светлина и ефирност като облак в небето.

— Купувам го, за да го прибавя към частната си колекция, от сантимент, така да се каже. Но ако го изложя в галерията, ще получа без затруднения два пъти повече пари.

— Като гледам как обсипвате с пари клиентите си, чудя се как още сте в бизнеса, господин Суини.

— Подценявате се, госпожице Конканън. — Той пристъпи към нея, сякаш знаеше точния момент, когато е станал господар на ситуацията. Изчака я да повдигне глава, за да го погледне в очите. — И тъкмо затова имате нужда от мен.

— Знам какво правя.

— Да, когато сте тук. — Той посочи с ръка стаята. — Убедих се със собствените си очи. Но светът на бизнеса се ръководи от други закони.

— Не се интересувам от бизнес.

— Именно това имам предвид — увери я той. Усмихваше ѝ се, сякаш бе отговорила правилно на особено сложен въпрос. — А аз, от своя страна, съм пристрастен към бизнеса.

Не беше в изгодно положение — седеше на пейката, а той се бе надвесил над нея. Не ѝ допадаше.

— Не искам никой да се бърка в моите работи, господин Суини. Правя каквото искам, когато искам, и се чувствам съвсем добре.

— Правите каквото искате, когато искате — повтори той и вдигна някаква дървена форма от масата, сякаш за да я изучи. — И го правите изключително добре. Жалко ще е някой с вашия талант да не получи признание. А що се отнася до... бъркането във вашите работи, не възнамерявам да правя подобно нещо. Макар наистина да е интересно да ви наблюдава човек как работите. — Очите му бързо се стрелнаха от предмета в ръцете му към нея и тя неволно подскочи. — Изключително интересно.

Надигна се от пейката, за да почувства, че стои на краката си. За да е по-убедителна, го побутна настрана и отсече:

— Нямам нужда от мениджър.

— Напротив, Маргарет Мери. Нуждаете се, и то много.

— Откъде сте толкова сигурен? — промърмори тя и започна да крачи из стаята. — Дъблински бизнесмен със скъпи обувки.

„Два пъти повече“ — повтори тя думите му наум. Два пъти повече пари, отколкото бе поискала. А тя трябваше да се грижи за майка им, да плаща сметки и Бог ѝ бе свидетел, колко убийствено скъпи бяха химикалите и материалите.

— Имам нужда от спокойствие и от пространство — отсече тя, обръщайки се към него. Самият факт, че той се намираще в ателието ѝ я притесняваше. — Нуждая се от пространство. Не мога да приема някого като вас да пристига и да ми съобщава, че за следващата седмица му трябва три вази, двадесет преспапиета или дузина бокали с розова жилка. Аз не съм производител на поточна линия, Суини. Аз съм творец.

Много спокойно той извади от джоба бележник и златна писалка и започна да пише.

— Какво правите?

— Отбелязвам си, че не желаете да получавате поръчки за вази, преспапиета или бокали с розови жилки.

Беше готова да прихне, но се въздържа.

— Няма да приема никакви нареждания!

Той я стрелна с поглед.

— Това се подразбира. Притежавам една-две фабрики, госпожице Конканън, и мисля, че съм наясно за разликата между поточна линия и изкуството. Изкарвам си прехраната, като се занимавам и с двете.

— Радвам се за вас. — Тя размаха ръце, преди да ги постави на кръста. — Прекрасно! Защо тогава имате нужда от мен?

— Нямам. — Той прибра бележника и писалката. — Но те искам.

Тя вдигна брадичка.

— Но аз не те искам.

— Не, но имаш нужда от мен. И именно там ще се допълваме. Ще те направя богата жена, госпожице Конканън. Не само богата, но и известна.

Видя как очите ѝ блеснаха при последната дума. „А — помисли си той, — значи е амбициозна.“ След това разкритие му бе по-лесно да

съобрази точно кои лостове да натисне:

— Нима твориш само за да криеш таланта си по полиците и шкафовете? Да продаваш от време на време по нещо, колкото да не закъсаш съвсем? Или би предпочела и други да видят творбите ти, да им си възхитят, да ги аплодират? — Гласът му се промени, изпълни се със сарказъм, който я жегна. — Или... се страхуваш, че не можеш да го направиш?

Очите ѝ блестяха, докато се съвземаше от удара.

— Не ме е страх. Вярвам в силите си. Три години чиракувах в стъкларска работилница във Венеция, потих се като луда. Там научих занаята, но не и изкуството. Защото изкуството е у мен. — Тя се удари с юмрук по гърдите. — У мен е и аз с дъха си давам живот на стъклото. А който не харесва моите произведения, може да върви по дяволите!

— Честна сделка. Ще уредя изложба в галерията и ще видим колко души ще отидат по дяволите.

Предизвикваше я, проклетникът. Не бе подготвена за това.

— Да дам възможност на група сноби да зяпат творбите ми, докато се наливат с шампанско?

— Страхуваш се.

Насочвайки се към вратата, тя просъска през зъби:

— Махай се! Махай се, за да помисля. Присъствието ти ме сковава.

— Ще поговорим отново утре сутрин. — Той взе палтото си. — Би ли ми препоръчала къде да пренощувам? Наоколо.

— Пансионът „Блакторн“. В края на пътя.

— Да, видях го. — Той се облече. — Прекрасно подредена градина.

— Идеална и ще видиш, че леглата са удобни, а храната — вкусна. Сестра ми го държи, а тя е голяма къщовница.

Той повдигна вежди, озадачен от тона ѝ, но се въздържа от коментар. Вместо това каза:

— Значи ще прекарам удобно нощта.

— Махай се. — Тя отвори вратата. Навън продължаваше да вали. — Ще се обадя в пансиона сутринта, ако реша да разговаряме.

— Беше истинско удоволствие да се запознаем, госпожице Конканън. — Макар тя да не помръдна, той взе ръката ѝ, а очите му не

се откъсваха от нейните. — А още по-голямо удоволствие ми достави да те наблюдавам как работиш. — Импулсивно, така че и двамата останаха изненадани, той повдигна ръката ѝ към устните си и за миг усети вкуса на кожата ѝ. — Ще намина утре сутрин.

— Почакай да те поканя — срязва го тя и затвори вратата зад гърба му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В пансиона „Блакторн“ кифличките винаги бяха топли, цветята — неизменно свежи, а чайникът постоянно къкреше. Макар сезонът за гости да не бе още открит, Бриана Конканън се погрижи за удобството на Роуган със същото внимание и по същия начин, с които бе посрещала всички посетители от първото лято след смъртта на баща си.

Предложи му чай в спретнатата, блеснала от чистота гостна, където весело лумтеше огън, а пълната с фрезии ваза изпълваше помещението с аромат.

— Ще поднеса вечерята в седем, ако ви е удобно, господин Суини.

Вече съобразяваше как да увеличи порциите от пилето, което възнамеряваше да сготви, та да нахрани още едно гърло.

— Много добре, госпожице Конканън. — Той отпи от чая и откри, че е чудесно запарен — нещо доста по-различно от изстудената, подсладена със захар напитка, която Маги му подхвърли. — Къщата ви е великолепна.

— Благодаря. — Тя беше, ако не единствената й гордост, то поне единствената й радост. — Ако се нуждаете от нещо, каквото и да било, потърсете ме.

— Дали бих могъл да ползвам телефона?

— Разбира се.

Тя понечи да излезе, за да го остави сам, но той неволно вдигна ръка — с жест на човек, служил в армията.

— Тази ваза е изработена от сестра ви, нали?

Изненадата на Бриана пролича единствено по мигновеното разширяване на очите й.

— Да. Познавате ли произведенията на Маги?

— Да. Самият аз притежавам две. И току-що закупих още едно, веднага след като бе сътворено. — Отпиваше от чая, без да спира да изучава Бриана. Бе така различна от Маги, както всяко нейно творение

се отличаваше от друго. Което означаваше, предположи той, че сестрите си приличат някъде дълбоко — там, където окото не долавя разликата. — Идвам от ателието ѝ.

— Вие сте били в ателието на Маги? — Само невероятната изненада накара Бриана да зададе с такива недоумяващи нотки в гласа подобен въпрос на госта. — Вътре!

— Толкова ли е опасно?

Бегла усмивка премина по устните на Бриана и озари лицето ѝ.

— Изглеждате ми здрав и читав.

— И така може да се каже. Сестра ви е невероятно талантива личност.

— Така е.

Роуган долови същите нотки на гордост и раздражение, които чу за пръв път, когато Маги заговори за сестра си.

— Притежавате ли и други нейни творби?

— Няколко. Донася ги тук от време на време, когато е в настроение. Ако не ви е необходимо нещо друго в момента, господин Суини, ще се погрижа за вечерята.

Останал сам, Роуган продължи да се наслаждава на великолепия чай. „Интересна двойка представляват сестрите Конканън“ — помисли си той. Бриана бе по-висока, по-стройна и определено по-красивата. Косата ѝ, златисточервеникава, а не огненочервена, падаше на меки къдрици върху раменете. Очите ѝ бяха големи, бледозелени и почти прозрачни. „Спокойна — каза си той, — дори някак отнесена.“ Чертите ѝ бяха по-фини, фигурата — по-изящна и ухаеше на диви цветя, а не на пот и пушек.

Като цяло тя бе много по-близо до идеала му за жена.

И въпреки това откри, че мисълта му се връща към Маги и стегнатото ѝ тяло, към пълните с различни настроения очи, към непостоянния ѝ нрав. „Артисти — помисли си той, — с тяхното его и липса на сигурност, които се нуждаят от напътствия, от здрава ръка.“ Плъзна поглед по розовата ваза — стъклените плетеници се виеха от основата до гърлото. Той очакваше с нетърпение да започне да насочва Маги Конканън.

— Тук ли е той? — Маги се измъкна от дъжда, за да попадне в топлата, ухаеща на вкусно кухня.

Бриана продължи да бели картофи. Не бе изненадана от посещението.

— Кой „той“?

— Суини. — Маги пристъпи към плота, грабна един морков и го заръфа. — Висок, тъмен, красив и съблазнителен като греха. Няма как да не го забележиш.

— В гостната е. Вземи си чаша чай и иди да му правиш компания.

— Не желая да разговарям с него. — Маги седна на кухненския шкаф и кръстоса глезени. — Бри, скъпа, интересува ме твоето впечатление от него.

— Възпитан е и говори културно.

Маги забели очи.

— Точно като момчето, което се грижи за олтара в църквата.

— Той е гост в моя дом...

— Който си плаща.

— ... и не възнамерявам — продължи Бриана, без да спира — да клюкарствам зад гърба му.

— Светица Бриана. — Маги отхапа от моркова и започна да размахва остатъка. — А ако ти съобщя, че е намислил да направлява кариерата ми.

— Да направлява? — Ръцете на Бриана потрепнаха, преди да възобновят ритъма. Обелките отново се посипаха по разстлания на плота вестник. — По какъв начин възнамерява да го прави?

— Като начало ще се грижи за финансовата страна на въпроса. Ще излага творбите ми в галериите си и ще уговаря богати клиенти да ги купуват за огромни суми. — Отново размахна моркова, преди да го доизяде. — Този мъж мисли единствено как да изкарва пари.

— Галерии — повтори Бриана. — Той притежава галерии?

— В Дъблин и Корк. Както и дялове в други — в Лондон и Ню Йорк. Мисля, че и в Париж. Вероятно и в Рим. Всеки в света на изкуството знае за Роуган Суини.

Светът на изкуството бе толкова далечен за Бриана, колкото и Луната. Но тя моментално се изпълни с топла гордост, че сестра ѝ може да стане част от него. Затова попита:

— И той се е заинтересувал от твоите работи?

— Направо си навря аристократичния нос в тях, това направи — изсумтя Маги. — Звъни ми непрекъснато по телефона, обсипва ме с писма. Само дете не е иззел правата върху всичко, което съм сътворила. А днес цъфна направо на прага на работилницата, за да ми обяви, че имам нужда от него. Ха!

— А ти, разбира се, нямаш.

— Никой не ми трябва.

— Естествено. — Бриана занесе зеленчуците до мивката, за да ги изплакне. — Маргарет Мери да има нужда от някого!

— Мразя този ти тон — хладен и изпълнен с превъзходство. Звучиш точно като майка ни. — Тя се смъкна от плота и тръгна към хладилника. Но се чувстваше доста гузна и добави: — И без това се справяме добре. — Извади една бира. — Сметките са платени, имаме храна на масата и покрив над главите. — Загледа се в скования непреклонен гръб на сестра си и продължи леко загубила търпение: — Не може да бъде както някога, Бри.

— Да не би да не знам? — Обикновено веселият глас на Бриана бе напрегнат. — Да не мислиш, че искам да притежаваме повече? Че не ми стига това, което имаме? — Обхваната внезапно от непреодолима тъга, тя се загледа през прозореца към нивите. — Не го искам за себе си, Маги. Не ми трябва.

Маги се намръщи над бирата. Бриана бе тази, която страдаше. Бриана вечно бе заставала по средата. А сега, продължи да разсъждава Маги, ѝ се удаваше възможност да промени всичко. Само се налагаше да продаде част от душата си. Захвана наново:

— Пак се е оплаквала, нали?

— Не — спря я Бриана, втъквайки увиснал кичур във вързаната на тила коса. — Не е сериозно.

— По вида ти познавам, че отново е била в някое от особено неприятните си настроения. И че си го е изкарала на теб. — Преди Бриана да я спре, Маги продължи: — Тя никога няма да бъде щастлива, Бриана. Ти не си в състояние да я направиш щастлива. Господ ми е свидетел, че и аз не мога да го сторя. Тя никога няма ли прости на тате, че бе такъв, какъвто беше.

— А той какъв беше? — попита Бриана, като се извърна. — Искам да чуя какъв беше, Маги?

— Беше човешко същество! Сбъркано. — Маги остави бирата и пристъпи към сестра си. — Чудесен. Помниш ли, Бри, когато купи мулето. Готвеше се да натрупа състояние. Идеята му беше да прави снимки на туристите, седнали върху мулето, на чиито уши да нахлупи шапка, а старото ни куче да е кацнало на гърба му?

— Как да не помня! — Бриана се готвеше да се обърне, но Маги я улови за ръцете и продължи: — И помня, че потроши повече пари за храна на онова проклето и инатливо муле, отколкото изкара от начинанието си.

— Да, но беше забавно. Отидохме на скалите, беше ярък летен ден. Туристи се разхождаха наоколо, чуваше се музика. И наред всичко това тате водеше глупавото муле, а горкото старо куче Джо се плашеше от мулето, сякаш бе разярен лъв.

Бриана омекна, не можеше да не си го припомни.

— Бедничкият Джо. Трепереше от страх върху гърба на мулето. И тогава се появи онзи германец, дето искаше да се снима с Джо и мулето.

— Само че мулето се разрита — ухили се Маги и отново надигна бирата. — А германецът заподскача наоколо на един крак, пищейки едновременно на три езика. Ужасеният Джо скочи върху сергията с дантели, мулето побягна, а туристите се разлетяха като пилци. Каква гледка само — хора пицят и бягат, дами квичат. Имаше и някакъв цигулар, помниш ли? Не спря да свири рил, сякаш точно в този момент някой би започнал да танцува.

— И онова симпатично момче от Киларни, което хвана поводите на мулето и го доведе обратно. Тате се опита да му продаде мулето още там.

— И за малко не успя. Това е хубав спомен, Бри.

— Той остави доста спомени, над които да се посмее човек. Ала не се живее единствено от смях.

— Но не можеш да живееш и без смях, както иска тя. Той умееше да живее. И сега нашето семейство като че ли е по-мъртво, отколкото е той.

— Тя е болна — срязва я Бриана.

— Прави се на такава вече двадесет години. И ще продължи да се преструва, докато се грижиш за нея и ѝ угаждаш във всичко.

Маги казваше истината, но това, че го съзнаваше, още не променяше сърцето на Бриана.

— Тя е наша майка.

— Да, така е. — Маги допи бирата и остави кутията настрана. Вкусът на малца се бореше с горчилката върху езика ѝ. — Продадох още една творба. Ще ти дам пари до края на месеца.

— Благодарна съм ти. И тя ти е благодарна.

— Как ли пък не! — Маги погледна сестра си и в очите ѝ се четеше цялата страст, гняв и обида, които изпитваше. — Не го правя заради нея! Когато събера достатъчно, ще наемеш медицинска сестра и ще я настаниш в неин собствен дом!

— Не е нужно...

— Напротив — сряза я Маги. — Така се уговорихме, Бри. Няма да стоя и да гледам как ѝ играеш по гайдата до края на дните си. Медицинска сестра и къща в селото!

— Ако тя иска.

— Ще го получи. — Маги наведе глава настрана и изрече обвинително: — Снощи те държа до късно.

— Беше неспокойна — смутена, Бриана се обърна и се захвана с пиленето. — Главоболието пак не ѝ даваше мира.

— А, да. — Маги добре познаваше главоболията на майка си и времето на тяхното появяване. Започнеше ли да губи в спор, Маги моментално получаваше главоболие. Излезеше ли семейството на излет, който не ѝ харесваше, пулсирането започваше.

— Знам каква е, Маги — опълчи се Бриана и почувства, че започва да я боли глава, — но това не я прави по-малко моя майка.

„Светица Бриана“ — помисли си Маги отново, но с привързаност. Сестра ѝ, макар и по-малка от нейните двадесет и осем години, които щеше да навърши тази година, винаги поемаше отговорността.

— Не можеш да се промениш, Бри — заяви Маги, като прегърна сестра си сърдечно. — Тате все разправяше, че ти си добрият, а аз — лошият ангел. В едно нещо да е прав и той. — За миг тя притвори очи. — Кажи на господин Суини да намине към мен сутринта. Ще разговарям с него.

— Ще го оставиш да те управлява, така ли?

Думите сякаш зашлевиха Маги.

— Ще разговарям с него — повтори тя и излезе в дъжда.

Ако Маги имаше някаква слабост, това бе семейството. Именно тази слабост я бе държала будна до късно среднощ и я бе будила в студената, мрачна зора. За околния свят предпочиташе да се прави, че се интересува единствено от себе си и изкуството си, но зад фасадата се криеха постоянната обич към семейството и досадните, често горчиви задължения, свързани с него.

Щеше ѝ се да откаже на Роуган Суини, първо, по принцип. Изкуство и бизнес според нея не можеха и не биваше да се смесват. Второ, искаше да му откаже, защото такъв, какъвто беше — богат, самоуверен и със синя кръв — я дразнеше. Трето, и най-вече, искаше да му откаже, защото в противен случай би означавало да признае, че ѝ липсва вещината да се справя със своите дела.

О, именно тази причина я стягаше за гърлото.

Нямаше да откаже предложението му. Взе това решение някъде през дългата и неспокойна нощ и възнамеряваше да позволи на Роуган Суини да я направи богата.

Не че не можеше да се издържа сама, и то не зле. Та нали точно това правеше от пет години насам. Пансионът на Бриана работеше достатъчно успешно и поддържането на двете къщи не бе чак толкова бреме. Но двете, дори и заедно, не можеха да си позволят да поддържат трета.

Целта на Маги, нейният Свещен Граал, бе да успеят да настанят майка им в самостоятелен дом. Ако Роуган ще разчисти пътя, за да осъществи замисъла, бе готова да преговаря с него. Та тя бе готова да преговаря и с дявола за това!

Но можеше да стане така, че дяволът да съжалява за сделката.

Дъждът продължаваше да ръси неспирно, а Маги си приготвяше чай в кухнята. И кроеше планове.

„С Роуган Суини ще трябва да действам ловко — мислеше си тя. — С добре премерено творческо презрение и с женско ухажване.“ Презрението не беше проблем, но второто щеше да ѝ се удаде трудно.

Положи усилия да си представи как Бриана готви, как се занимава с градината или седи свита до камината с книга в ръка. И всичко това без хленченето и непрекъснатите капризи на майка им.

Пълна идилия. Бриана ще се омъжи, ще роди деца. Маги знаеше заветната мечта на сестра си. И щеше да остане закътана в сърцето ѝ, защото върху Бриана лежеше отговорността да се грижи за хроничен хипохондрик.

Маги не разбираше нуждата на сестра си да се обвърже с мъж и половин дузина деца, но тя щеше да направи всичко възможно Бриана да осъществи мечтата си.

Съществуваше вероятността, макар и слаба, тъкмо Роуган Суини да влезе в ролята на феята, способна да превърне този блян в реалност.

Почукването на вратата бе рязко и нетърпеливо. „Феята пристига — помисли си Маги, докато отиваше да отвори, — но едва ли ще влезе с ангелски прах и цветни светлини.“

Открехна вратата и не можа да сдържи усмивката си: бе точно толкова мокър, колкото вчера и също толкова елегантен. За миг ѝ хрумна дали не е спал с костюм и връзка.

— Добро ти утро, господин Суини.

— И на теб, госпожице Конканън.

Влезе вътре, за да се скрие от дъжда и мъглата.

— Дай палтото да го сложа до огъня. Дано изсъхне поне малко.

— Благодаря. — Той се съблече и се загледа как тя поставя мократа дреха на стола до огъня. Очевидно днес бе по-различна. Дружелюбна. Видимата промяна го накара да застане нащрек. — В Клар постоянно ли вали?

— През пролетта се радваме на хубаво, меко време. Не се безпокой, господин Суини. Дори кореняк дъблинчанин няма да се стопи от нашия западен дъжд. — Тя се усмихна бързо и чаровно, но очите ѝ останаха дяволито развеселени. — Приготвям чай. Искаш ли?

— Да.

Но преди да направи и крачка към кухнята, той я хвана за ръката. Вниманието му не бе насочено към нея. Той оглеждаше скулптурата на масата до тях — източена, лъкатушна дъга в леденосиньо. Цвят на арктическо езеро. Стъкло се вкопчваше в стъкло на талози при върха и оттам потичаше надолу като течен лед.

— Интересно парче — изкоментира той.

— Наистина ли? — Маги се пребори с желанието да отблъсне ръката му.

Той я държеше леко, но с някакъв подтекст на притежание я караше да се чувства изключително неловко. Долавяше мириса му — едва доловим дъх на одеколон, вероятно го употребяваше след бърснене, примесен с аромат на сапун, явно използван под душа. Той прокара върха на пръста си по дължината на извитото стъкло, а тя се улови, че потиска обзелата я тръпка. За миг, глупав, разбира се, изпита усещането, сякаш бе прокарал ръка от гърлото към корема ѝ.

— Определено женствено — промърмори той. Очите му не се откъсваха от стъклото, ала той цялостно улавяше нейното присъствие — напрегнатата ѝ ръка, краткотрайния трепет и опита ѝ да го потисне, загадъчното, диво ухание на косите ѝ. — И същевременно могъщо. Като жена, която се готви да се отдаде на мъж.

Смути се, защото бе абсолютно прав, но все пак попита:

— Нима има мощ, когато човек се предава?

Тогава той прикова бездънните си сини очи върху лицето ѝ. Ръката му продължаваше да държи нейната.

— Нищо не е по-могъщо от жена, която в следващия миг ще се отдаде. — Той отново погали стъклото. — Ти очевидно го съзнаваш.

— А мъжа?

На устните му се появи усмивка. В този миг хватката му напомняше по-скоро помилване. И молба.

— Това, Маргарет Мери, зависи от жената.

Усетила сексуалния подтекст, тя не помръдна, но с леко кимване на глава даде да се разбере, че го е схванала.

— Е, поне за нещо сме на едно мнение: сексът и мощта зависят от жената.

— Изобщо не съм казал подобно нещо, дори не го мисля. Какво те накара да сътвориш подобно нещо?

— Трудно е да обясниш изкуството на човек, отдаден на бизнес.

Готвеше се да отстъпи назад, но пръстите му се впиха около ръката ѝ.

— Опитай.

Маги почувства, че я обзема раздразнение.

— Просто ми хрумва, това е. Не е свързано с предварителен замисъл или план. Свързано е с емоциите, със страстите, а не с практични неща или с печалбата. Иначе щях да произвеждам малки

стъклени лебеди за сувенирните магазини. Господи, само като си помисля за това.

Усмивката му стана забележима:

— Да, наистина ужасяващо, за щастие не се интересувам от малки стъклени лебеди. Но не се отказвам от чая.

— Ще го пием в кухнята. — Тя понечи да тръгне, но той отново я задържа, гняв като светкавица проблесна в очите ѝ: — Застанал си на пътя ми, Суини.

— Напротив, готвя се да го разчистя за теб.

Той я пусна и безмълвно я последва в кухнята.

Нейната къщурка далеч не притежаваше провинциалния уют на пансиона „Блакторн“. Липсваха богатите миризми на печива, гостоприемно очакващите възглавнички, блестящите дървени повърхности. Обстановката бе по-скоро спартанска, само най-необходимото, и то в безпорядък. И тъкмо затова безразборно разхвърляните ѝ творения ставаха още по-ефектни и впечатляващи.

Почуди се къде ли спи и дали леглото ѝ е така меко и примамливо, като онова, в което той прекара нощта. Дали щеше да го сподели с нея? Не, не дали, поправи се той. *Кога*.

Маги сложи на масата чайника и две плътни керамични чаши.

— Хареса ли ти в пансиона „Блакторн“? — осведоми се тя, докато наливаше чая.

— Определено. Сестра ти е чаровница, а ястията ѝ — забележителни.

Маги се размекна и сложи три щедри лъжици захар в чашата си.

— Бри е къщовница в най-добрия смисъл на думата. Направи ли ти от славните си кифли със стафиди за закуска?

— Изядох две.

Маги се почувства успокоена. Кръстоса крака; бе обула ботуши.

— Според баща ни тя е истинско злато, а при мен е повече шумотевица. Опасявам се, че тук няма да ти бъдат поднесени домашно приготвени кифлички, Суини, но вероятно ще открия пакет бисквити.

— Няма нужда.

— Сигурно предпочиташ веднага да се заловим с деловите въпроси? — полюбопитства Маги и обгърнала чашата с две ръце, се наведе напред. — Как ще реагираш, ако ги съобщя, че предложението ти въобще не ме интересува?

Роуган обмисляше отговора, докато отпиваше от силния черен, неподсладен чай.

— Просто лъжеш, Маги — усмихна се той, защото забеляза лумналите в очите ѝ пламъци. — Ако не се интересувахте, нямаше да приемеш да се видим тази сутрин. И определено нямаше да ме допуснеш да пия чай в кухнята ти. — Той вдигна ръка, преди тя да успее да заговори. — Но да приемем, че наистина не те интересува.

„Умен мъж“ — помисли си тя донякъде умилостивена. Но умниците са опасни.

— Нямам никакво желание да се снабдя с продуцент, мениджър, или с някого, който да ме ръководи.

— Рядко желаем онова, от което се нуждаем. — Наблюдаваше я над ръба на чашата и продължи да я преценява, дори след като с наслада забеляза как скулите ѝ леко поруменяват и подчертават още по-силно зелените ѝ очи. — Защо да не ти обясня по-ясно? Твоето изкуство е твое царство. Не възнамерявам по никакъв начин да се бъркам в творчеството ти тук, в ателието. Ще създаваш онова, което си вдъхновена да сътвориш, и то — когато си вдъхновена да го сториш.

— А ако моите работи не са по вкуса ти?

— Показвал съм и съм продал множество произведения, които не бих желал да са в дома ми. Това е то, бизнесът, Маги. И както аз няма да се бъркам в изкуството ти, така и ти няма да се месиш в бизнеса ми.

— Няма да имам право да кажа кой ще купи мое произведение?

— Никакво — отвърна ѝ той чистосърдечно. — Ако се чувстваш емоционално привързана към някоя творба, просто ще трябва да го преодолееш или да я запазиш за себе си. След като обаче попадне в мои ръце — става моя.

Тя стисна зъби.

— И всеки с пари може да я притежава?

— Точно така.

Маги стовари чашата на масата, скочи и започна да тъпче напред-назад. Цялото ѝ тяло бе динамика. Роуган бе по-скоро възхитен: ръце, крака, рамене се движеха в ритмичен гняв. Той допи чая и се облегна назад, за да се наслади на представлението.

— Откъсвам нещо от себе си, създавам го, превръщам го в материя, в нещо осезаемо, истинско и някой идиот от Кери или Дъблин или, не дай боже, от Лондон, влиза и го купува за рождения ден на

съпругата си, без да има ни най-малка представа какво представлява или какво значи?

— Винаги ли изграждаш лични взаимоотношения с тези, които купуват твои творби?

— Поне знам кой ги купува, къде отиват.

„В повечето случаи“ — добави тя мислено.

— Държа да ти напомня, че купих две твои произведения, преди да се запознаем.

— Така е. И виж докъде стигнах.

„Темпераментна е“ — помисли си той и въздъхна. Колкото и дълго да бе имал работа с художници, все не ги разбираше.

— Маги — захвана Роуган с желание да се придържа към разумния тон, — трябва ти мениджър, точно за да се избавиш от тези тревоги. Няма да имаш грижа за продажбите, ще се занимаваш единствено с творчество. Разбира се, ако някой от Кери, Дъблин, и, не дай боже, от Лондон, влезе в някоя от моите галерии и прояви интерес към твоё произведение, ще си го получи — стига да плати цената. Няма да се интересувам кой е или какъв е. И до края на годината с моя помощ ти ще станеш богата жена.

— Смяташ, че искам това ли? — попита тя обидена и гневна. — Нима си въобразяваш, Роуган Суини, че всеки ден се захващам с работата си, като предварително съм пресметнала каква печалба ме чака?

— Ни най-малко. И точно затова се появявам аз. Ти си изключителен творец, Маги. И с риск да възпламеня и без това титаничното ти его, ще призная — направо бях за пленен, когато за пръв път видях работите ти.

— Да допуснем, че си проявил вкус — отвърна тя, свивайки рамене.

— И други са ми го казвали. Опитвам се да ти внуша следното — твоё творчество заслужава повече, отколкото му отдаваш в момента. Ти заслужаваш повече, отколкото сама можеш да си представиш!

Тя се облегна на масата и го погледна с присвити очи.

— И ти ще ми помогнеш да изкарам повече, единствено заради доброто си сърце?

— Сърцето ми няма нищо общо с това. Ще ти помогна, защото твоё изкуство ще допринесе за престижа на моите галерии.

— И за кесията си.

— Искам някой ден да ми разкриеш къде се корени презрението ти към парите. Впрочем чаят ти изстива.

Маги въздъхна. Очевидно не се справяше добре със задачата да го ласкае и затова подхвана отново:

— Роуган — усмихна се тя, — убедена съм, че добре си вършиш работата. Твоите галерии се славят с качество и почтеност, които, убедена съм, са отражение на самия теб.

„Бива си я — помисли си той, прокарвайки език по зъбите си. — Много си я бива.“

— Да, надявам се да е така.

— Без съмнение, всеки творец би бил щастлив да му обърнеш внимание. Но аз просто съм свикнала да уреждам нещата си сама. Целият процес от издухването на стъклото до продажбата на готовото произведение или до полагането му в ръцете на някого, когото познавам и му имам доверие, че ще го продаде добре. А теб не те познавам.

— Нито ми имаш доверие?

Тя вдигна ръка в знак на несъгласие, но бързо я отпусна.

— Бих била глупачка да нямам вяра в галериите „Уърлддайд“. Но ми е трудно да си представя контакти от такъв мащаб. Аз съм проста жена.

Неговият спонтанен и гръмогласен смях я накара да примигне. И преди да успее да се съвземе, той се наведе напред и я хвана за ръката.

— О, не, Маргарет Мери. Проста е последното нещо, което можеш да кажеш за себе си. Ти си предпазлива, упорита, блестяща, с изблици на лошо настроение и красива. Но не и проста!

— Уверявам те, че съм такава. — Тя издърпа ръката си и се помъчи да не се поддаде на чара му. — Познавам се по-добре, отколкото ти ме знаеш или някога ще ме опознаеш.

— Всеки път, щом сътвориш някоя от своите скулптури, ти всъщност крещиш на човечеството. Ето ме, аз съм. Поне за момента. Това прави изкуството ти толкова истинско.

Не бе в състояние да спори с него. Не бе очаквала да чуе подобни неща от човек с неговия произход. Да печелиш пари чрез продажба на изкуство още не означаваше, че го разбираш. А той очевидно имаше отношение към изкуството.

— Проста жена съм — повтори тя, обзета от желание да го предизвика да ѝ се противопостави отново. — И предпочитам да си остана такава. Ако склоня да ми станеш мениджър, ще има правила. Диктувани от мен.

Беше я спечелил и го знаеше. Но умният посредник винаги е нащрек. Затова попита:

— И какви са те?

— Няма да участвам в рекламни кампании, ако не ми харесват. И отсега заявявам, че няма да ми харесат.

— Да. Това само ще добави още един щрих към тайнствеността, нали?

За малко да не се изкиска, преди да продължи:

— Не желая да се обличам като модна празноглавка за откриването на изложбите... Ако изобщо присъствам.

— Убеден съм, че чувството ти за стил ще отразява артистичната ти натура.

Не схвана дали е обида, или не.

— И няма да се държа благовъзпитано с хората, ако не го желая.

— Говори за темперамента ти отново — за твоята артистичност.

— Той вдигна чашата си с чай като за тост. — Това би трябвало да увеличи продажбите.

Макар и поразвеселена, тя се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Никога, никога няма да направя дубликат или да изпълня поръчка заради нечия прищявка.

Той се намръщи и сведе глава.

— За последното може и да не се споразумеем. Така ми се иска да ми направиш еднорог със злато по върха на рога и около копитата. Много изискано ми се струва.

Тя изхихика, след което се предаде и гръмогласно се разсмя. Накрая обяви:

— Добре, Роуган. Може да стане чудо и да успеем да работим заедно. Как точно ще го сторим?

— Ще приготвя договори, „Уърлдуайд“ ще притежава изключителните права над произведенията ти.

При тези думи тя трепна. Имаше чувството, че предава част от себе си. Вероятно най-добрата част.

— Изключителните права върху неща, които реша, че искам да продавам.

— Разбира се.

Тя се загледа към полята през прозореца зад него. Някога, отдавна, също като творбите си, ги чувстваше свои. А сега бяха само част от прекрасната гледка.

— Какво друго?

Той се поколеба. Тя бе станала непоносимо тъжна.

— Това няма да промени твоята работа. Няма да промени твоята същност.

— Грещиш — промърмори тя. Направи усилие, разтърси глава и отново се загледа в него. — Казвай какво друго?

— До два месеца искам да организирам изложба в дъблинската галерия. Естествено, ще трябва да видя какво си направила през това време. Поемам грижата за пренасянето на произведенията. Ще ме държиш в течение какво точно правиш през следващите няколко седмици. Ще определим цените. Неоткупените бройки ще останат изложени в Дъблин и в другите ми галерии.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Бих предпочела да не наричаш творбите ми „бройки“. Поне не в мое присъствие.

— Готово — долепи длани той. — На теб, разбира се, ще ти бъде изпратен пълен списък на продадените творби. Ако желаеш, може донякъде да определиш какво да снимаме за каталога. А можеш да го оставиш в наши ръце.

— Как и колко ще ми бъде платено? — поиска да узнае тя.

— Готов съм веднага да откупя всичко. Нямам никакви възражения, защото вярвам в работите ти.

Тя си припомни думите му, че ще изкара два пъти повече пари от скулптурата, която купи. „Може и да не съм бизнес дама — помисли си тя, — но не съм и глупачка.“

— Какви други възможности има?

— Чрез комисионна. Излагаме произведението и когато го продадем, си взимаме комисионната.

Приличаше ѝ повече на хазарт. А тя предпочиташе хазарта.

— Какъв процент задържате?

Надявайки се да предизвика реакция, той прикова очи в нейните:

— Тридесет и пет процента.

Сподавен вик се изтръгна от нея:

— Тридесет и пет процента? Тридесет и пет! Ти си обирджия! Крадец! — Отблъсна се от масата и стана. — Ти си разбойник, Роуган Суини. Ти и твоите тридесет и пет процента може да вървите по дяволите.

— Аз поемам всички рискове, плащам всички разноски. — Той разпери ръце, след това отново ги събра. — А ти трябва само да твориш.

— Ха, сякаш трябва само да седна на задника си и да чакам да дойде вдъхновението. Нищо, абсолютно нищо не разбираш. — Крачеше напред-назад и нажежаваше въздуха с гнева и енергията си. — Държа да ти напомня, че няма да имаш какво да продаваш, ако ме няма мен. А за моя труд, пот и кръв те ще дават добри пари. Ще получиш петнадесет процента.

— Тридесет.

— Мътните да те вземат Роуган, крадец такъв. Двадесет.

— Двадесет и пет.

Той се изправи и застана срещу нея.

— „Уърлдуайд“ ще заслужи четвърт от твоята пот и кръв, Маги, обещавам ти.

— Четвърт — просъска тя през зъби. — Това сте вие — бизнесмените. Плячкосватے изкуството.

— И осигуряваме на твореца финансова независимост. Помисли, Маги. Произведенията ти ще се показват в Ню Йорк, Рим и Париж. И никой, който ги види няма да ги забрави.

— О, колко си хитър, Роуган, като сменяш темата за пари с темата за слава. — Тя се намръщи, после поривисто протегна ръка: — По дяволите, ще си получиш твоите двадесет и пет процента.

Което бе точно толкова, колкото бе възнамерявал да вземе първоначално. Той стисна протегнатата ръка и я задържа:

— Добре ще работим заедно, Маги.

Дано е достатъчно добре, мина ѝ през ум, та да успее да настани майка си в селото и по-далеч от пансиона „Блакторн“.

— Ако не стане, Роуган, ще се погрижа да ти отмъстя.

Тъй като вкуса на кожата ѝ му бе харесал, той отново повдигна ръката ѝ към устните си и обяви:

— Поемам риска.

Устните му се забавиха достатъчно дълго, за да накарат сърцето й да трепне.

— Ако се опитваш да ме съблазниш, щеше да е по-умно да го сториш, преди да сме сключили сделката.

Забележката й го изненада и ядоса.

— Предпочитам да не смесвам личните с професионалните въпроси.

— Още една разлика между нас. — Бе доволна, че успя да подразни тази иначе непоклатима, възпитана личност. — При мен личният и професионалният живот непрекъснато се преплитат. И аз се впускам в тях всеки път, щом ми скимне. — Усмивката, изтегли ръката си от неговата. — Засега не ми е дошло настроението... В личен план, искам да кажа. Ще те уведомя, ако и когато се случи.

— Подиграваш ли се, Маги?

Тя спря, сякаш обмисляше отговора.

— Не, обяснявам ти. А сега да идем в работилницата да избереш какво ще отнесеш в Дъблин. — Обърна се, за да вземе яке от куката до задната врата. — По-добре си облечи палтото. Жалко ще е да измокриш хубавия си костюм.

Той се втренчи за миг в нея, чудейки се защо се чувства така обиден. Без да пророни дума, се запъти към всекидневната да си вземе палтото.

Маги използва отсъствието му и излезе навън, за да охлади кипналата си кръв на студения дъжд. „Глупаво бе — помисли си тя — да се възбужда само от една целувка по ръката. Роуган Суини бе прекалено лукав. Истински късмет бе, че живее в другия край на страната. И още по-голям късмет — че не беше нейният тип.“

Ни най-малко.

ПЕТА ГЛАВА

Високата трева около порутената сграда на абатството представляваше чудесно кътче за вечен покой на мъртвите. Маги се пребори да погребат баща ѝ тук, а не в добре поддържаната, но студена земя около селската църква. Искаше уединено и царско място за баща си. Бриана я подкрепи и за пръв път се опълчи срещу майка им, която недоволно стисна устни и се оттегли от всички приготовления около церемонията.

Маги посещаваше мястото само два пъти годишно — веднъж на рождения ден на баща им и втори път — на своя, за да му благодари, че ѝ бе дарил живот. Никога не идваше на годишнината от смъртта му, нито си позволяваше да го оплаква насаме.

И сега не го оплакваше, просто седеше на тревата до него; беше обвила с ръце вдигнатите си към брадичката колене. Слънчевите лъчи пронизваха облаците и позлатяваха гробовете, а вятърът ухаеше на полски цветя.

Не донесе цветя. Никога не го правеше. Бриана бе засадила цяла градинка наоколо. Започнеше ли пролетта да сгрява земята, гробът разцъфваше в красиви багри.

По игликата се показваха нежни пъпки. Мъничките главици на кандилката се полюляваха сред крехките стъбълца на ралицата и ранилиста. Загледа се как една сврака прелита над надгробните камъни и се понася към нивите. Сети се за суеверието, че ако видиш сврака, не е на добро и затърси в небето втора, която щеше да е за щастие.

Наблизо пърхаха пеперуди. Изящните им безшумни крилца проблясваха. Наблюдава ги известно време: наслаждаваше се на шарките и движенията им. Близко до морето нямаше къде да го погребат, но тук сигурно щеше да му хареса.

Маги се отпусна назад, облегна се удобно на надгробната плоча и затвори очи.

„Ще ми се да си още тук — помисли тя, — за да ти разкажа какво правя. Не че бих се възползвала от съветите ти, нали знаеш, но

все пак хубаво е да ги чуя.

Ако Роуган Суини е човек на думата — а не виждам защо да не е — ще бъде богата. Щеше да ти хареса, нали? Ще имам достатъчно пари да отвориш собствена кръчма, както си мечтаеш открай време. О, как не те биваше за фермер, скъпи. Но беше най-добрият баща. Най-добрият!“

Тя правеше всичко възможно, за да изпълни обещанието, което му бе дала. Грижеше се за майка си и сестра си и следваше гласа на сърцето си.

— Маги.

Отвори очи и видя Бриана. Спретнатата, както винаги, забеляза тя, докато я оглеждаше — с гладко сресана коса и изгладени дрехи.

— Приличаш на учителка — каза Маги и се засмя на изражението на Бриана. — Една чудесна и красива учителка.

— А ти — на същински вехтошар — и Бриана кимна неодобрително към скъсаните джинси и раздърпаната жилетка на Маги. — Един прекрасен и красив вехтошар.

После приклепна до сестра си и събра ръце. Не за да се моли; просто защото не знаеше какво да ги прави.

Останаха известно време мълчаливи. Вятърът люлееше тревата и се провираше между нападалите надгробни плочи.

— Великолепен ден да поседим тук — отбеляза Маги. „Днес щеше да стане на седемдесет и една години“ — помисли си тя. — Цветята му разцъфват възхитително.

— Трябва да се пооплевят малко — и Бриана се захвана да скубе ненужната трева. — Намерих парите на масата в кухнята днес сутринта, Маги. Прекалено много са.

— Направих добра продажба. Задели част от тях.

— Предпочитам да си ги похарчиш за нещо, което искаш.

— Точно това правя. Така знам, че приближава мигът, когато тя ще напусне.

Бриана се усмихна.

— Тя не е бременна за мен. — Доловила израза на сестра си, продължи: — Поне не толкова, каквото смяташ. Тежко е, само когато не е в настроение.

— Каквато е през по-голяма част от времето, Бри, обичам те.

— Знам.

— Парите са единственият начин, по който го показвам. Тате искаше да ви помагам — на нея и на теб. А, Бог ми е свидетел, не съм в състояние да съжителствам с нея, както го правиш ти. Ще ме вкара в лудницата или в затвора, защото ще я убия, докато спи.

— Заради нея ли склучи сделката с Роуган Суини?

— Не. — Маги потрепери от самата мисъл. — Е, може би заради дадената на тате дума, но това е друга работа. Само веднъж да се оттегли, ти ще се погрижиш за себе си и ще ме дариш с цяла сюррия племенници и племеннички.

— И ти би могла да си родиш деца.

— Не желая да се омъжвам. — Маги отново притвори очи, чувстваше се уютно. — Не. Наистина. Предпочитам да влизам и да излизам, когато искам, без да давам обяснения на когото и да било. Ще глезя децата ти и щом си прекалено строга с тях, те ще тичат при леля Маги. — Тя отвори едното си око. — Би могла да се омъжиш за Мърфи.

Смехът на Бриана се понесе над високата трева.

— Ще получи удар, ако те чуе.

— Винаги е имал слабост към теб.

— Така беше, да — когато бях на тринадесет. Но сега не. Той е прекрасен човек и аз имам слабост към него, като към брат, ала не това искам от един съпруг.

— Значи си планирала всичко?

— Нищо не съм планирала — сряза я Бриана, — а и ти сменяш темата. Не желая да склучваш сделка с господин Суини, защото се чувстваш задължена към мен. Мога и да си мисля, че е най-доброто, което правиш заради творчеството си, но не искам да страдаш, защото мислиш, че съм нещастна. Не съм нещастна.

— Колко пъти през последния месец се наложи да й поднасяш храната в леглото?

— Не броя...

— А би трябвало — прекъсна я Маги. — Както и да е. Всичко е направено. Подписах договорите миналата седмица. Сега ме ръководят Роуган Суини и галериите „Уърлдуайд“. След две седмици имам изложба в галерията му в Дъблин.

— Две седмици? Толкова скоро.

— Той не ми прилича на човек, който си губи времето. Ела с мен, Бриана. — Маги сграбчи ръцете на сестра си. — Ще накараме Суини да плати за лъскав хотел, ще се храним по ресторанти и ще си купим нещо безсмислено.

Магазини. Нямаше да готви, нямаше да оправя леглата. На Бриана наистина ѝ се прииска, но само за миг.

— С удоволствие бих дошла с теб, Маги, но не мога.

— Защо да не можеш, за бога? Та тя може да остане сама няколко дни.

— Не мога. — Бриана се поколеба, преди да приседне и да продължи: — Миналата седмица падна.

— Лошо ли се удари? — Пръстите на Маги стиснаха силно ръцете на сестра ѝ. — По дяволите, Бри! Защо не ми каза? Как стана?

— Защото не се оказа кой знае колко сериозно. Излязла навън, докато аз бях горе, да оправям леглата. Изглежда, се е подхлъзнала. Охлузено бедро и натъртено рамо. Това е.

— Нали повика доктор Хоган?

— Разбира се. Според него няма за какво да се тревожим. Не успява да пази добре равновесие, но ако не се залежава толкова, ако се храни по-добре и си почива, ще е много по-силна.

— Та кой не е наясно с това? — „Проклетата да е тази жена — помисли си Маги. — И проклето да е постоянното и вечно чувство за вина, което непрекъснато изпитвам.“ — Готова съм да се обзаложа, че веднага се е настанила в леглото и оттогава е все там.

На устните на Бриана се появи кисела усмивка:

— Не мога да я помръдна. Твърди, че имала увреждане на вестибуларния апарат и иска да отиде в Корк за консултация със специалист.

— Ха! — Маги отметна назад глава и се загледа в небето. — Типично за нея. Не познавам човек с повече оплаквания от Маив Конканън. И те държи на каишка, моето момиче. — Пръстът ѝ сочеше обвинително към Бриана.

— Не го отричам, но не намирам сили да я срежа.

— Е, тогава аз ще намеря нужните сили. — Маги се изправи и изтръска коленете си. — Отговорът са парите. Винаги е мечтала за тях. Бог е свидетел, превърна живота му в кошмар, защото той не задържаше много-много пари.

Сякаш за да го защити, Маги положи ръка на надгробния камък на баща им.

Бриана обаче продължи:

— Така е, но и той превърна нейния в ад. Никога не съм виждала двама души, които да си подхождат по-малко. Явно бракът невинаги се сключва в рая или в ада. Понякога става в чистилицето.

— А друг път хората са достатъчно глупави или почтени, за да си дигнат шапката и да си заминат. — Ръката върху надгробната плоча се плъзна нежно надолу и се отдръпна. — И все пак предпочитам глупавите пред светците. Задели част от парите, Бри. Скоро ще ти дам още. Ще се погрижа за това в Дъблин.

— Ще се отбиеш ли да я видиш, преди да заминеш?

— Да — обеща Маги троснато.

— Мисля, че ще ти се стори забавна. — Роуган топна кифличката в купата със сметана. — Интересна жена е.

— Интересна? — Кристин Роуган Суини вирна побелялата си вежда. Познаваше внука си добре и точно разкриваше всеки нюанс в гласа му или израз на лицето. По въпроса за Маги Конканън той продължаваше да се държи тайнствено. — В какъв смисъл?

И той не бе сигурен и за да спечели време, започна да разбърква чая си.

— Брилянтен творец е. Гледната ѝ точка е необикновена. Живее усамотено в селска колиба в графство Клар и за обстановката там може да се каже всичко, но не и че е уникална в естетическо отношение. Страстно обича работата си, но с неохота показва творбите си. Поведението ѝ е смесица от невъзпитание и очарование, и двете са в природата ѝ.

— Противоречива жена.

— Определено.

Той се облегна. Излъчваше задоволството на човек, попаднал точно на мястото си сред шикозната обстановка. Държеше чаша от изящен порцелан, отпуснал глава върху облегалката на тапициран с брокат стол от епохата на кралица Ана. В камината гореше огън. Цветята бяха свежи, я кифличките — пресни.

Наслаждаваше се на срещите за чай с баба си не по-малко от нея. Спокойствието и редът в нейния дом му действаха благотворно, точно както и тя с неизменното си достойнство и повехнала хубост.

Тя бе седемдесет и три годишна и се гордееше извънредно много с факта, че изглежда поне с десетина по-млада. Кожата ѝ бе бледа като алабастър. Вярно, с бръчки, но те само допринасяха за спокойствието на лицето ѝ. Очите ѝ бяха яркосини, а косата — мека и бяла като току-що паднал сняг.

Имаше остър ум, безспорен вкус, щедро сърце и сух, понякога хаплив език. Беше, както Роуган често ѝ казваше, идеалът му за жена.

Комплиментът му ласкаеше Кристин и я тревожеше.

Беше се провалил само в едно — да намери удовлетворение в личния си живот, равностойно на задоволството му от кариерата.

— Как върви подготовката за изложбата? — попита тя.

— Доста добре. По-лесно щеше да е, ако твърдоглавата художничка вдигаше телефона. — Махна с ръка, за да отпъди раздразнението си. — Повечето от творбите вече пристигнаха. Прекрасни са. Трябва да наминеш през галерията, да ги видиш.

— Добре. — Ала тя се интересуваше повече от художничката, отколкото от работата ѝ. — Ти ли ми спомена, че е млада жена?

— Моля?

— Маги Конканън — ти ли спомена, че е млада?

— Вероятно няма трийсет. Да, определено млада за творбите, които създава.

Божичко, все едно, че вадеше думите му с ченгел.

— И впечатляваща, така ли? Като онази... Как ѝ беше името, Миранда Уитфийлд Фрай, която правеше скулптури от метал и ходеше обсипана с бижута и цветни шалове?

— Изобщо не прилича на Миранда. И слава богу. — Потрепери при спомена как неуморно и настойчиво го бе преследвала онази жена. — Маги е друг тип, носи панталони и ботуши. А косата ѝ сякаш е подкастрирана с градинска ножица.

— Значи е непривлекателна.

— Напротив — доста привлекателна, но по необичаен начин.

— Да не е мъжкарана?

— Не. — Припомни си смутено острото сексуално привличане, чувственото ѝ ухание, неволната ѝ тръпка при досега с ръката му. —

Далеч не е такава.

Аха, реши Кристин. Определено ще трябва да отдели време за среща с жената, която караше Роуган да изглежда загрижен. На глас обаче рече:

— Значи те интригува?

— Да. Иначе нямаше да подпиша договор с нея. — Долови безмълвното учудване на Кристин и също вдигна въпросително вежда. — Всичко е само бизнес, бабо. Само бизнес.

— Разбира се. — Тя се усмихна и си наля още чай. — Разкажи ми с какво друго се занимаваш сега.

На следващото утро Роуган пристигна в галерията в осем часа. Предишната вечер бе на театър, а после прекара приятно на късната вечеря в компанията на стара позната. Както винаги, Патриша бе очарователна и забавна. Вдовица на добър негов приятел, той я възприемаше по-скоро като далечна братовчедка, а не като дама, която ухажва. Докато похапваха от есетрата и пиеха шампанско, разговаряха за пиесата на Юджийн О'Нийл, а малко след полунощ се разделиха с платонична целувка.

Той не мигна цяла нощ.

Не нежният смях на Патриша, нито изтънченият ѝ парфюм го накараха да се мята неспокойно.

„Маги Конканън“ — помисли си той. Естествено бе тя да заема по-голямата част от съзнанието му. Та нали почти цялото му време и усилия напоследък бяха насочени към предстоящата ѝ изложба. Едва ли имаше нещо чудно все тя да се върти в главата му, особено като се има предвид невъзможността да говори с нея.

Нежеланието ѝ да отговаря на телефона го принуди да премине на телеграми, които най-редовно изпращаше в затънтения западен край на страната.

Единственият ѝ отговор бе лаконичен и рязък: „Престани да мрънкаш!“.

„Каква дързост“ — каза си Роуган, докато отключваше елегантните стъклени врати на галерията. Да го обвинява, че мрънка, сякаш е разглежено, хленчещо хлапе. Та той е бизнесмен, за бога, и има намерение да издигне кариерата ѝ до астрономични висоти. А тя не

намираше време дори да вдигне проклетата слушалка, за да проведат що-годе смислен разговор.

Беше свикнал с капризите на творците. Бог му бе свидетел, че се бе сблъсквал с какви ли не ексцентричности, неувереност, често направо детински капризи. Негова работа бе да се справя с тях. Смяташе, че успява. Но Маги Конканън се оказа изпитание и за уменията, и за търпението му.

Заклучи вратите зад гърба си и вдъхна леко ароматизирания въздух в галерията. Построена от дядо му, сградата бе голяма и величествена. Каменната фасада и извитите перила бяха образец на готическото изкуство. Вътре имаше десетки помещения — от много обширни до съвсем интимни, свързани с широки арки. Стълбищата отвеждаха до втория етаж, където се намираше обширно като бална зала помещение с многобройни малки ниши, заети от удобни старинни канапета.

Тук именно щеше да изложи творбите на Маги. В залата щеше да свири малък оркестър. Докато гостите се наслаждават на музиката, на шампанското, на изисканите дребни сандвичи, щяха да имат възможност да се разхождат сред умело подредените ѝ произведения. По-големите и дръзки творби щеше да освети допълнително, а по-малките — да разположи във витрини.

Представяше си всичко и уточняваше нещата, докато прекосяваше долния етаж на път към офиса и складовете.

Завари управителя на галерията, Джоузеф Лонах да си налива кафе в бокса до офиса.

— Рано си дошъл — усмихна се Джоузеф и в устата му проблесна златен зъб. — Искаш ли кафе?

— С удоволствие. Исках най-напред да проверя как вървят работите тук.

— Всичко е наред — увери го Джоузеф.

Макар двамата да бяха връстници, косата на Джоузеф оредяваше по темето и той компенсираше загубата, като си бе пуснал плитка. Носът му, счупен навремето от стик за поло, бе леко изкривен наляво. Приличаше на пират, облечен с шит по поръчка скъп костюм.

Жените го обожаваха.

— Изглеждаш уморен.

— Не съм спал — обясни Роуган и пое кафето. — Вчерашната пратка разопакована ли е вече?

Джоузеф трепна.

— Страхувах се, че ще попиташ именно това. — Надигна чашата си и промърмори в нея: — Не е пристигнала.

— Какво?

Джоузеф забели очи. Работеше за Роуган повече от десетилетие и добре знаеше какво означава този тон.

— Не пристигна вчера. Надявам се да дойде по някое време днес сутринта. Тъкмо затова съм толкова рано тук.

— Какво прави тази жена? Инструкциите бяха съвсем точни и лесни за изпълнение. Трябваше да изпрати последната партида онзи ден!

— Тя е творец, Роуган. Вероятно е осенена от вдъхновение. Захласната в работата си, е пропуснала да ги прати. Разполагаме с достатъчно време.

— Няма да ѝ позволя да се мотае. — Вбесен, Роуган грабна телефонната слушалка. Не се налагаше да търси номера на Маги в бележника. Вече го знаеше наизуст. Натисна бутоните и се заслуша в свободния сигнал. — Безотговорно същество.

Джоузеф извади цигара в момента, когато Роуган гневно затръшна слушалката.

— Разполагаме с повече от тридесет парчета — опита се да успокои Роуган, докато щракаше богато украсената с емайл запалка. — Дори без последната пратка е достатъчно. Да знаеш само какви са произведенията, Роуган. Дори изтерзан стар специалист като мен е потресен.

— Не за това става дума.

Джоузеф издуха дима и попита през зъби:

— А за какво?

— Договорихме се за четиридесет скулптури. Не за тридесет и пет, не за тридесет и шест. Четиридесет! И, за бога, точно четиридесет възнамерявам да получа.

— Роуган, къде хукна? — изплаши се Джоузеф, когато работодателят му изхвърча от бокса.

— В проклетото графство Клар.

Джоузеф дръпна още веднъж от цигарата и вдигна чашата с кафе с небрежен жест.

— Приятен път.

Полетът не продължи дълго, така че времето не бе достатъчно, за да се охлади ядът на Роуган. Лазурното небе и благоуханният въздух ни най-малко не промениха нещата. Когато затръшна вратата на взетата под наем кола и пое от летище „Шанън“, все още проклинаше Маги.

Дори когато пристигна в къщурката ѝ, още вреше и кипеше.

Как смее тази жена, беснееше той, вървейки с твърда крачка към входната врата, да го откъсва от работата, от задълженията му? Да не би да си въобразява, че е единствената художничка, чийто интереси представлява?

Заблъска по вратата, докато го заболяха юмруците. Пренебрегвайки добрите обноски, нахълта вътре.

— Маги! — провикна се той, докато прекосяваше всекидневната, за да влезе в кухнята. — Дяволите да те вземат! — Без да спира, отиде до задната врата и пое към работилницата.

Трябваше да се досети, че е там.

Застанала до една пейка и заобиколена от купища разкъсана хартия, тя вдигна поглед към него.

— Хубаво, че се появи. Точно навреме, да ми помогнеш с това нещо.

— Защо, по дяволите, не отговори на проклетия телефон? За какво ти е проклетият уред, щом не желаеш да го ползваш?

— И аз често си задавам същия въпрос. Подай ми онзи чук, ако обичаш.

Той го вдигна от пейката и за миг му мина приятната мисъл да го стовари върху главата ѝ.

— Къде, по дяволите, е пратката, която чакам?

— Ето тук. — Тя прокара ръка през разчорлените си коси, преди да поеме чука от ръката му. — Точно я опаковам.

— Трябваше да пристигне в Дъблин вчера.

— Невъзможно. Още не съм я изпратила. — С бързи, точни движения започна да забива гвоздеите в дървената кутия на пода. — А

ако си бил целия този път, за да провериш какво става, мога само да отбележа, че очевидно нямаш достатъчно работа и затова си пилееш времето.

Той я сграбчи и я сложи да седне на пейката. Чукът с трясък се удари в циментовия под и едва не се стовари върху крака му. Преди тя да успее да си вземе дъх, за да се развика, той я улови за брадичката.

— Имам повече от достатъчно какво да правя с времето си — започна той с равен глас. — Задълженията ми не включват да се превръщам в детегледачка на безотговорна, разсеяна жена. Програмата на галерията и ангажиментите на целия екип са разчетени с, бих казал, педантична точност. От теб се искаше само да следваш инструкциите и да изпратиш проклетата стока.

Тя отблъсна ръцете му.

— Хич не ме интересуват твоите планове и разписания. Ти подписа договор с творец, Суини, а не със смотан чиновник.

— И какво точно творческо отклонение ти попречи да изпълниш съвсем простите указания?

Тя му се озъби и се чудеше дали да го удари, но се отказа и посочи:

— Това!

Той хвърли поглед натам и замръзна. Само сляпата му ярост го бе лишила от възможността да съзре — не, направо да бъде зашеметен от вида му още при влизането.

Скулптурата стоеше в далечния край на работилницата, почти метър висока, в кървави цветове и изящни, чувствени форми. Плетеница от крайници, вероятно — мина му през ум — безсрамно сексуално и страхотно красиво. Приблужи се, за да изучи творението под друг ъгъл.

Почти различаваше лица. Те сякаш се превиваха във въображаеми образи и се стопяваха, като оставяха единствено усещането за пълно удовлетворение. Невъзможно бе да се различи къде започваше едната фигура и къде — другата; така съвършено и цялостно бяха изваяни.

Олицетворяваха тържеството на човешкия дух и сексуалността на животното.

— Как го нарече?

— *Отдаване.* — Тя се усмихна. — Имам чувството, че ти ме вдъхнови за него, Роуган. — Изпълнена с нов прилив на енергия, тя се надигна от пейката. Главата ѝ бе замаяна, сякаш бе опиянена, и се чувстваше великолепно. — Страхотно много време ми отне да докарам цветовете. Нямах представа какво количество претопих и изхвърлих. Но го виждах кристалночисто в главата си и исках да го възпроизведа напълно. — Тя се засмя и взе отново чука, за да забие поредния пирон. — Нямам спомен кога спях за последен път. Може би преди два-три дни. — Тя отново засия и прокара ръка през косите си. — Не съм уморена. Чувствам се невероятно. Изпълнена съм със страхотна енергия. Имам чувството, че не мога да се спра...

— Възхитително е, Маги.

— Това е най-доброто нещо, което съм сътворила досега. — Тя се извърна, за да го огледа отново. Потупваше чука в дланта си и добави: — И вероятно най-доброто, което някога ще създам.

— Ще наредя да ти изпратят сандък. — Той я погледна през рамо. Бе възбудена и преуморена — факт, който възбуденият ѝ мозък тепърва щеше да предаде на тялото ѝ. — И лично ще се погрижа за пратката.

— Точно сковавах сандък. Няма да ми отнеме много време.

— Не може да ти се вярва.

— Разбира се, че може. — Чувстваше се така празнично. Дори не се обиди. — И ще стане по-бързо, ако аз го скова. Вече знам размерите.

— Колко време ще ти е нужно?

— Час.

Той кимна.

— Ще използвам телефона ти, за да уредя камион. Предполагам, че телефонът ти все пак работи?

— На саркастичен ли се правиш? — Тя се приближи към него с ехидна усмивка. — Отива ти. Както впрочем и безупречно подбраната ти вратовръзка.

Преди и двамата да разберат какво става, тя сграбчи вратовръзката му и го притегли към себе си. Топлата ѝ уста се впи в неговата и така го стресна, че той остана неподвижен. Свободната ѝ ръка хвана косите му и тялото ѝ се долепи до неговото. Целувката пареше, гореше, изпепеляваше. И така внезапно, както бе започнала, тя се отдръпна.

— Каприз — усмихна му се тя. Сърцето ѝ в гърдите подскочаше като на заек, но щеше да анализира това по-късно. — Отдай го на недостатъчно сън и свръхенергия. А сега...

Той я сграбчи за ръката, преди тя да успее да се обърне. Няма да се отърве така лесно, реши той. Няма да допусне да го парализира за миг, а в следващия да изчезне.

— И аз имам своите капризи — промърмори той и положи ръка на тила ѝ. Забеляза гняв и изненада в погледа ѝ. Но тя не се противи. Дори му се стори, преди да я целуне, че в очите ѝ заиграха весели пламъчета.

Но тези пламъчета отминаха бързо. Целувката бе нежна, сладка, щедра. Неочаквана, сякаш родена в огъня на пещта, тя едновременно и успокояваше, и възбуждаше. Стори ѝ се, че долови някакъв звук, нещо между вопъл и въздишка. Фактът, че се бе изплъзнал от нейното пламтящо гърло, я втрещи.

Но не се отдръпна. Дори когато се изтръгна същия звук, но вече тих, безпомощен и измамен. Не, не се отдръпна. Устните му бяха прекалено вещи, нежни и настойчиви. Тя се разтвори, за да се наслади напълно.

Чувстваше как постепенно се разтапя. Първият прилив на горещина я бе омекотил и запали и у нея силен, траен огън. Той забрави колко беше бесен, усещаше предизвикателството и осъзнаваше само, че е жив.

На вкус тя бе дълбока, опасна и устата му напълно я поглъщаше. Обзе го желание да я вземе, да я спечели, да я погълне. Цивилизованият мъж у него — онзи, възпитаният да следва строго етичните норми — отстъпи ужасен.

Главата ѝ се въртеше. Хвана се за пейката, за да запази равновесие, защото краката ѝ трепереха. Пое си дълбоко дъх и след това — отново, за да прочисти ума си. И забеляза как той се е втренчил в нея със смесица от жажда и шок в очите.

— Е — окопоти се най-после тя, — даде ми материал за размисъл.

Беше глупаво да се извинява. Както и да се самообвинява, че си представяше живо и еротично как се мята на пода и разкъсва дрехите ѝ. Нали все пак не го направи? Само я бе целунал.

Но му хрумна, че е възможно, дори е за предпочитане, да стовари вината върху нея.

— Нашите взаимоотношения са изцяло делови — отбеляза той сухо. — Неразумно е и сигурно пагубно да допуснем да се появи нещо друго на този етап.

Тя отметна глава и се залюля на пети.

— Ако се любим, само ще объркаме нещата, така ли?

Дяволите да я вземат. Накара го да се почувства като глупак. Дяволите да я вземат, задето го разтърси така и го остави възбуден от копнеж.

— Според мен на този етап е редно да се съсредоточим само върху изложбата ти.

— Хм.

Тя се обърна и се захвана да разчиства работната маса, но всъщност ѝ бе нужно малко време да се съвземе. Не скачаше безразборно в леглото с всеки интересен мъж. Смяташе се за достатъчно независима, свободна и умна, за да подбира любовниците си внимателно.

Сепна се, когато осъзна, че е избрала Роуган Суини.

— Защо ме целуна?

— Ти ме ядоса.

Широката ѝ, плътна уста се изви в усмивка.

— И понеже го правя постоянно, излиза, че доста време ще прекараме с долепени устни.

— Въпросът е човек да се контролира.

Той съзнаваше колко надуто и порядъчно звучи и се ядоса още повече.

— Убедена съм, че разполагаш с тонове самоконтрол, за разлика от мен. — Тя отметна глава и скръсти ръце на гърдите. — Ако ми скимне, че те желая, какво ще направиш? Ще се браниш ли от мен?

— Съмнявам се, че ще се стигне дотам. — Представата го изпълни със смях и отчаяние. — И двамата трябва да се съсредоточим върху предстоящата работа. Това може да се окаже повратната точка на кариерата ти.

— Да — потвърди тя и си помисли, че ще е най-добре да не го забравя. — Значи ще се срещаме професионално.

— Професионално — произнесе той натъртено. Господи, нуждаеше се от въздух. — Ще отида да уредя пристигането на камион.

— Роуган — спря го тя, когато вече бе стигнал вратата. — Бих искала да дойда с теб.

— В Дъблин? Днес?

— Да. Ще се приготвя, докато дойде камионът. Трябва само да се отбия в къщата на сестра ми.

Удържа думата си. Камионът със скулптурите потегляше с пуфтене, когато тя метна куфара на задната седалка на наетата от Роуган кола.

— Ще се забавя най-много десетина минути — увери го тя, докато Роуган поемаше по тясната алея. — Сигурна съм, че Бри ще има готов чай или кафе.

— Чудесно.

Спря колата пред „Блакторн“ и пое с Маги към къщата.

Тя не почука. Влезе направо и се отпрати към кухнята. Бриана бе там; на кръста ѝ бе препасана бяла престилка, а ръцете ѝ бяха покрити с брашно.

— О, здравейте, господин Суини... Маги. Извинявайте за бъркотията. Имам гости и правя питки за вечеря.

— Заминавам за Дъблин.

— Толкова скоро? — Бриана взе кърпа, за да избърше ръцете си. — Мислех, че изложбата е следващата седмица.

— Така е. Отивам по-рано. Тя в стаята си ли е?

Любезната усмивка на Бриана стана малко напрегната.

— Да. Ще отида да ѝ кажа, че си дошла.

— Сама ще ѝ кажа. Защо не предложиш на Роуган кафе?

— Разбира се. — Бриана проследи сестра си с разтревожен поглед, докато Маги се отправяше към пристроения към кухнята апартамент. — Заповядайте в гостната, господин Суини, веднага ще ви донеса кафе.

— Не си правете труда. — Любопитството му се възбуди. — Ще го изпия ей тук, стига да не ви преча. — Усмихна се подкупващо и добави: — И, моля ви, наричайте ме Роуган.

— Пиете го без захар, доколкото си спомням.

— Добра памет имате — каза той. „И си страшно нервна“ — довърши мислено.

— Старая се да запомня предпочитанията на гостите си. Искате ли парче торта? Шоколадова е. Правих я вчера.

— При спомена за вашето готвене не мога да откажа. — Той се настани до блестящата от чистота дървена маса. — Сама ли правите всичко?

— Да, аз... — Тя чу разгневени гласове и бързо продължи: — Да. Запалих огън в камината в гостната. Сигурен ли сте, че там няма да ви е по-уютно?

Шумът от гласовете в съседната стая се усили и лицето на Бриана почервения от притеснение.

Роуган спокойно вдигна чашата.

— По кого вика сега?

Бриана успя да се усмихне.

— По майка ни. Двете не се разбират много.

— Маги въобще разбира ли се с някого?

— Само когато тя реши. Но тя има сърце — чудесно и щедро сърце. Само дето ревниво го крие. — Бриана въздъхна. След като Роуган не се притесняваше от виковете, и тя нямаше да се притеснява. — Ще ви отрежа от тортата.

— Въобще не се променяш. — Маив гледаше по-голямата си дъщеря с присвити очи. — Точно като баща си.

— Ако смяташ, че това е обида за мен — грешиш.

Маив изсумтя и започна да глади дантелените маншони на нощницата. Годиците и постоянното ѝ недоволство бяха изтрили красотата от лицето ѝ. Сега то бе подпухнало и бледо, с дълбоки бръчки около ядно стиснатите устни. Косата ѝ, някога златна като слънчевата светлина, бе изсивяла и сресана назад в стегнат кок.

Беше полулегнала върху планина от възглавници; до едната ѝ ръка беше Библията, а до другата — кутия с бонбони. Телевизорът в другия край на стаята работеше, но звукът му бе силно намален.

— Значи към Дъблин си се запътила, така ли? Бриана ми спомена, че заминаваш. Явно ще пилееш пари по хотели.

— Парите са си мои.

— Стараеш се да не го забравя. — Тонът на Маив бе пълен с горчивина, докато се надигаше в леглото. През целия ѝ живот винаги друг бе държал кесията с пари: родителите ѝ, съпругът ѝ, а сега — най-унизителното от всичко — дъщеря ѝ. — Като се сетя колко пари потроши по теб, за да ти купува стъкло, да те изпрати в онази чужда страна. И всичко това за какво? За да си въобразиш, че си творец и следователно по-висша от нас.

— Не е потрошил пари по мен. Той ми даде възможност да уча.

— Докато аз останах във фермата и си съсипвах ръцете от работа.

— През нито един ден от блажения си живот не си работила! Винаги Бриана правеше всичко, докато ти не помръдваше от леглото, заради една или друга измислена болест.

— Да не мислиш, че ми е приятно да съм толкова крехка.

— Определено — увери я Маги злорадо. — Ти направо се опияняваш от това състояние.

— Това е кръстът, който нося. — Маив вдигна Библията и я положи върху гърдите си като щит. Бе заплатила за греха си. Стотици пъти бе заплатила. Никога не изпита утеха, макар да бе получила прошка. — Това се казва неблагодарна дъщеря.

— За какво да съм ти благодарна? Заради оплакванията ти всеки божи ден? Заради неудовлетворението ти от баща ми и разочарованието ти от мен, което прозира във всяка твоя дума или поглед?

— Дадох ти живот! — изкрещя Маив. — За малко да умра, докато те раждах. И защото те носех в утробата се омъжих за човек, който не ме обичаше и когото аз не обичах. Пожертвах всичко заради теб.

— Пожертвала? — повтори Маги отегчено. — Какво си жертвала?

Маив се обви с мантия от гняв и гордост.

— Пожертвала съм повече, отколкото можеш да си представиш. И за награда се сдобих с деца, които не изпитват никаква обич към мен.

— Да не смяташ, че само защото си забременяла и си се омъжила, за да ми дадеш име, ще пренебрегна всичко, което стори? И всичко, което не стори? — „Като например поне малко да ме обичаш“

— довърши Маги мислено, след което гневно отпъди болката. — Ти си вдигнала краката си, майко. Не аз. Аз съм резултатът, не причината.

— Как смееш да ми говориш така? — Лицето на Маив почервения, а пръстите ѝ здраво стиснаха одеялото. — Ти никога не си имала никакво уважение, доброта, съчувствие.

— Така е. — Маги усети как очите ѝ смъдят от напирещите сълзи, а гласът ѝ става остър като камшик. — Липсата на тези качества съм наследила от теб. Днес дойдох, само да те предупредя да не се опитваш да съсипеш Бри, докато ме няма. Ако открия, че си го сторила, ще спра издръжката ти.

— Готова си да ми вземеш залька от устата?

Маги се наведе напред, посочи кутията с бонбони и заяви многозначително:

— Точно така. Повярвай ми.

— Почитай баща си и майка си — пророни Маив и стисна още по-силно Библията. — Нарушаваш една от Божиите заповеди, Маргарет Мери, и душата ти ще отиде в ада.

— На драго сърце отстъпвам мястото си в рая, ако това означава да живея като лицемер на земята.

— Маргарет Мери! — извика Маив, когато Маги бе вече на вратата. — Никога нищо няма да излезе от теб. Ти си точно като него. Божието проклятие тегне над теб, Маги, защото не си зачената в порядъчен брак.

— Никакъв порядъчен брак не съм забелязала в нашата къща — не ѝ остана дължна Маги. — Наблюдавах единствено агонията му. И ако зачеването ми е грешка, то тя не е моя.

Затръшна вратата след себе си и за миг се облегна на нея, за да се съвземе.

„Винаги едно и също“ — помисли си тя. Не можеше да са двете в една стая и да не започнат да се обиждат. Откакто стана на дванадесет години, знаеше защо майка ѝ не я харесва, защо я осъжда. Самото ѝ съществуване бе причината животът на Маив да се превърне от мечта в груба реалност.

Брак без любов, седеммесечно бебе и ферма без грижовен стопанин.

Това, бе заявила Маив, когато Маги навлезе в пубертета.

Това бе, което и двете не можеха да си простят.

Изправи рамене и се върна в кухнята. Не подозираше, че очите ѝ са още гневни и блестят, че е пребледняла. Отиде до сестра си и я целуна по бузата.

— Ще ти се обадя от Дъблин.

— Маги... — Имаше толкова много неща за казване. И толкова малко. Бриана само стисна ръцете ѝ. — Искаше ми се да мога да бъда с теб там.

— Можеше, ако го желаете достатъчно. Роуган, готов ли си?

— Да. — Той се надигна. — Благодаря, Бриана. Довиждане.

— Ще ви из... — започна Бриана, когато острият глас на майка им я повика.

— Иди виж какво иска — нареди Маги и бързо излезе от къщата. Теглеше яростно вратата на колата, когато Роуган положи ръка на рамото ѝ.

— Добре ли си?

— Не, но не желая да говоря за това.

С едно финално издърпване успя да отвори вратата и се настани вътре.

Той бързо заобиколи и седна зад волана.

— Маги...

— Не казвай нищо. Нищо! Не можеш да направиш или да кажеш нещо, с което да промениш съществуващото открай време положение. Карай и ме остави на мира. Ще ми направиш голяма услуга.

И тогава тя се разрида. Разрида се горчиво, страстно. Той се пребори с желанието си да я утеши и си наложи да изпълни нареждането ѝ.

Подкара колата, без да пророни дума, но през цялото време държеше ръката ѝ. Наближаваха летището, когато риданието ѝ замря, а стегнатите ѝ дотогава пръсти се отпуснаха. Хвърли поглед към нея и видя, че е заспала.

Не се събуди, когато той я вдигна на ръце и я пренесе в самолета, нито когато я настани в седалката. Не се събуди през целия полет. Той седеше до нея и я наблюдаваше. И се чудеше.

ШЕСТА ГЛАВА

Маги се събуди обкръжена от мрак. През онези първи минути на замаяност бе сигурна само, че не е в собственото си легло. Ароматът на чаршафите, усещането от тях ѝ бяха непознати. По принцип не спеше на фини тъкани, но това не ѝ попречи да усети разликата и да долови ненаатрапчивия успокояващ дъх на върбинка, излъчван от калъфката на възглавницата, в която бе заровила лице.

През главата ѝ пробяга тревожна мисъл и тя внимателно протегна ръка, за да се увери, че е единственият обитател на леглото. Дюшекът ѝ се стори безкраен — напипа истинско езеро от гладки чаршафи и пухкави одеяла. „Празно езеро, слава богу“, помисли си тя и се изтърколи към средата на леглото.

Последният ѝ спомен бе за отчаяния ѝ плач в колата до Роуган и чувството на празнота, усещането, че се носи по течението на вода като пречупен стрък тръстика. Бе минала през хубаво чистилице. Сега бе овладяна, спокойна и пречистена.

Изкусително бе да се отдаде на лукса в нежната тъмнина върху меката ароматизирана постеля. Но реши, че е най-добре да разбере къде се намира и как се е озовала тук. Отново се претърколи до ръба на леглото, плъзна ръка по полираното дърво на нощното шкафче, напипа гладката повърхност на лампата и намери ключа.

Светлината бе приглушена — топли златисти отънъци осветиха голяма спалня. С гипсов таван, изискани тапети с неразцъфнали рози и масивно легло с балдахин.

„Същинска царица на леглото“ — помисли си тя с усмивка. Жалко, че прекомерната умора ѝ пречеше да се наслади на всичко.

Камината отсреща не гореше. Блестеше от чистота и бе готова за клечка кибрит. Изящни дългостеблени розови рози, свежи като лятно утро, бяха наредени във великолепна ваза на огромното бюро, заедно със сребърна четка за коса и прекрасни разноцветни шишенца с ръчно изработени запушалки.

В огледалото над тях Маги зърна отражението си — разрошена и с подути очи сред чаршафите.

„Не си съвсем на мястото си, моето момиче“ — реши тя и като се ухили, придърпа ръкава на памучната нощница. Очевидно някой бе проявил достатъчно здрав разум да я преоблече, преди да я стовари в царственото ложе.

Може би някоя прислужница или самият Роуган. Нямаше никакво значение — помисли си тя практично, тъй като вече бе сторено, и то в нейна полза. По всяка вероятност дрехите ѝ бяха подредени в украсения с дърворезба гардероб. Също не на място в него, както и самата тя в разкошното езеро от гладки ленени чаршафи.

Ако се намираще в хотел, сигурно той бе най-хубавият, на който се бе наслаждавала. Надигна се и залитайки, се отправи към най-близката врата, която правилно предположи, че води към банята.

Банята бе не по-малко пищна от спалнята — с блестящи плочки в розово и слонова кост, с огромна вана, в която можеха да легнат двама души и отделна душкабинка от матирано стъкло. С въздишка на чиста завист тя съблече нощницата и завъртя крана.

Чувстваше се божествено, докато горещата струя биеше по врата и раменете ѝ, сякаш бяха сръчните пръсти на опитен масажист. Далеч не напомняше тънката струйка на нейния душ. Сапунът ухаеше на лимон и се плъзгаше по кожата ѝ като коприна.

Забеляза развеселено, че оскъдните ѝ тоалетни принадлежности са подредени върху широкия плот до розовия умивалник с форма на мида. Собствената ѝ хавлия, такава каквато беше, висеше на месинговата кука до вратата.

Е, някой се грижеше за нея, даде си сметка тя и в момента нямаше причина да се оплаче.

След цели петнадесет минути, през които водата бе все така гореща, тя се пресегна към една от пухкавите хавлиени кърпи, праметнати върху голяма метална затопляща халка. Беше достатъчно голяма, за да я загърне от гърдите до прасците.

Среса мокрите си коси назад, използва крем от един кристален буркан и подмени пешкира със собствената си раздърпана хавлия.

Босонога и изпълнена с любопитство, тя тръгна на разузнаване.

Стаята ѝ се намираще в далечния край на широк коридор. Дискретното осветление хвърляше сенки върху блестящия под, застлан

с царствена червена пътека. Не чу никакъв звук, докато крачеше към стълбището, величествено извито нагоре и надолу. Реши да тръгне надолу и сложи ръка върху лъскавия парапет.

Очевидно бе, че не е гост в луксозен хотел, а се намира в частен дом. Домът на Роуган, реши тя, след като хвърли завистлив поглед към картините, накачени в парадния вестибюл и в обширното входно антре. Този човек притежаваше оригинален Ван Гог и Матис, даде си сметка тя и усети как слюнките ѝ потичат.

Откри предната гостна с отворени към благоуханната нощ прозорци, после попадна във всекидневна, където столове и канапета бяха уютно подредени, така че да може удобно да се разговаря. В другия край на вестибюла се забелязваше входа към онова, което реши, че е музикален салон, тъй като в него съзря единствено голямо пиано и позлатена арфа.

Всичко бе изключително красиво, а пред картините Маги можеше да стои прехласната дни наред. Но в момента тя изпитваше друга неотложна потребност.

Зачуди се колко ли ще трябва да търси, докато намери кухнята.

Привлече я светлина под прага на една от вратите. Надзърна вътре и видя Роуган, седнал зад бюро, отрупано с подредени на купчини книжа. Помещението бе на две нива, бюрото бе разположено на долното, а зад гърба му се забелязваха стъпала, които водеха към кът за сядане. Стените представляваха библиотека от пода до тавана.

Цели хектари книги, прецени тя, хвърляйки поглед из помещението, ухаещо на кожа и пчелен восък. Всичко бе от тъмночервено и тъмнокафяво дърво, в съвършена хармония и с мъжа, и с томовете литература.

Загледа се в него, привлечена от начина, по който хвърли поглед върху листа пред себе си, преди да нанесе бързи, решителни бележки. За пръв път, откакто го познаваше, го виждаше без сако или вратовръзка. Горното копче на ризата бе разкопчано, а колосаните ръкави бяха навити до лактите.

Косата му, проблясваща на светлината от лампата, бе малко разчорлена — сякаш бе прокарвал нетърпеливо пръсти през нея, докато е работил. Дори в момента направи точно това — прокара пръсти през косата и леко се намръщи.

С каквото и да се занимаваше в момента, то явно го поглъщаше, движенията му бяха ритмични и твърде впечатляващи.

Този човек не оставя ума си да блуждае, реши тя. С каквото и да се захване, очевидно го върши при пълно съсредоточаване и с вещина.

Спомни си как я бе целунал. Не му липсваше нито концентрация, нито опитност.

Роуган прочете внимателно следващата клауза в предложението договор и се намръщи. Не всичко е съвсем наред. Ако си поиграе с думите... Концентрира се, обмисли, зачеркна една фраза и я замени с друга. Разширяването на фабриката му в Лимерик бе от жизненоважно значение и се налагаше да бъде осъществено преди края на годината.

Щяха да се открият стотици работни места, а сравнително евтините апартаменти, които „Уърлдуайд“ щеше да финансира, щяха да осигурят дом за стотици семейства.

Един клон на бизнеса му ще финансира пряко друг — помисли си той. Неговият малък, но важен принос да задържи ирландците — за съжаление най-големия експортен продукт на страната — в Ирландия.

Обмисляше следващата клауза и почти я оформи по свой вкус, когато усети, че умът му блуждае. Нещо искаше да го откъсне от работата му. Роуган погледна към прага на вратата и забеляза, че не е *нещо*, а е *някой*. Вероятно бе усетил присъствието ѝ — боса, с подпухнали от сън очи, навлякла раздърпана сива хавлия. Косата ѝ бе пригладена назад, блестящо червеникава. Би трябвало да изглежда зле, но в действителност бе впечатляваща.

Без грим. Току-що измитото ѝ лице приличаше на слонова кост, тук-там поруменяло. Миглите, спуснати над сънените очи, проблясваха от влага.

Реакцията му бе спонтанна и съвсем човешка. Усети как го обзема прилив на топлина и положи усилия, за да се овладее.

— Извинявай, че те прекъсвам. — Тя му отправи бърза дръзка усмивка и възпламени и без това неудържимото му сексуално желание. — Търся кухнята. Почти умирам от глад.

— Нищо чудно. — Наложил се да се изкашля. Гласът ѝ бе дрезгав и не по-малко еротичен от дремещите ѝ очи. — Кога за последен път сложи нещо в устата си?

— Не съм сигурна. — Облягайки се лениво на рамката на вратата, тя се прозина. — Май вчера по някое време. Още всичко ми е

като в мъгла.

— Не. Ти проспa вчерашния ден. Целият — откакто напуснахме дома на сестра ти... досега.

— Така ли? — сви тя рамене. — Кое време е сега?

— Минава осем вечерта, вторник.

— Благодаря.

Тя прекоси стаята и се настани в голямото кожено кресло срещу бюрото му, сякаш го бе правила от години.

— Често ли ти се случва да спиш повече от тридесет часа непробудно? — любопитства Роуган.

— Само когато не съм спала достатъчно. — Протегна ръце, за да се поразкърши; досега не бе усетила колко е схваната. — Понякога творбата те хваща за гърлото и не те оставя на мира, докато не я свършиш.

Той си наложи да откъсне поглед от плътта, която тя разголи, вдигайки ръце, и да го насочи към документа пред себе си. Бе възмутен, че реагира като обезумял от хормони тийнейджър.

— Опасно е да постъпваш така в твоята работа.

— Не, защото не се чувстваш уморен. Нащрек си през цялото време. Ако си се отдал на работата прекалено дълго, просто губиш представа за времето. На теб ти е нужно да спиращ, да си почиваш. Но при мен е различно. А когато приключа се сгромолясвам и си отспивам. — Тя се усмихна отново. — Къде е кухнята, Роуган? Умирам от глад.

Вместо да й отговори, той посегна към телефона и натисна някакви бутони.

— Госпожица Конканън е будна и трябва да хапне. В библиотеката, моля.

— Това е страхотно — отбеляза тя, докато той поставяше обратно слушалката. — Но и сама можеш да си забъркам яйца и да не безпокоим прислугата ти.

— Плаща им се да бъдат безпокоени.

— Разбира се! — Тонът ѝ бе сух. — Колко ли удобно се чувстваш да имаш прислуга на разположение двадесет и четири часа в денонощието? — Махна пренебрежително с ръка, преди той да успее да ѝ отговори. — Най-добре да не подхващам тази тема на гладен

стомах. Вместо това, я ми кажи, Роуган, как се озовах в онова огромно легло на горния етаж?

— Аз те сложих там.

— Нима?

Ако се бе надявал на някакво смущение от нейна страна, остана разочарован.

— Е, май ти дължа благодарност — рече кратко тя.

— Беше напълно отнесена. По едно време дори поставих огледало към устните ти, за да се убедя, че си още жива.

В момента определено изглеждаше жива.

— Искаш ли едно бренди?

— Не. По-добре да не пия, преди да съм хапнала.

Той се надигна и отиде до бюфета да си сипе.

— Беше разстроена, когато тръгнахме.

Тя вирна глава.

— Колко умело и дипломатично се изразяваш. — Не се смущаваше, че бе плакала пред него. Това бе емоция, истинска и човешка, като смеха и нагона. Но си спомняше, че той държа ръката ѝ, без да я отрупва с безсмислени утешителни слова. — Извинявай, ако съм те притеснила.

Точно това бе направила, но той реши да не обръща внимание.

— Не ти се говореше за това.

— Не ми се говореше и сега не ми се говори — отсече тя и бързо си пое дъх, за да прикрие остротата на гласа си. Той не заслужаваше подобна грубост след цялото внимание, което прояви към нея. Затова продължи: — Няма нищо общо с теб, Роуган. Просто семейни неразбории. Тъй като се чувствам размякната, ще ти кажа — беше ми приятно да ме държиш за ръката. Не си представях, че си от типа мъже, които предлагат утеха.

Стрелна я с очи.

— Струва ми се, че и двамата не се познаваме достатъчно, за да правим обобщения.

— Винаги съм смятала, че притежавам способността да оценявам хората точно, но може и да греша. Затова, разкажи ми. — Тя се облегна на креслото и подпря ръка. — Кой си ти всъщност, Роуган Суини?

Изпита облекчение, че не се наложи да ѝ отговори веднага, защото пристигна вечерята. Спретната, облечена в униформа прислужница, вкара количката и я нагласи внимателно пред Маги така, че от сребърните подноси не се чу нито звук. Направи лек реверанс, след като Маги ѝ благодари и изчезна в мига, щом Роуган я уведоми, че това е всичко.

— Боже, какви ухания. — Маги се нахвърли първо върху супата: гъста, богатата смес от разнообразни зеленчуци. — Искаш ли?

— Не. Вече вечерях. — Не се върна зад бюрото, а приседна на стола до нея. Бе странно уютно, осъзна той, да седи до нея, докато се храни, а къщата бе така смълчана. — След като се завърна сред живите, вероятно ще пожелаеш да наминеш към галерията утре?

— Ъхъ. — Тя кимна, тъй като устата ѝ бе пълна с хрупкава кифличка. — По кое време?

— В осем. Имам насрочени срещи за по-късно сутринта, но мога да те заведа и да оставя кола на разположение.

— Кола на разположение! — Развълнувана, тя закри устата си с ръка, защото избухна в смях. — Боже, колко бързо мога да привикна към такива удобства. И за какво ми е кола на разположение?

— За каквото ти хрумне. — Бог знае защо, но реакцията ѝ го ядоса. — Или ще се поразходиш из Дъблин пеша, ако предпочиташ.

— Нещо май сме обидчиви тази вечер? — След супата се захвана с печеното с мед пиле. — Готвачът ти е мечта, Роуган. Мислиш ли, че мога да го или я очаровам достатъчно и да измъкна някоя и друга рецепта за Бри?

— Мъж е — уточни Роуган. — Опитай. Французин е, дързък и доста избухлив.

— Значи, като се изключи националността, напълно си приличаме. Кажете ми, ще се местя ли в хотел утре?

Бе обмислял въпроса дълго. За него щеше да е много по-добре, ако я настани в апартамента на хотел „Уестбъри“. Много по-удобно и много по-сुकчно.

— Добре дошла си да останеш в спалнята за гости, ако ти е удобно.

— Много ми е удобно. — Тя го погледна внимателно, докато набождаше миниатюрно картофче. В дома си изглеждаше спокоен,

като самодоволен крал в замък. — Сам ли живееш в тази огромна къща?

— Да. — Той вдигна вежди: — Това притеснява ли те?

— Да ме притеснява? А, имаш предвид, че някоя нощ, гонен от похот, можеш да пристигнеш в стаята ми? — Тя се разхили, с което го вбеси. — Мога да кажа да или не, Роуган, също както и ти, ако аз нахълтам в стаята ти. Попитах, само защото ми се струва, че е прекалено голяма за сам човек.

— Това е родната ми къща — обясни той сковано. — Живял съм тук цял живот.

— И е чудесна. — Тя избута количката, стана и се отправи към шкафа с напитките. Отвори една бутилка и я помириса. Въздъхна с наслада, като усети прекрасния аромат на ирландско уиски. Наля си чаша, върна се на креслото и се сгуши в него с подвити крака. — Наздраве! — каза тя и изля уискито в гърлото си. Силен, приятен огън премина през нея.

— Искаш ли още?

— Едно ми стига. За сгряване на душата. Второто сгрява мозъка, казваше често баща ми. А сега искам главата ми да е бистра. — Постави чашата на количката и се настани още по-удобно. Хавлиената ѝ роба се разтвори при коленете. — Не отговори на въпроса ми.

— Който беше...

— Кой си ти?

— Аз съм бизнесмен, както не пропускаш най-редовно да ми напомняш. — Облегна се назад и реши да не допусне нито на мислите си, нито на погледа си да се отклоняват към разголените ѝ крака. — Трето поколение. Роден съм и израснах в Дъблин. Закърмен съм от люлката с любов и уважение към изкуството.

— И тази любов и уважение прераснаха в идеята да изкараш печалба от това?

— Точно така. — Той разклати брентито и отпи. Цялото му изражение говореше точно за това, което беше: мъж, който се чувства удобно с богатството си и е доволен от живота. — И ако печалбата носи удовлетворение, то е нищо в сравнение с духовното удовлетворение, което получаваш, когато откриеш и лансираш нов художник. Особено някого, в когото страстно вярваш.

Маги докосна с език горната си устна. Беше прекалено самоуверен, реши тя и прекалено сигурен за мястото, което заемаше в света. Цялото това отношение просто плачеше да бъде поразтърсено.

— О, значи съм тук, за да те задоволя, Роуган?

Той я погледна в развеселените очи и кимна.

— Не се и съмнявам, че ще го сториш, Маги. Някога. На всякакво ниво.

— Някога. — Всъщност не бе възнамерявала да насочи разговора към такава хлъзгава почва, но изкушението, докато седеше отпуснато и удобно, а умът ѝ режеше като бръснач, се оказа огромно. — Значи ти ще определиш времето и мястото?

— Традиция е, мисля, мъжът да избере кога да направи първата крачка.

— Ха! — Разтреперана, тя се наведе напред и забодя пръст в гърдите му. Каквито и мисли да имаше да се потопи в романтично изживяване, те изхвърчаха от главата ѝ. — Натикай си глупавите традиции в шапката и си ги носи. Не ги споделям. Може би ще ти е интересно да узнаеш, че сега, на прага на двадесет и първи век, жените сами избират. Истината е, че го правим, откакто свят светува — или поне онези от нас, които са достатъчно умни — а мъжете играят по гайдата ни. — Тя се облегна назад. — Ще те имам, Роуган, когато и където аз реша.

Учуди се как подобно невероятно изказване хем го възбужда, хем го кара да се чувства неловко.

— Баща ти е бил прав, Маги, когато е казвал, че ти си наследила темперамента му. Имаш го в излишък.

— И какво от това? Твоят тип ми е познат. — Яростта придаваше богати нюанси на гласа ѝ. — Предпочиташ жената да си седи кротичко, да мечтае по малко, да се грижи за капризите ти и да таи надежда, докато романтичното ѝ сърце отчаяно бие в гърдите ѝ, че няма да пропуснеш да ѝ хвърлиш втори поглед. Ще е като светица, когато сте сред хора и розовите ѝ устни никога няма да отронят горчива дума. И когато ти избереш времето и мястото, тя ще се превърне в истинска тигрица, ще задоволи и най-похотливите ти фантазии, а щом светлината се появи, отново ще се превърне в безлично същество.

Роуган изчака, за да е сигурен, че е свършила, вдигна чашата с бренди и прикри усмивката си.

— Доста точно го каза.

— Глупак!

— Сръдла! — отбеляза той любезно. — Искаш ли десерт?

Смехът напираше в гърлото ѝ и тя му даде воля. Кой можеше да предположи, че ще започне да го харесва?

— Не, да те вземат дяволите. Няма да отвличам горката прислужница от телевизора или от флирта с икономата, или както там си прекарва вечерите.

— Икономът ми е на седемдесет и шест и не флиртува с прислужниците.

— Какво ли знаеш ти? — Маги се надигна и се отправи към лавиците с книги. Подредени по азбучен ред според името на автора, забеляза тя и едва не изсумтя. Трябваше да се досети, че ще царят пълен ред.

— Как се казва?

— Кой?

— Прислужницата.

— Искаш да знаеш името на прислужницата?

Маги прокара пръст по том на Джеймс Джойс.

— Не. Искам да разбера дали *ти* знаеш името ѝ. Изпитвам те.

Той зяпна, затвори уста и изпита облекчение, че Маги е с гръб към него. Какво значение имаше дали знае името на една от прислужничките си? Колийн? Морийн? По дяволите! Икономът му имаше грижата за домашните помощници. Бригит? Не, по дяволите, май беше...

— Нанси — обяви той. Почти бе сигурен. — Тя е сравнително отскоро. Едва ли има пет месеца. Искаш ли да я повикам, за да се запознаете?

— Не. — Маги небрежно мина от Джойс на Кийтс. — Просто ми бе любопитно, това е всичко. Роуган, имаш ли други книги тук, освен класика? Например някое хубаво криминале, с което да убия времето.

Библиотеката му, сбрала изключително първи издания, бе една от най-добрите в страната, а тя я критикуваше, защото нямало произведения, писани за пари. С известно усилие въздържа яда си.

— Мисля, че може да се открие нещо от лейди Агата.

— Англичани ли са, не ми ги хвали. — Тя сви рамене. — Не са достатъчно кръвожадни по принцип. Като се изключат хората на Кромвел и цялата нанесена от тях разруха. А! Това какво е? Данте на италиански?

— Не е ли очевидно?

— Можеш ли да го четеш, или е само за фасон?

— Sprawям се доста добре.

Тя отмина и този том, надявайки се да попадне на нещо по-съвременно.

— Не усвоих достатъчно езика, докато бях във Венеция. Понаучих предимно жаргона и малко от литературния език. — Извърна глава и се засмя широко. — Творците са чешити във всяка страна.

— Забелязал съм. — Той стана и отиде до друга полица с книги. — Може би търсиш нещо подобно? — Подаде ѝ „Червения дракон“ от Томас Харис. — Доколкото си спомням, няколко души са убити по зверски начин.

— Чудесно. — Тя мушна книгата под мишница. — Е, ще ти кажа лека нощ, за да можеш да се върнеш към работата си. Благодаря ти за храната и подслона.

— Моля. — Той се настани зад бюрото, взе писалка и я завъртя с пръсти, а очите му не се откъсваха от нея. — Искам да тръгнем точно в осем. Трапезарията е в края на този коридор, вляво. Закуската се сервира от шест нататък.

— Гарантирам ти, че на мен няма да ми бъде сервирана в този безбожен час, но ще съм готова за осем. — Импулсивно се върна при него, сложи ръце на облегалките на стола му и сведе лице близо до неговото. — Знаеш ли, Роуган, и двамата сме точно това, което другият не желае и от което няма нужда... в личен план.

— Напълно съм съгласен с теб... в личен план.

Кожата ѝ, нежна и бяла, както се виждаше през разтворилата се при врата хавлия, миришеше на грях.

— И тъкмо затова според мен ще имаме възхитителна връзка. Та ние почти нямаме общ терен, на който да стъпим, нали така?

— Да. — Погледът му се плъзна към устните ѝ и се задържа там. — А и той е доста нестабилен под краката ни.

— Обичам опасните изкачвания.

Тя се наведе още малко напред — няколко сантиметра — и леко ухапа долната му устна.

Пламък премина през него и го удари право в слабините. Все пак успя да я увери:

— Предпочитам да стъпвам здраво на земята.

— Знам. — Тя се отдръпна. Остави го с изтръпнали устни и горящи слабини. — Първо ще опитаме по твоите правила. Лека нощ.

Излезе от стаята, без да се обърне. Роуган изчака, за да е напълно сигурен, че си е отишла, и чак тогава разтърка лицето си.

Мили боже, тази жена направо го изпълваше с похот. Не смяташе, че е редно човек да действа, воден единствено от нагон, или поне така мислеше от юношеството си насам. В края на краищата, той бе цивилизован човек, човек с вкус и възпитание.

Уважаваше жените, възхищаваше им се. Разбира се, че бе имал връзки, които завършваха в леглото, но винаги се бе старал взаимоотношенията да напреднат достатъчно, преди да се любят. Разумно, взаимно и дискретно. Не бе животно, движено само от инстинкта.

Дори не бе сигурен, че харесва Маги Конканън като човек. Тогава що за мъж щеше да бъде, ако направи това, за което изгаряше в момента? Ако хукне нагоре по стълбите, нахлуе в нейната спалня и ѝ се нахвърли?

„Един задоволен мъж“ — помисли си той с мрачен хумор.

Поне до сутринта, когато щеше да се изправи пред нея, пред себе си и пред всичката работа, която трябваше да се свърши.

Може би бе по-трудно да поеме по стръмния път. Може би щеше да е по-добре да страда, както дяволски добре знаеше, че тя очаква от него. Но когато настъпеше моментът да я отведе в леглото, той щеше да диктува правилата.

Това бе нещо, заради което си заслужаваше да почака.

Дори, помисли си той, отмествайки листовете, да изкара ужасна безсънна нощ.

Маги спа като бебе. Независимо от образите, които романът, предложен ѝ от Роуган, провокира, тя заспа към полунощ и спа непробудно до седем.

Преливаща от енергия и нетърпение, потърси трапезарията и остана доволна при вида на обилната ирландска закуска, сервирана топла на страничния бюфет.

— Добро утро, госпожице. — Същата прислужничка, която я обслужи предишната вечер, бързо се появи от кухнята. — Да ви сервирам ли?

— Не. Благодаря. Ще се оправя сама.

Маги взе чиния от масата и пристъпи към привлекателните блюда на бюфета.

— Чай или кафе да ви наляя, мадам?

— Чай би било прекрасно. — Маги вдигна сребърния похлупак и вдъхна аромата на бекон. — Нанси, така ли?

— Не, госпожице, Норийн.

„Не издържа изпита, господин Суини“, отбеляза Маги.

— Ще кажеш ли на готвача, Норийн, че не съм хапвала нещо по-вкусно от снощната вечеря?

— С удоволствие, госпожице.

Маги се местеше от поднос на поднос и трупаше в чинията. Не се хранеше редовно, толкова бе безразлична към собствените си манджи. Но когато ѝ се предлагаха блюда в такива количества и с такова качество, си наваксваше.

— Господин Суини ще се присъедини ли към мен за закуска? — попита тя, докато отнасяше чинията на масата.

— Той вече се нахрани, госпожице. Господин Суини винаги закусва точно в шест и половина.

— Човек с навици, нали?

Маги намигна на момичето и намаза пресен конфитюр върху препечената филия.

— Такъв е — потвърди Норийн и страните ѝ леко поруменяха. — Трябва да ви напомня, че ще е готов да тръгне в осем.

— Благодаря, Норийн. Ще гледам да не забравя.

— Ако имате нужда от нещо, само позвънете.

Тиха като мишле, Норийн се измъкна в кухнята. Маги се залови със закуската, достойна за кралица, и прегледа броя на „Айриш Таймс“, оставен сгънат до приборите.

Вероятно е удобно да се живее така, предположи тя. Навсякъде прислуга, готова да изпълнява нарежданията ти. Но не се ли

побъркваше Роуган от мисълта, че са навсякъде из къщата? Че никога не е истински сам?

Мисълта я накара да се свие. Самата тя със сигурност щеше да полудее без самотата си. Огледа стаята с тъмна полирана ламперия, с проблясващите кристални полилеи, лъскави сребърни похлупаци върху античния бюфет, фини порцеланови сервизи.

Да, дори в подобна пищна обстановка би полудяла.

Изпи бавно и с наслада втора чаша чай, прочете вестника отзад напред и омете всичко в чинията. Някъде из къщата часовник оповести часа. Размисли дали да не хапне още малко бекон, нарече се лакомница и се въздържа.

Забави се малко, за да разгледа картините по стените. Един акварел ѝ се стори особено изящен. Огледа още веднъж помещението и тръгна по коридора.

Роуган стоеше във фойето, безупречен в сивия си костюм и тъмносиня връзка. Погледна я, после сведе очи към часовника си.

— Закъсняваш.

— Нима?

— Осем минути.

Тя само вдигна вежди. Беше толкова сериозен и образцов, че едва сподави смеха си.

— Може би трябва да бъда пребита.

Той я огледа от горе до долу: от ботите и тъмните плътни чорапи до мъжката бяла риза, дълга до средата на бедрата ѝ, пристегната в кръста с два кожени колана. Прозрачни камъни висяха и проблясваха на ушите ѝ, а лицето ѝ — поне за пръв път, откакто я познаваше — бе съвсем леко гримирано. Не си бе дала труда обаче да си вземе часовник.

— Ако не носиш часовник, как може да си навреме?

— Прав си. Сигурно затова не съм точна.

Докато я гледаше, той извади бележник и писалка.

— Какво правиш?

— Отбелязвам си да те снабдя с часовник, телефонен секретар и календар.

— Много щедро от твоя страна Роуган. — Изчака го да отвори вратата и да ѝ направи знак да излезе и попита: — Защо?

— Часовникът, за да си точна. Телефонният секретар — да мога поне да оставям съобщения, а календарът, за да си отбелязваш проклетия ден, когато очаквам да получа работите ти.

„Изстреля го като куршум“ — помисли си Маги, а после каза:

— След като си в такова великолепно и ведро настроение тази сутрин, ще рискувам да ти съобщя, че нито едно от тези неща няма да ме промени. Аз съм безотговорна, Роуган. Можеш да попиташ останалите от семейството ми.

Тя се обърна, пренебрегвайки изсъскването му, и огледа къщата.

Беше с фасада към прекрасен сенчест парк — „Свети Стефан“, както щеше да узнае по-късно — и се издигаше гордо, дори малко високомерно, на фона на ясното небе.

Макар камъните да бяха стари, линиите бяха нежни като тяло на млада жена. Представляваше комбинация от достойнство и елегантност, която Маги знаеше, че само богатите могат да си позволят. Всеки от многобройните прозорци проблясваше като диамант на слънцето. Моравата — гладка и зелена — преминаваше във възхитителна градина, подредена като църква и още по-тържествена.

— Хубаво местенце имаш. Не го видях, когато пристигнах.

— Знам. Но ще трябва да почакаш малко, преди да те разведа, Маргарет Мери. Мразя да закъснявам.

Хвана я за ръка и почти я повлече към колата.

— Да не ти удържат от заплатата, когато закъснееш? — присмя му се тя, но той не отвърна и тя се настани, за да се наслади на разходката.

— Винаги ли си така намусен сутрин, Роуган.

— Не съм намусен — срязя я той. Или поне нямаше да бъде, ако бе спал повече от два часа. А виновна за това, по дяволите, бе тази жена. — Предстоят ми доста неща да свърша днес.

— Не се и съмнявам. Империи да се изграждат, състояния да се трупат.

Капката на търпението му преля. Не знаеше защо, но леко присмехулният ѝ тон скъса и последната нишка на контрол. Рязко сви към бордюра, с което накара шофьора в колата зад него невъздържано да натисне клаксона, сграбчи Маги за яката, почти я извлече от мястото ѝ и притисна устни към нейните.

Тя не бе очаквала подобна реакция. Но това не означаваше, че нямаше да ѝ се наслади. Можеше да се справи с него, когато той не е в свои води, където се контролира и е така вещ. Какво, че главата ѝ се замая, усещането за надмощие оставаше. Нямаше съблазън тук, само гола потребност. Те се притискаха като жици, по които тече ток, готови да се възпламенят.

Бутна главата ѝ назад и се впи в устата ѝ. Само веднъж, обеща си той. Само веднъж, за да освободи поне част от напрежението, което се бе свило у него като змия.

Само че целувката не му помогна. Начинът, по който тя му отвърна — пълно и жадно — така натегна напрежението, че той едва дишаше.

За миг изпита чувството, че го всмукват в облицован с кадифе тунел без въздух. И се ужаси, че няма желание да излезе оттам.

Откъсна се от нея и прикова ръце върху кормилото. Подкара отново като пиян, който се мъчи да върви по права линия.

— Предполагам, че това бе отговор на нещо. — Гласът ѝ бе необичайно тих. Не целувката му я бе поразила, а начинът, по който я прекъсна.

— Трябваше да го направя, или да те убия.

— Предпочитам да ме целуват, вместо да медушат. Но още по-приятно ще ми бъде, ако не се ядосваш от факта, че ме желаяш.

Сега вече бе по-спокоен. Успя да се съсредоточи върху пътя и да премисли как да навакса времето, загубено по нейна вина.

— И преди ти обясних. Моментът не е подходящ.

— Неподходящ? — повтори тя. — А кой ще определи кога е подходящ?

— Предпочитам да познавам човека, с когото правя любов. Да изпитваме чувства и уважение един към друг.

Очите ѝ се присвиха.

— Пътят от една целувка до катурване в леглото е дълъг, Суини. Държа да заявя, че не скачам току-така между чаршафите.

— Не съм казал...

— Нима? — Чувстваше се още по-обидена, защото знаеше, колко бързо бе готова да скочи в леглото при него. — Доколкото виждам, ти си решил, че съм прекалено свободна в държането си. Е, няма да ти

разказвам живота си. А що се отнася до привързаност и уважение, ще трябва да се потрудиш, за да ги получиш от мен, момченце.

— Добре. Значи се разбрахме.

— Разбрахме се, че можеш да вървиш по дяволите. А прислужничката ти се казва Норийн.

Това го сепна. Отклони очи от пътя и я зяпна.

— Какво?

— Прислужничката ти, дебелоглавец и ограничен аристократ такъв. Не се казва Нанси. Името ѝ е Норийн.

Маги скръсти ръце и се загледа победоносно през страничния прозорец.

— Благодарен съм ти, че изясни този въпрос. Колко конфузно би било, ако искам да я представя на съседите.

— Сноб със синя кръв — промърмори тя.

— Змия с отровен език — не ѝ остана дължен той.

Останалата част от пътя изминаха в ледено мълчание.

СЕДМА ГЛАВА

Не беше възможно да не се впечатлиш от галерията „Уърлдуайд“ в Дъблин. Самата архитектура заслужаваше специално внимание, макар в десетки списания и каталози по цял свят да се бяха появявали снимки на галерията, като блестящ образец на характерния за Дъблин стил от времето на крал Джордж.

Маги, естествено, бе виждала галерията на лъскави страници, но сега, застанала пред нея, дъхът ѝ секна от величието на сградата.

По време на обучението си във Венеция бе прекарала много часове в обикаляне на галерии. Но нищо не можеше да се сравни по блясък с галерията на Роуган. И въпреки това не направи никакъв коментар, докато той отключваше импозантната входна врата и ѝ направи път да влезе.

Едва се сдържа да не коленичи — толкова силно бе чувството ѝ на преклонение пред катедралната тишина, играта на светлините по стъклописите, благоуханния въздух в главната зала. Творенията на американските индианци — керамични купи, великолепни кошници, ритуални маски, дрънкулки на шамани и мъниста — бяха подредени със забележителна вещина. По стените висяха рисунки, странна смесица от примитивизъм и изтънченост. Вниманието на Маги бе привлечено от кожената рокля в естествен кремав цвят, украсена с мъниста и гладки, ярки камъчета, окачена по указание на Роуган като пано. Пръстите я сърбяха от желание да я докоснат.

— Впечатляващо — успя да пророни тя.

— Радвам се, че одобряваш изложбата.

— Виждала съм изкуството на индианците само в албуми.

Тя се наведе над съд за вода.

— Точно затова исках да докарам експозицията в Ирландия. Прекалено често насочваме вниманието си към европейската история и култура и забравяме за другите части на света.

— Трудно е да се повярва, че създателите на това изкуство са диваците от филмите с Джон Уейн. Но пък... — Тя се усмихна на току-

що хрумналата ѝ мисъл. — И моите предци са били достатъчно диви, да се събличат голи и да се рисуват със сини бои, преди да се впуснат в бой. От там са моите корени. — Тя наклони глава и огледа безупречния лъскав бизнесмен. — И двамата произлизаме от тях.

— През вековете, би могло да се каже, тези тенденции са се заличили у някои. Аз например от години не съм изпитвал потребност да се мажа със сини бои.

Тя се засмя, но той вече гледаше нервно часовника.

— Ще изложим твоите работи на втория етаж.

Отправи се към стълбището.

— Крие ли се някаква особена причина зад това?

— Няколко. — През тялото му като топла вълна премина нескрито нетърпение, докато я изчака да се приближи към него в подножието на стълбището. — Предпочитам изложби като твоята да приличат малко на светско събиране. Хората са по-склонни да възприемат изкуството, или поне да го смятат за по-достъпно, ако се чувстват уютно и се забавляват. — Изражението по лицето ѝ го накара да повдигне вежди и да поспре на площадката. — Не си ли съгласна?

— Бих предпочела хората да гледат на изкуството ми сериозно, а не като на украшение към светско събиране.

— Уверявам те, че ще погледнат сериозно. — Особено след като обяви цените и приложи замислената стратегия. — В края на краищата, разпродажбата е моя работа.

Той се обърна, плъзна широките врати и отстъпи, за да ѝ даде възможност да мине първа.

Тя направо загуби дар слово. Светлината нахлуваше във великолепното огромно помещение направо от централния купол, обливаше тъмния лъскав под и отразена, хвърляше отблясъци върху произведенията, подбрани от Роуган.

Никога, дори в най-смелите си мечти, в най-дивите си тайни блянове, не бе си представяла, че нейните творби ще бъдат изложени с такава чувствителност и импозантност.

В помещението бяха поставени кубове от кремавобял мрамор, а върху тях — на височината на очите бяха подредени стъклените пластики. В цялото пространство Роуган бе изложил само дванадесет неща. Хитро, призна тя. Така всяко произведение звучеше още по-

уникално. А в средата на залата, проблясващо като лед, в чиято сърцевина бушуваше огън, стоеше „Отдаване“.

Докато съзерцаваше скулптурата, усети тъпа болка в сърцето. Щяха да я купят — знаеше го със сигурност. Само след дни някой щеше да наброи исканата от Роуган сума и по този начин щеше да я отнеме завинаги от живота ѝ.

„Искаш повече и за да го имаш, плащаш със загубата на това, което притежаваш — помисли си тя. — Или може би на онова, което представляваш.“

Без да каже нищо, тя продължи да се разхожда из залата. При всяка крачка стъпките ѝ кънтяха. Губейки търпение, Роуган пхна ръце в джобовете.

— Наредихме по-малките произведения в тъй наречените ниши. Там пространството е по-интимно. — Изчака. Не последва реакция и той стисна зъби. Дяволите да я вземат тази жена! Какво иска? — При откриването ще има и оркестър. От струнни инструменти. Както шампанско и дребни сандвичи, разбира се.

— Не се и съмнявам — едва успя да каже Маги.

Продължаваше да бъде с гръб към него. Самата тя се чудеше как е възможно да стои в подобно великолепно място и да изпитва неудържимо желание да се разплаче.

— Искам да те помоля да присъстваш поне за малко. Не е необходимо да казваш или да правиш нещо в разрез с творческата ти независимост.

Сърцето ѝ биеше прекалено лудо, за да долови раздразнението му.

— Всичко изглежда... — Не ѝ хрумваше думата. Просто не можеше да каже нищо. — ... добре — едва пророни тя. — Да, изглежда добре.

— Добре?

— Да. — Тя се обърна. Гледаше сериозно и за пръв път, откакто я познаваше, бе ужасена. — Имаш чудесно естетическо чувство.

— Чудесно естетическо чувство — повтори той, потресен от нейната резервираност. — О, Маргарет Мери, толкова съм ти благодарен. Отне ми само три невероятно мъчителни седмици, както и усилията на повече от десет висококвалифицирани специалисти, за да направим нещата да изглеждат добре.

Тя прокара трепереща ръка през косите си. Нима той не забелязва, че ѝ липсват думи, че тук се чувства като в небрано лозе и е подплашена като преследван от кучета заек?

— Какво искаш да чуеш от мен? Свърших си моята работа и ти дадох изкуството си. Ти си свършил своята. И двамата трябва да бъдем поздравени, Роуган. А сега ще поразгледам и в по-интимните ти помещения.

Той пристъпи напред и препречи пътя ѝ, когато тя понечи да тръгне към страничната врата. У него бушуваше толкова силен гняв, че се изненада как не стопява стъклените ѝ скулптури в разноцветни блестящи локвички.

— Ти си неблагоприятна селянка.

— Селянка, а? — Обзеха я противоречиви чувства, които я изпълваха със страх. — Тук си прав, Суини. И ако сега ти изглеждам неблагоприятна, защото не падам на колене и не целувам краката ти, то такава ще остана и занапред. Не желая и не очаквам от теб повече от записаното в проклетите ти договори с проклетите им клаузи за изключителни права, както няма да получиш от мен нищо друго, освен вече уговореното.

Усещаше как в очите ѝ напират сълзи и ще рукнат всеки момент. Трябваше да се махне отгук на часа, иначе нямаше да издържи на напрежението. В отчаяния си опит да избяга, тя посегна да го отблъсне.

— Ще ти кажа какво очаквам. — Той я сграбчи за рамото и я обърна към себе си. — И какво ще получа.

— Прощавайте — обади се Джоузеф от прага. — Да не ви прекъсвам.

Рядко му се случваше да бъде така развеселен и озадачен: наблюдаваше как шефът му, известен с хладния си разсъдък, трепери от бяс и гняв пред дребната жена, от чиито очи изригваха опасни пламъци и бе готова всеки момент да започне да го удря с юмруци.

— Нищо не прекъсваш. — Роуган събра цялата си воля, пусна Маги и отстъпи назад. За миг гневът му изчезна и той възвърна обичайната си хладнокръвност. — Госпожица Конканън и аз точно обсъждахме някои от точките в договора. Маги Конканън, това е Джоузеф Донахю, управителят на галерията.

— За мен е истинско удоволствие. — Чаровно и галантно Джоузеф пристъпи напред и пое ръката на Маги. Усети, че трепери, но я целуна със замах, а златният му зъб проблесна, когато се усмихна. — Истинско удоволствие, госпожице Конканън, лично да се запозная с човека, който е сътворил тези гениални произведения.

— И за мен е удоволствие, господин Донахю, да се запозная с човек, така чувствителен към изкуството и твореца.

— Оставям Маги в компетентните ти ръце, Джоузеф. Имам насрочени срещи.

— За мен ще бъде чест, Роуган. — В очите на Джоузеф се забелязваха игриви пламъчета. Той продължаваше да държи ръката на Маги.

Роуган не пропусна да го забележи, както и факта, че Маги не прави опит да освободи ръката си. Напротив — тя дори се усмихваше подкупващо на Джоузеф.

— Трябва само да кажеш на Джоузеф кога ще ти е необходима колата — съобщи Роуган сковано. — Шофьорът е на твое разположение.

— Благодаря ти, Роуган — каза тя, без дори да го погледне. — Но съм сигурна, че Джоузеф ще успее да ме забавлява известно време.

— Не бих желал да прекарам деня по друг начин — каза Джоузеф бързо. — Видяхте ли вече по-малките помещения, госпожице Конканън?

— Не, още не. Наричайте ме просто Маги.

— Благодаря. — Без да пуска ръката ѝ, Джоузеф я поведе към вратата. — Надявам се да одобрите направеното досега. Откриването е само след няколко дни и ни се иска да сме сигурни, че всичко е по вкуса ви. Всички ваши предложения са добре дошли.

— Това би било значителна промяна в досегашното отношение към мен. — Маги погледна през рамо към Роуган, който стоеше като закован на мястото си. — Да не те откъсваме от задачите ти, Роуган. Убедена съм, че са неотложни. — Отметна глава и отправи лъчезарна усмивка към Джоузеф. — Познавам Франсис Донахю. Живее близо до Енис. Търговец е и в очите прилича на вас. Роднини ли сте?

— Имам братовчеди в графство Клар. По бащина, но и по майчина линия. Те са от рода Райън.

— Познавам десетки с това име. О! — Тя спря с въздишка пред една от нишите, обзаведена с камина и малък диван. Няколко от по-дребните скулптури, включително и онази, която Роуган купи при запознанството им, красяха старинните масички.

— Според мен са елегантно подредени — сподели Джоузеф. Той пристъпи и запали осветлението в нишата. Облени от светлината, стъклените творби сякаш оживяха и запулсираха. — В главната зала изложихме неща, от които дъхът секва, а тук подбрахме по-деликатните.

— Виждам. — Тя отново въздъхна. — Мога ли да поседна за малко, Джоузеф, защото — право да си кажа — и моят дъх секна. — Настани се на канапето и затвори очи. — Веднъж, бях още дете, баща ми купи едно козле с намерението да го отгледа. Заведох козлето на полето, но не му обръщах внимание и то се ядоса. Блъсна ме, и то доста силно, така че политнах. Същото изпитах, когато видях залата. Нещо ме удари и сякаш полетях.

— Притеснена ли си?

Тя отвори очи и срещна разбиращия поглед на Джоузеф.

— Изплашена съм до смърт. Но дяволите да ме вземат, ако му позволя да разбере. Той е толкова самоуверен.

— Да. Роуган е уверен. И не без основание. Притежава невероятната способност да подбира и купува най-подходящите предмети. Както и да лансира подходящите творци.

Любопитен и съвсем не безразличен към клюките, Джоузеф се настани удобно до нея. Протегна крака и ги кръстоса в глезените — поза, предразполагаща към откровеност и доверие.

— При влизането забелязах, че двамата имате някакви противоречия.

— Май нямаме много общи възгледи — усмихна се Маги леко. — Нашият Роуган обича да се налага.

— Вярно, но обикновено хората не забелязват, че им се налага, защото го прави твърде непринудено.

Маги просъска през зъби:

— При мен не го прави непринудено.

— Забелязах. Интересно. Знаеш ли, Маги, Роуган бе готов на всичко, за да подпишеш договор с „Уърлдуайд“. Не издавам тайни на

корпорацията, но за твое сведение, а аз работя при него повече от десет години, никога не съм го виждал по-отдаден на творец.

— Вероятно трябва да съм поласкана. — Тя въздъхна и отново затвори очи. — И точно така се чувствам през повечето време, когато не съм вбесена от властните му маниери. Държи се като принц към селяните.

— Свикнал е нещата да са такива, каквито той ги иска.

— Е, при мен няма да е както той иска. — Отвори очи и стана. — Ще ме разведеш ли из останалата част на галерията?

— С удоволствие. А ти може би ще ми разкажеш за себе си.

Маги наклони кокетно глава и му хвърли изпитателен поглед. „Палавник — помисли си тя, — с тези мечтателни очи и нехайно поведение.“ Такъв тип хора винаги ѝ бяха допадали.

— Дадено — съгласи се тя, пхна ръка в неговата и тръгнаха към следващата ниша.

— Имало едно време фермер, който мечтаел да бъде поет...

В Дъблин просто имаше прекалено много хора за вкуса на Маги. Не можеш да направиш и крачка, без да се сблъскаш с някого. На всичкото отгоре, не можеше да отрече, градът бе красив. Възхищаваше се на великолепната архитектура, на сградите от червени тухли и сив камък, на чара на разноцветните витрини.

Шофьорът, Брайън Дъгин, ѝ обясни, че жителите на Дъблин винаги са притежавали усет към реда и красотата, както и към печалбата. „Значи — бе си помислила тя — градът подхожда на Роуган, както той на него.“

Настани се удобно в безшумната кола, за да се наслади докрай на градините и медните куполи, край които минаваха. Хареса и сенчестите паркове, и оживената река Лифей, която разделяше града на две.

Усети как пулсът ѝ се учести, прихванал ритъма на забързаните тълпи и движението покрай нея. Но оживлението я развълнува за кратко, защото същевременно я изтощаваше. Множеството по улица „О’Конър“, където всеки сякаш се бе впуснал в отчаян бяг, за да стигне донякъде, я накара да копнее по ленивите, спокойни пътища на западните графства.

И все пак гледката от моста „О’Конър“ — акостиралите кораби, катедралният купол, проблясващ на слънцето — бе забележителна. Шофьорът с охота се съгласи да кара бавно и безцелно или да я изчаква, за да се поразходи из парковете и градините.

Отби се на площад „Графтон“ с елегантните му магазини и купи за Бриана декоративна игла от сребро и гранат. Щеше да допадне на традиционния вкус на сестра ѝ, мислеше си Маги, докато прибираше кутийката в чантата си.

За себе си хареса чифт обици от злато, сребро и мед, украсени с опали, но се поколеба. „Нямаш право — рече си тя — да пилееш пари. Никакво право, докато не си напълно сигурна, че ще продадеш още нещо.“

Естествено, купи обиците и изпрати бюджета си по дяволите.

До свечеряване обикаля музеи, разхожда се покрай реката, пи чай в миниатюрна чайна на площад „Фиц Уилям“, купи си скицник. Последния час прекара на моста „Хаф Пени“ в съзерцаване на залеза и отраженията му във водите на реката; дори нахвърли няколко скици.

Минаваше седем, когато се върна в дома на Роуган. Той се появи от салона и я спря, преди да е стигнала до стълбището.

— Чудех се дали не си накарала Дъгин да те откара обратно в Клар.

— Мина ми през ум. — Тя отметна непокорните си коси. — От години не бях идвала в Дъблин. — Спомни си за жонгльора и, разбира се, за баща си. — Бях позабравила колко е шумен.

— Предполагам, че не си яла.

— Не, не съм.

И беше самата истината, ако не се броеше бисквитата с чая.

— Вечерята е поръчана за седем и половина, но мога да наредя да я поднесат в осем, ако желаеш да се присъединиш към нас за аперитива.

— Към „нас“?

— Баба ми е тук и гори от нетърпение да се запознаете.

— О! — Настроението на Маги помръкна. Нови срещи, нови разговори, отново трябваше да търпи нечие присъствие. — Не бих желала да ви преча — добави тя.

— Няма проблем. След като се преоблечеш, ще ни намериш в салона.

— Да се преоблека? — Тя решително пъхна скицника под мишница. — Опасявам се, че оставих официалните си дрехи у дома. Щом като видят ми те притеснява, мога да не се появявам за вечеря, а да получа храна в стаята.

— Не ми пъхай в устата думи, които не съм изрекъл, Маги. — Хвана я за ръката и я поведе към салона. — Бабо — обърна се той към жената с царствена осанка, седнала в кресло с висок гръб, — искам да ти представя Маргарет Мери Конканън. Маги, това е Кристин Суини.

— Очарована съм — обяви Кристин, докато протягаше изящната си ръка, където блестеше сапфирът на единствения пръстен. Цветът на очите ѝ бе същият като на камъка. — Твоето присъствие тук, скъпа, е мое дело, защото първо аз купих онова произведение, което заинтригува Роуган.

— Благодаря. Значи сте колекционер?

— То е в кръвта на рода ни. Моля те, седни. Роуган, сервирай нещо за пиене на детето.

Роуган отиде до барчето.

— Какво желаш, Маги?

— Каквото пиете и вие.

Решила да бъде възпитана за час-два, Маги остави скицника и чантата настрана.

— Сигурно е вълнуващо да си пред първата си голяма изложба — подхвана Кристин и си помисли: „Момичето е зашеметяващо“ — с нежна кожа и огнени коси; макар в панталони и риза то бе много по-привлекателно от десетки жени, отрупани с диаманти и коприни.

— Честно казано, госпожо Суини, още ми е трудно да си го представя.

Тя пое чашата от Роуган с надеждата, че съдържанието ще бъде достатъчно, за да ѝ помогне да изкара вечерта.

— Кажи ми, как ти се стори галерията?

— Възхитителна е. Като катедрала за изкуството.

— О! — Кристин отново се протегна и стисна ръката на Маги. — Колко щеше да се радва Майкъл да го чуе. Той мечтаеше точно за това. Бе един неосъществен творец, предполагам, че знаеш.

— Не. — Маги хвърли кос поглед към Роуган. — Не знаех.

— Искаше да рисува. Представяше си картините, но не притежаваше уменията. Затова създаде атмосферата и условията, за да

даде възможност на онези, които го имат. — Тя се облегна назад и коприненият ѝ костюм прошумоля. — Той бе чудесен човек. По външен вид и характер Роуган прилича на него.

— Сигурно се гордеете с това.

— Да. Както съм сигурна, че стореното от теб изпълва семейството ти с гордост.

— Не зная дали да твърдя, че гордост е точната дума. — Маги отпи, откри, че Роуган ѝ е поднесъл шери и се постара да не направи гримаса. За щастие в този момент икономът се появи на прага и обяви, че вечерята е сервирана.

— Тъкмо навреме — отбеляза Маги и остави чашата. — Умирам от глад.

— Тогава отиваме веднага. — Роуган предложи ръка на баба си. — Жулиен е очарован, че кухнята му ти попада.

— О, той е превъзходен готвач, наистина. Нямам смелост да призная, но аз не умея да готвя и с удоволствие ям всичко, което не съм приготвяла сама.

— В такъв случай няма да му казваме — увери я Роуган, докато изтегляше стол първо за Кристин, а после и за Маги.

— Няма — съгласи се и Маги. — А и нали съм решила да разменя някои от рецептите на Бри за неговите.

— Бри е сестрата на Маги — поясни Роуган, докато сервираха супата. — Държи пансион в графство Клар и от личен опит мога да заявя, че готви отлично.

— Значи сестра ти е художник в кухнята, а не в ателие?

— Да — съгласи се Маги, открила, че в компанията на Кристин Суини не се чувства чак толкова неудобно, колкото бе очаквала. — Бриана е истинска вълшебница, когато подрежда дом или готви нещо.

— Казваш, в графство Клар? — Кристин кимна, когато Роуган ѝ предложи вино. — Добре познавам района. Аз самата съм от Голуей.

— Наистина ли? — Изненада и удоволствие се изписаха по лицето на Маги. Това още веднъж ѝ напомни колко ѝ липсва домът. — Откъде по-точно?

— Град Голуей. Баща ми се занимаваше с корабоплаване. Запознах се с Майкъл, благодарение на деловите му контакти с баща ми.

— Моята баба по майчина линия е от Голуей. — При други обстоятелства Маги би предпочела да яде мълчаливо, но сега, с тази отлична храна, разговорът ѝ доставяше удоволствие. — Живяла там, докато се омъжила. Трябва да е било преди около шестдесет години. Тя също е била дъщеря на търговец.

— Така ли? А как се казва?

— Моминското ѝ име е Шарън Фийни.

— Шарън Фийни! — Сапфирените очи на Кристин заблестяха. — Дъщерята на Колин и Мери Фийни?

— Да. Познавате ли я?

— Разбира се. Живеехме много наблизо. Малко по-млада съм от нея, но доста време прекарвахме заедно. — Кристин намигна на Маги и се обърна към Роуган, за да го включи в разговора. — Бях лудо влюбена във вуйчото на Маги, Нийл, и безсрамно използвах компанията на Шарън, за да го виждам често.

— Едва ли се е налагало да полагаш огромни усилия, за да привлечеш вниманието на който и да е мъж — отбеляза Роуган.

— Какъв си ласкател — засмя се Кристин и го потупа по ръката. — Внимавай, когато се навърта около теб, Маги.

— За мен той не хаби мили думи.

— Разтварят се в оцета, в който попадат — отвърна Роуган с полюбезен тон.

Решена да не му обръща внимание, Маги продължи:

— Не съм виждала вуйчо от години, но съм чувала, че на младини бил чудесен, привлекателен мъж, с подход към дамите.

— Да, така беше — засмя се Кристин отново и гласът ѝ прозвуча младежки и весело. — Като момиче прекарах много безсънни нощи в мечти за Нийл Фийни. Откровено казано — тя извърна блесналите си очи към Роуган, дяволитото пламъче в тях очарова Маги, — ако не се бе появил Майкъл и не се бях увлякла така по него, щях да се боря до смърт, за да се омъжа за Нийл. Не е ли интересно? Двамата можехте да сте братовчеди и нещата да се развият по друг начин.

Роуган погледна към Маги и вдигна чашата с вино. Ужасяващо. Това бе единственото нещо, което му хрумна.

Маги се изхили и дояде супата си.

— Нийл Фийни така и не се ожени и продължава да води ергенски живот в Голуей. Може би, госпожо Суини, сте разбила

сърцето му.

— Ще ми се да мисля така. — Добре оформеното лице на Кристин Суини бе още по-красиво, озарено от приятните спомени. — Но горчивата истина е, че Нийл никога не ме забеляза.

— Нима е бил сляп? — полюбопитства Роуган, с което спечели лъчезарна усмивка от баба си.

— Сляп, не — обади се и Маги, вдишвайки аромата на току-що сервираната риба. — Вероятно по-глупав от останалите мъже.

— И казваш, че никога не се е женил? — попита Кристин прекалено небрежно.

Роуган леко се намръщи.

— Никога. Сестра ми си пише с него. — В очите на Маги светна дяволито пламъче. — Ще помоля Бри да спомене за вас в следващото писмо. Ще видим дали паметта му е по-добра от юношеските преценки.

Кристин замечтано поклати глава:

— Минаха петдесет и пет години, откакто напуснах Голуей заради Дъблин и заради Майкъл. Много си мила, Мери.

Мисълта за изминалите години я накара да се усмихне така, сякаш гледаше как кораб напуска пристанище. Покойният ѝ съпруг все още ѝ липсваше, макар да бяха минали дванадесет години, откакто бе починал. С неосъзнат жест, трогателен според Маги, Кристин посегна и улови ръката на Роуган.

— Шарън се омъжи за хотелиер, нали? — попита тя.

— Да. И през последните десет години от живота си бе вдовица.

— Съжалявам. Но имаше дъщеря, която да я утешава.

— Майка ми. Ала не знам дали е била утеха за нея. — Почувства горчивина, която се смеси с деликатния аромат на пъстървата. Отпи от виното, за да премахне неприятния вкус.

— Няколко години, след като Шарън се омъжи, продължихме да си пишем. Тя много се гордееше с момиченцето си. Маив, нали така се казваше?

— Да.

Маги се опита да си представи майка си като дете и после — като девойка, ала не успя.

— Шарън ми писа, че детето е красиво. С великолепни златисти коси. С темперамент на дявол и ангелски глас.

Маги преглътна бързо и попита:

— С глас на ангел? Майка ми?

— Да, разбира се. Шарън ми каза, че пеела божествено и искала да стане певица. И, мисля, че е била, поне за известно време. — Кристин замълча, опитвайки се да си спомни нещо, а Маги я гледеше втренчено. — Да, точно така. Дори помня, че дойде да пее в Горт, но аз не успях да отида на концерта. Още пазя изрезките, които Шарън ми изпрати. Трябва да са минали тридесет години оттогава. — Тя се усмихна и попита: — Вече не пее ли?

— Не.

Маги тихо въздъхна. Никога не бе чувала майка си да извисява глас, освен да се оплаче или да критикува. Певица с ангелски глас? Да не би да говореха за различни хора?

— Е — продължи Кристин, — предполагам, че с радост се е посветила на семейството.

С радост? Определено ставаше дума за друга Маив Фийни Конканън, не тази, която я отгледа.

— Предполагам — обади се Маги предпазливо, — че е направила своя избор.

— Както всеки от нас. Шарън направи своя избор, когато се омъжи и се премести от Голуей. Признавам, тя ужасно ми липсваше, но обичаше своя Джони и своя хотел.

Не без усилие Маги пропъди мислите за майка си. По-късно щеше да се върне към тях. На глас рече:

— Помня хотела на дядо от детството си. Едно лято, още като деца, Бри и аз работихме там. Все подреждахме и чистехме. Не ми допадна особено.

— За щастие, иначе светът на изкуството щеше да загуби.

Маги оцени комплимента на Роуган.

— Не е ставало дума как си се захванала със стъкларство.

— Майката на баща ми имаше ваза от венецианско стъкло, във формата на флейта. Беше бледорезедава. Цветът на напъпили листа. Мислех, че е най-красивото нещо на света. Каза ми, че е направена с дъх и огън. — Маги се усмихна, унесена в спомена. Очите ѝ станаха меко зелени като цвета на вазата, за която говореше. — За мен беше приказка. Да сътвориш с дъх и огън нещо и да можеш да го държиш в ръце. И така, тя ми подари книжка с картинки на стъкларска

работилница — с работниците, тръбите, пещите. От онзи момент нататък не исках да се занимавам с нищо друго, мислех само как ще създам своите творби.

— И Роуган беше такъв — промълви Кристин. — От най-ранна възраст знаеше съвсем точно какво ще прави с живота си. — Тя плъзна поглед от Маги към внука си и обратно. — А сега, вие двамата се срещнахте.

— Така стана — прекъсна я Роуган и позвъни за следващото блюдо.

ОСМА ГЛАВА

Маги не можеше да се откъсне от галерията. А и не виждаше причина да го прави: Джоузеф и останалият персонал бяха извънредно дружелюбни, дори се съветваха с нея за разположението на някои от експонатите.

Тяхната работа ѝ се струваше напълно задоволителна, но нямаше как да отрече усета на Роуган за подробностите, или по-точно, умениято му да поднесе една творба. Персоналът изпълняваше неговите нареждания, а тя се настани непринудено, за да скицира някои от индианските експонати.

Изкуството на индианците я очароваше — кошничките, украшенията за коса, изящно подредените мъниста, плетениците на ритуалните маски. Идеи и форми нахлуваха в главата ѝ спонтанно и стремително като газели и тя бързаше да ги пренесе върху хартията.

Предпочиташе да се потопи в работата си. Щом се замислеше, тя се връщаше към онова, което Кристин бе казала за Маив. Чудеше се, каква ли част от живота на родителите ѝ остава непозната за нея. Майка ѝ бе започнала да гради кариера; баща ѝ се бе влюбил в друга жена. А двамата — заради нея — са били като в капан, без да могат да осъществят най-лелеяните си мечти.

Изпитваше потребност да научи повече, а се страхуваше, страхуваше се от истината, защото очевидно тя само щеше да затвърди убеждението ѝ, че всъщност никога не е познавала истински хората, които са я създали. Точно така — никога не ги е познавала.

Тя потисна тази потребност дълбоко в себе си и се потопи изцяло в галерията.

От време на време превръщаше кабинета на Роуган в ателие. Светлината беше подходяща, а и рядко я безпокояха — помещението бе в задната част на сградата. Стаята не бе просторна. Очевидно Роуган бе предпочел да използва всяко кътче, за да излага произведения на изкуството.

Не възразяваше срещу това негово решение.

Покри бюрото от орехово дърво с найлон и огромно количество вестници. Нахвърляните с въглен и молив скици бяха само началото. Сега ги обогатяваше, като ги обагреше с цветни петна. Купи акрилни бои от магазина до галерията, но доста често, недоволна от техния ефект, използваше и подръчни материали — топеше четката в чаши с кафе или в пепел от цигари; понякога очертаваше по-дръзки линии с червило или моливи за грим.

Скиците за нея бяха само първа стъпка. Намираще рисунките си за прилични, без да си въобразява, че е майстор на четката и боите. За нея бе просто начин да съхрани образите във времето. Това, че Роуган нареди няколко скици да бъдат каширани и окачени из залата, по-скоро я притесни, отколкото да я зарадва.

И все пак, повтаряше си непрестанно тя, хората са склонни да купят всичко, стига да ги убедиш в качеството и стойността му.

„Явно ставам циник — реши тя, докато наблюдаваше с присвити очи творбата пред себе си, — щом пресмятам доходите си, преди да съм ги изкарала.“ Господ ѝ бе свидетел — беше се оплела в ефирната паяжина, която Роуган хвърли върху нея, но щеше да намрази себе си повече от него, ако се върнеше вкъщи, без да е пожънала успех.

Дали неуспехът не е наследствен, питаше се тревожно тя. Дали приличаше на баща си дотолкова, че да пропусне да осъществи най-голямата си мечта? Така бе потънала в работата си, че изсъска, когато вратата на офиса се отвори.

— Вън! Вън! Изглежда, трябва да заключвам.

— Четеш мислите ми. — Роуган затвори вратата. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Ядрени опити — скастри го тя. — На теб на какво ти прилича? — Ядосана, че я прекъсват, тя отметна неравния бретон от очите си и изръмжа: — Ти какво правиш тук?

— Тази галерия, която включва и офиса, ми принадлежат все пак.

— Няма начин човек да го забрави. — Маги топна четката в боята, която бе поставила върху стара дъска. — Особено след като всички наоколо започват всяко изречение с думите: „Господин Суини каза това... Господин Суини каза онова...“.

Вдъхновена от кратката словесна схватка, тя нанесе боя върху листа, прикрепен към дъската.

Докато тя се занимаваше с това, погледът му се премести от лицето ѝ към ръцете. За момент остана безмълвен.

— Какво, по дяволите, правиш? — втурна се той напред. Безценното му, любимо бюро бе покрито с изцапани с боя вестници, бурканчета с четки, моливи и — ако не грешеше — с бутилки терпентин. — Ти си луда. Знаеш ли, че това писалище е от времето на Джордж II?

— Здраво е — отвърна тя без никакво уважение към покойния крал. — Пречиш ми на светлината. — Небрежно размаха оплесканата си с боя ръка и той инстинктивно се отдръпна. — Но е добре защитено. Поставих найлон под вестниците.

— И вече смяташ, че всичко е наред? — Той я сграбчи за косите и безжалостно я дръпна. — Щом ти трябва статив — каза той, а носовите им бяха почти допрени, — защо не го поискаш, по дяволите?

— Не се нуждая от статив, а от малко спокойствие. Така че, ако изчезнеш, както чудесно стори през последните два дни... — Тя го побутна, за да му помогне да изпълни желанието ѝ.

И двамата се вторачиха в яркото червено петно, което ръката ѝ остави върху ревера му.

— Олеле — промърмори тя.

— Идиотка.

Кобалтовите му очи гневно се присвиха, когато тя сподави кикота си.

— Съжалявам. Наистина. — Извинението обаче бе примесено със смеха, който я напушваше. — Когато работя, съм голяма мърла и забравям какви са ръцете ми. Но доколкото видях, си пълен с костюми. Няма да усетиш липсата на един.

— Така ли смяташ? — Бърз като змия той потопи пръсти в боята и я размаза по лицето ѝ. Викът ѝ го зарадва. — Цветът ти отива.

Тя прокара opakото на дланта си по лицето и размаза боята.

— Значи искаш да си играем?

Грабна туба с яркожълта боя и се засмя.

— Няма да посмееш — обяви той, разкъсан от гняв и весела закачливост. — Ще ги натикам в гърлото ти — и тубата, и боята.

— Един Конканън никога не подминава предизвикателство. — Усмивката ѝ стана още по-широка и тя се приготви да стисне тубичката.

И двамата бяха решили да не отстъпват, но вратата се отвори.

— Роуган, надявам се, че не те... — Елегантната дама с костюм „Шанел“ замълча. Светлосините ѝ очи се разшириха от изненада. Безкрайно озадачена, тя прокара ръка през тъмните си коси. — Не знаех, че... имаш работа.

— Появяваш се съвсем навреме. — Напълно овладян, Роуган откъсна парче вестник и започна да трие пръстите си. — Точно щяхме да изпаднем в положението на глупаци.

„Може и да е прав“ — помисли си Маги, оставяйки със странно съжаление тубите върху бюрото. Но щеше да е забавно.

— Патриша Хенеси, да ти представя Маргарет Мери Конканън, художничката, която ще излага при нас.

„Това? — помисли си Патриша смаяна, макар деликатните ѝ изваяни черти да показаха само любезен интерес. — Тази оплескана с боя и с разрошени коси жена е М. М. Конканън?“

После каза:

— За мен е удоволствие да се запознаем.

— За мен също, госпожице Хенеси.

— Госпожа — поправи я Патриша с бегла усмивка. — Но, моля ви, наричайте ме Патриша.

„Същинска самотна роза зад стъклена преграда — помисли си Маги. — Патриша Хенеси е красива, деликатна и прекрасна. И нещастна“ — продължи да разсъждава тя, докато оглеждаше елегантния овал на лицето ѝ.

— Ще ви оставя за малко. Сигурна съм, че искате да си поговорите с Роуган насаме.

— Не го правете заради мен. — На устните на Патриша се появи усмивка, но не и в очите ѝ. — Идвам от горе, Джоузеф ме разведе из изложбата, възхитена съм от творбите ви. Имате невероятен талант.

— Благодаря.

Маги рязко изтегли кърпичката от външния джоб на Роуган.

— Да не си посмяла... — Предупреждението му замря на устните, защото фината ирландска дантела бе вече овъргалена в терпентина по ръцете ѝ. С нещо, което напомняше изсумтяване, той сграбчи кърпичката и на свой ред почисти боята от пръстите си. — Очевидно офисът ми временно се е превърнал в бърлога на художник.

— Така е, а аз самата никога не съм работила в бърлога — обяви Маги, преднамерено провличайки гласните. — Знаете ли, много го разстроих, като заех свещеното му място. Ако познавате Роуган отдавна, сигурно сте наясно колко е придирчив.

— Не съм придирчив — просъска той през зъби.

— Има си хас да го признаеш — иронично отбеляза Маги и го погледна насмешливо. — Той е доста див човек и непредвидим като цветовете на слънцето при изгрев.

— Не всички възприемат стремежа към организация и контролиране на положението за дефект. По-скоро обратното.

Отново бяха застанали лице в лице и умело, макар и вероятно несъзнателно, изключиха Патриша — нещо, което се усещаше в тясната стаичка. Въздухът бе пълен с напрежение и Патриша го долови. Не можеше да забрави времето, когато Роуган бе увлечен по нея. Нямаше начин да го забрави, защото бе влюбена в Роуган Суини.

— Съжалявам, ако съм се появила в лош момент. — Ненавиждаше се заради фалшивия си и официален тон.

— О, няма защо. — Начумереното лице на Роуган бързо се озари от чаровна усмивка, когато се обърна към нея. — Винаги е удоволствие да те види човек.

— Отбих се, просто защото смятах, че си приключил с работата за днес. Семейство Карни ме поканиха на едно питие и изразиха надежда, че вероятно и ти ще се присъединиш.

— Съжалявам, Патриша. — Роуган погледна съсипаната си кърпичка и с въздишка я пусна върху разстланите вестници. — Откриването е утре и ми предстои да проверя още десетки неща.

— Не се притеснявай. — Маги се усмихна лъчезарно на Роуган. — Не желая да съм причината да нарушаваш светския си живот.

— Не ти си причината. Чакай ме и други задължения. Предай, моля те, поздравите ми на Мариан и Джордж.

— Непременно. — Патриша вдигна глава и Роуган я целуна по бузата. Миризмата на терпентин задуши аромата на нежния й, ухаещ на цветя парфюм. — Приятно ми бе да се запознаем, госпожице Конканън. Очаквам с нетърпение утрешната вечер.

— Наричайте ме Маги — предложи тя с топлина, породена от вродена женска интуиция. — И благодаря. Да стискаме палци всичко да мине добре. Приятен ден, Патриша. — Маги си затананика и

започна да чисти четките. — Прекрасна е — добави тя, след като Патриша си тръгна. — Стара позната ли ти е?

— Точно така.

— Стара омъжена позната?

Доловил намека, той само вдигна вежди и уточни:

— Стара, овдовяла позната.

— Аха.

— Многозначителен отговор. — Без сам да разбира защо, той започна неволно да се брани. — Познавам Патриша повече от петнадесет години.

— Ама и ти си един бавен, Суини. — И като облегна бедро на бюрото, Маги започна да почуква лекичко устните си с молив. — Красива жена, очевидно с вкус, жена от твоята класа, ако ми разрешиш да добавя, и цели петнадесет години не си предприел нищо.

— Да предприема нещо? — Тонът му бе леден. — Доста неподходящ израз. Но като оставим за момент неуместната ти забележка, откъде си сигурна, че не съм го сторил?

— Такива неща си личат. — Маги сви рамене и се отмести от бюрото. — Интимните и платоничните взаимоотношения излъчват коренно различни сигнали. — Погледът ѝ се смекчи. В крайна сметка, той бе само мъж. — Готова съм да се обзаложа, че според теб сте просто добри приятели.

— Естествено.

— Глупак. — Усети как се изпълва със състрадание към Патриша. — Та тя е влюбена в теб.

Идеята и небрежният начин, по който Маги я подхвърли, го смаяха.

— Това е пълен абсурд.

— Единственият абсурд е, че ти не подозираш нищо. — Тя бързо започна да прибира нещата си. — Изпитвам истинско съчувствие към госпожа Хенеси — или поне отчасти. Трудно ми е да ѝ го предлага докрай, след като самата аз съм заинтригувана от теб, а идеята да скочиш в леглото ми, след като си напуснал нейното, не ми допада.

Разгневен, той си помисли, че Маги е най-пъклената жена, която познава.

— Разговорът става безсмислен, а мен ме чака работа.

Беше трогателно как гласът му изведнъж можеше да стане толкова официален.

— И то заради мен, затова няма да те бавя. Ще оставя тези картини да съхнат в кухнята, ако не възразяваш.

— Стига да не ми се пречат. — „Както и тяхната създателка“ — добави той мислено. Допусна грешката да погледне към картините. — Какво си направила?

— Малко поизцапах, както ти вече отбеляза, но бързо ще почистя.

Без да пророни дума, той внимателно хвана за края една от картините и я повдигна. Ясно виждаше какво я е вдъхновило, как възнамерява да претвори видяното от индианското изкуство в нещо дръзко и единствено нейно.

Независимо колко много и често го вбесяваше, всеки път оставаше поразен от таланта ѝ.

— Виждам, че не си си губила времето.

— Една от малкото ни общи черти. Ще ми кажеш ли мнението си?

— Улавяш величието и красотата много добре.

— Приятен комплимент, Роуган. — Тя се усмихна. — Много приятен.

— Твоето изкуство те отразява, Маги, и това те прави още по-объркваща. Чувствителна и арогантна, състрадателна и безмилостна. Чувствена и сдържана.

— Ако искаш да кажеш, че често меня настроенията си, напълно си прав. — Отново усети нещо да я жегва. Питаше се дали ще настъпи мигът, когато ще погледне и нея по начина, по който изучаваше творчеството ѝ. И до какво би довело това помежду им, ако и когато се случи. — Не смятам, че е дефект.

— Само че те прави трудна за съжителстване.

— Няма кой да се съобразява с мен, освен самата аз. — Тя вдигна ръка и напълно го разстрои, защото го погали по бузата. — Замислила съм да се любя с теб, Роуган. И двамата го знаем. Само че аз не съм почтената госпожа Хенеси — тя търси съпруг, който да ѝ сочи пътя.

Той обви талията ѝ с ръце и с наслада долови, че сърцето ѝ започва да бие лудешки.

— А ти какво търсиш?

Трябваше да е готова с отговора. Щеше да е, но го забрави някъде в мига между докосването му и внезапните, забързани удари на сърцето си.

— Ще ти кажа, когато самата аз съм наясно. — Наведе се напред, повдигна се на пръсти и докосна устните му със своите. — Но засега това е достатъчно.

Взе картината от ръцете му и събра и останалите.

— Маргарет Мери — спря я той, когато тя вече бе до вратата, — ако бях на твое място, щях да измия боята от лицето си.

Тя сбърчи нос, събра очи, погледна към червеното петно и обяви:

— По дяволите!

После затръшна вратата след себе се.

Финалният му удар може и да поуспокои гордостта му, ала той не се чувстваше стабилно; ненавиждаше начина, по който тя успяваше да го изкара от равновесие с толкова малко усилие. Той просто не разполагаше с време, за да се оправи със затрудненията, които тя щеше да му причини. Ако имаше време, можеше просто да я отвлече в една от празните стаи и да излее в нея цялото си раздражение, цялата похот, цялата влудяваща жажда, докато се почувства освободен.

Твърдо бе убеден, че само веднъж да упражни контрол над нея, или поне над ситуацията, и щеше отново да се почувства господар на положението.

Но имаше приоритети и първият, според законния договор и моралните задължения, бе изкуството ѝ.

Погледна към една от картините, които бе оставила. Изглеждаше направена набързо, но същевременно небрежно изящна, с дръзки линии и смели цветове, които приковаваха вниманието.

Каквато бе и художничката. Просто не допускаше да бъде пренебрегвана.

Съвсем съзнателно, той обърна гръб на картината и напусна стаята. Но образът остана в главата му и възбуждаше ума му така, както остана и усещането от нея, което възбуждаше сетивата му.

— Господин Суини? Сър?

Роуган се спря в главната зала и потисна въздишката си. Познаваше слабия прошарен мъж, стиснал опърпана папка.

— Еймън — поздрави той неугледно облечения мъж толкова любезно, колкото и всеки друг, облечен в коприна клиент. — Отдавна не си идвал.

— Рисувах. — Нервен тик заигра около лявото око на Еймън. — Имам доста нови неща, господин Суини.

Може и да е рисувал, реши Роуган. Но определено бе и пил. Налице бяха всички белези за това: зачервено лице и очи, треперещи ръце. Еймън едва ли бе на повече от тридесет, но пиенето го бе състарило, изглеждаше крехък и отчаян.

Стоеше до вратата, малко настрана, за да могат посетителите на галерията да не се сепват от вида му. Гледаше Роуган умолително. Пръстите му шареха по старата картонена папка.

— Надявах се, че разполагате с минутка, за да видите, господин Суини.

— Утре откривам изложба, Еймън. Голяма.

— Знам. Четох във вестника. — Еймън нервно облиза устни. Снощи в кръчмата изхарчи и последните пари, които изкара, като рисуваше по улиците. Разбираше, че е лудост. Още по-лошо: разбираше, че е глупост. А сега отчаяно се нуждаеше от сто лири, за да си плати наема, в противен случай в края на седмицата щяха да го изхвърлят от квартирата. — Мога да ги оставя при вас, господин Суини. Да ги разгледате на спокойствие и да дойда в понеделник. Имам... Имам някои добри неща. Исках да ги видите първо вие.

Роуган не попита Еймън дали има нужда от пари. Отговорът бе очевиден и въпросът само щеше да го унижи. Някога бе показал талант, припомни си Роуган, преди страхът и алкохолът да го превземат.

— Офисът ми е доста разхвърлян в момента — поясни Роуган меко. — Да се качим горе. Там ще ми покажеш какво си направил.

— Благодаря ви. — Кървясалите очи на Еймън, светнали от надежда, излъчваха патетичност. — Благодаря ви, господин Суини. Няма да ви отнема много време. Обещавам.

— Точно се канех да пийна чай. — Роуган непринудено хвана Еймън под ръка, за да го подкрепя, докато се изкачват по стълбите. — Нали ще ми правите компания, докато разглеждаме творбите ви.

— С удоволствие, господин Суини.

Маги се дръпна назад, за да не я види Роуган, когато завие по стълбището. Беше сигурна, абсолютно сигурна, че ще изрита неугледния художник през вратата. Или, реши тя, ще накара някой от персонала да свърши мръсната работа. Вместо това той покани мъжа на чай и го съпроводи до горе, сякаш бе желан гост.

Кой можеше да си помисли, че Роуган Суини е толкова внимателен?

Дори ще купи някои от картините, съобрази тя. Достатъчно, та художникът да запази гордостта си и да отдели необходимото, за да сложи някоя хапка в стомаха си. Този жест бе по-трогателен и по-важен за нея, отколкото стипендиите и даренията, които „Уърлдуайд“ отпускате годишно.

Него го бе грижа. Тази мисъл едновременно я засрами и ѝ достави удоволствие. Той се интересуваеше еднакво и от човешките ръце, които създаваха произведенията, и от самото изкуство. Тя се върна в офиса, за да подреди и да се опита да проумее този нов Роуган Суини, с когото току-що се бе сблъскала.

Двадесет и четири часа по-късно, Маги бе провесила крака от леглото в спалнята, предоставена ѝ в дома на Роуган. Главата ѝ висеше между коленете, а тя се проклинаше, че така внезапно ѝ прилоша. Беше ѝ унизително да признае, дори пред себе си, че не владее нервите си. Но не можеше да го отрече — гадният вкус все още бе в устата ѝ, а тялото ѝ трепереше.

Няма значение. Няма значение какво си мислят, повтори си тя. Важното е какво мисля аз.

О, господи! Господи, как допусна да я въвлекат в това, което предстоеше?

Вдишвайки бавно и внимателно, тя вдигна глава. Гадеше ѝ се наново и трябваше да стисне зъби. Погледна се в овалното огледало настреща.

Бе предпочела да облече черно бельо и кожата ѝ просветваше шокиращо бяла. Лицето ѝ беше бледо, а очите — кървясали. Усети следващия пристъп, простена и отново сведе глава.

Изглеждаше ужасно. Само щеше да се изложи. Нали бе щастлива в Клар? Принадлежеше на онова място, там се чувстваше добре —

сама и свободна. Само тя и стъклото, тихите поля и утринната мъгла. Точно там щеше да бъде, ако не бе Роуган Суини и всичките му приказки, които допусна да я подмамят.

„Той е същински дявол“ — помисли си тя и за удобство предпочете да забрави, че е променила мнението си за него. Истинско чудовище, което поглъщаше невинните творци и задоволяваше собствените си амбиции. Щеше да я изцеди и да я захвърли като изстискана туба боя.

Само да можеше да стане. Щеше да го убие.

На вратата се почука леко. Тя стисна очи. „Махай се — изкрещя тя наум. — Махай се и ме остави да умра на спокойствие.“

Отново се почука, но този път последва и въпрос:

— Маги, скъпа, готова ли си вече?

Госпожа Суини. Маги притисна главата си с длани и се въздържа да не извика: „Не, не съм!“ . Вместо това се постара да се стегне, за да не ѝ потрепери гласът, но успя само да изхленчи:

— Въобще няма да отида.

Копринената дреха на Кристин прошумоля, докато влизаше в стаята.

— О, миличка. — Изпълнена с майчинска загриженост, тя пристъпи към Маги и я прегърна. — Всичко ще е наред, мила. От нерви е.

— Нищо ми няма. — В следващия миг Маги заряза гордостта си и зарови глава в рамото на Кристин. — Не мога да отида.

— Разбира се, че можеш. — Кристин бързо повдигна лицето на Маги близо до своето. Знаеше точно кое копче трябва да бъде натиснато и безмилостно го стори: — Нали не искаш да си помислят, че си се изплашила?

— Не съм се изплашила! — Брадичката на Маги се стрелна решително нагоре, но отново усети, че ѝ се повдига. — Просто не ме интересува.

Кристин се усмихна, погали Маги по косата и изчака.

— Не мога да го направя, госпожо Суини — изтърси Маги. — Просто не мога. Ще се изложя, а това е нещо, което най-малко искам. Предпочитам да ме обесят.

— Напълно те разбирам, но те уверявам, че няма да се изложиш. — Тя взе студените ръце на Маги в своите. — Вярно, че ти самата ще

бъдеш на показ не по-малко от твоите произведения. Това е несъвършенството в света на художника. Всички проявяват любопитство какво представляваш, ще те обсъждат, ще гадаят. Остави ги да го сторят.

— Не е толкова това, колкото... Но и това е част от проблема. Не съм свикнала да ме оглеждат и не мисля, че ще ми допадне. Искам да видят творбите ми... — Тя стисна устни и продължи: — Това е най-доброто, което съм дала от себе си, госпожо Суини. Ако нещо не е завършено докрай, ако не е достатъчно добро...

— Роуган смята, че работите ти са добри.

— Той пък много знае — измърмори Маги.

— Права си. Много знае. — Кристин наклони глава и реши, че момичето до нея има нужда от малко майчинско отношение. А майчинското отношение невинаги бе ласкаво. — Да сляза ли долу и да му кажа, че те е страх прекалено много и си твърде неуверена, за да присъстваш на откриването?

— В никакъв случай! — Отчаяна, Маги покри лице с ръце. — Той ме натика в капан. Не човек, а змия. Проклетият му алчен... О, извинете. — Маги се вдърви и отпусна ръце.

Кристин се постара да се въздържа да не се изкиска.

— Не се притеснявай — увери я тя със сериозен тон. — Ти просто си стой тук, а аз ще сляза долу и ще съобщя на Роуган да не ни чака. Той вече протърка килима във вестибюла от крачене напред-назад.

— Никога не съм виждала човек, така обсебен от чувството за време.

— То е в кръвта на хората от рода Суини. Майкъл, Бог да го благослови, ме влудяваше. — Тя потупа Маги по ръката. — Ей сега ще се върна и ще ти помогна да се облечеш.

— Госпожо Суини — Маги отчаяно се вкопчи в ръкава на Кристин, — не можете ли да му кажете, че съм умряла например? Това би било достатъчно уважителна причина да не присъствам на откриването. А и по правило се печели повече от изкуството на умрял художник, отколкото на жив.

— Ето, виждаш ли? Започваш да се съвземаш. — Кристин се освободи от вкопчените пръсти на Маги. — Хайде, иди и си измий лицето.

— Но...

— Очаквам да се представиш в тази тържествена за теб вечер — сряза я Кристин остро. — Вярвам в Шарън и знам, че точно това би искала от нас двете. Хайде, нали ти казах да отидеш да си измиеш лицето, Маргарет Мери.

— Да, госпожо Суини. — Тъй като нямаше къде да се скрие, Маги се изправи на треперещите си крака. — Нали няма да му кажете... Иска ми се Роуган да не разбере, че...

— Когато на жена предстои една от най-важните вечери в живота ѝ, тогава ѝ е позволено да се позабави с обличането.

— Вероятно е така. — Бегла усмивка заигра по устните ѝ. — Обяснението ме кара да се чувствам като глупачка, но е добра възможност.

— Остави аз да се справя с Роуган.

— И ще ви помоля за още нещо. — Маги призна пред себе си, че отдавна го отлага, но може би беше най-добре да го поиска в момент, когато се чувстваше депресирана, както никога досега. — Дали бихте могли да намерите онези вестникарски изрезки, за които споменахте? Онези за майка ми.

— Мисля, че ще мога. Сама трябваше да се сетя да ти ги дам. Естествено е да искаш да ги прочетеш.

— Да, точно така. Много ще съм ви задължена.

— Ще се погрижа да ги получиш. Хайде, иди и се оправи. Отивам да отпратя Роуган.

Преди да затвори вратата, тя дари Маги с лъчезарна усмивка.

Кристин слезе долу и намери Роуган да крачи нервно напред-назад.

— Къде, по дяволите, се бави? — попита той, когато съзря баба си. — Мотае се горе вече цели два часа.

— А ти какво очакваш — спря го Кристин с величествен жест. — Впечатлението, което ще направи тази вечер, е важно, нали?

— Естествено. — Ако не я харесат, мечтите му щяха да увехнат заедно с тези на Маги. Той имаше нужда от нея сега, тук и готова да заслепи всички. — Защо ѝ отнема толкова време? Нали само ще навлече някакви дрехи и ще си пооправи косата.

— Прекалено дълго живееш сам, скъпи, ако наистина вярваш в тези глупости. — С нежно чувство Кристин се пресегна, за да оправи и

без това безупречната му папионка. — Колко си елегантен с фрак.

— Бабо, искаш да спечелиш време.

— Нищо подобно. — Усмивайки се широко, тя отстрани несъществуваща пращинка от ревера му. — Просто слязох, за да ти кажа да тръгнеш без нас. Ще те последваме, щом Маги се приготви.

— Тя вече трябваше да е готова!

— Но не е. Освен това, помисли колко по-впечатляващо ще бъде, ако закъснее малко. Ти обикновено оценяваш подобни театрални ефекти, Роуган.

Отговаряше на истината, затова се съгласи.

— Добре. — Погледна часовника си и тихо изруга. Ако не тръгнеше веднага, щеше да закъснее. Негово задължение бе да е там, за да се погрижи за неща, които неизбежно възникват в последния момент, независимо колко му се искаше да изчака и лично да отведе Маги до галерията. — Оставям я в твоите ръце. Ще изпратя колата обратно. Нали ще се погрижиш да е там до час?

— Можеш да разчиташ на мен, скъпи.

— Както винаги. — Той я целуна по бузата и като отстъпи назад каза: — Между другото, госпожо Суини, не споменах, че изглеждаш възхитително.

— Не, не го направи досега и бях потисната.

— Както обикновено, ще бъдеш най-впечатляващата дама в залата.

— Добре го каза. Хайде, тръгвай и остави Маги на мен.

— С удоволствие. — Той хвърли поглед към стълбището и се отправи към вратата. Погледът не бе особено ласкав. — Желая ти късмет с нея.

Когато вратата се затвори, Кристин въздъхна. Нуждаеше се от целия късмет, който можеха да ѝ пожелаят.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нито една подробност не бе пренебрегната. Осветлението бе великолепно — или се плъзгаше, или се отразяваше по виещото се стъкло. Музиката, в момента валс, преминаваше през залата нежно като сълза. Сервитьори в ливреи разнасяха на сребърни подноси чаши с пенливо шампанско. Звънтене на кристал и приглушен говор създаваха изискан фон за звуците, изтръгвани от струните на цигулките.

Беше почти свършено. Почти, помисли си Роуган, защото художничката я нямаше.

— Всичко е чудесно, Роуган. — Патриша застана до него, облечена с блестяща бяла рокля, обшита с продълговати мъниста. — Успехът ти е грандиозен.

Той се обърна към нея усмихнат.

— Да. Така изглежда.

Погледът му се задържа достатъчно дълго, за да я накара да се смути.

— Какво има? Да не съм си размазала грима?

— Не.

Вдигна рязко чашата си, проклинайки наум Маги, че му пусна мухата, и сега се чувстваше нащрек с една от най-добрите си приятелки.

Да е влюбена в него? Пълен абсурд!

— Извинявай. Бях се замислил. Какво става с Маги, че още не се появява?

— Убедена съм, че всеки момент ще пристигне. — Патриша го хвана под ръка. — А междувременно забелязах, че всички са впечатлени от общите ви усилия.

— Слава богу! Защото тя винаги закъснява — промърмори той. — Времето не означава нищо за нея.

— Роуган, скъпи, ето те и теб. Виждам, че моята Патриша те е намерила.

— Добър вечер, госпожо Конли. — Роуган пое крехката ръка на майката на Патриша. — Очарован съм да ви видя. Никое откриване на изложба не би било съвършено, ако вие не присъствате.

— Ласкател такъв. — Тя самодоволно се загърна във визионовата си наметка. Ан Конли се придържаше с еднаква страст и към запазването на красотата си, и към суетата си. Според нея в кръга на женските задължения бе не само да създаде дом и деца, но и да съхрани външния си вид. Ан никога не пренебрегваше този си принцип и в резултат кожата ѝ бе като на новородено, а фигурата — като на момиче. Постоянно водеше битка с годините и поне през изминалия половин век бе победител.

— А съпругът ви? Денис тук ли е?

— Естествено. Но най-вероятно се е скрил да пуши вечната си пура и да обсъжда финансови въпроси. — Тя се усмихна, когато Роуган направи знак на един сервитьор и ѝ предложи чаша шампанско. — Дори слабостта му към теб не е в състояние да надвие неприязънта му към изкуството. Изложбата е възхитителна. — Тя посочи скулптурата — фойерверк от цветове, изригнал от основа във форма на гъба. — Разкошно и същевременно разбужда ума. Патриша ми разказа за кратката си среща с художничката вчера. Копнея да се запозная с нея.

— Очаквам всеки момент да пристигне. — Самият Роуган едва успяваше да прикрие нетърпението си. — Ще видите, че госпожица Конканън е противоречива и интересна като творбите си.

— И, сигурна съм, така бляскава. Не сме те виждали напоследък, Роуган. Все повтарям на Патриша да те доведе у дома.

Тя стрелна дъщеря си с недвусмислен поглед, който казваше: „Хайде, момичето ми, не го оставяй да ти се изплъзне“.

— Опасявам се, че в усилията си да подготвя в кратък срок изложбата, пренебрегнах приятелите си.

— Извинен си, стига да дойдеш на вечеря през следващата седмица.

— С удоволствие. — Роуган улови погледа на Джоузеф. — Ще ме извините за минута, нали?

— Майко, редно ли е да си толкова директна? — промърмори Патриша, докато Роуган си пробиваше път през навалищата.

— Някой трябва да бъде. Мили боже, момиче, та той се отнася към теб като към сестра. — Усмихвайки се на позната в другия край на залата, Ан продължи тихичко да напътства дъщеря си. — Мъж не се жени за жена, на която гледа като на сестра, а на теб ти е време отново да се омъжиш. Не можеш да мечтаеш за по-добра партия. Ако продължаваш да се мотаеш, ще дойде някоя и ще ти го грабне под носа. А сега се усмихни, ако обичаш. Не е нужно постоянно да приличаш на жена в траур.

Патриша направи усилие и изви устните си в усмивка.

— Успя ли да се свържеш с тях? — попита Роуган в момента, когато улови Джоузеф насаме.

— По телефона в колата. — Погледът на Джоузеф обходи залата, спря се за миг върху Патриша и продължи: — Всеки момент ще пристигнат.

— Закъснява повече от час. Типично.

— И така да е, но може би ще се зарадваш от факта, че вече продадохме десет скулптури и имаме поне толкова предложения за „Отдаване“.

— Тя не е за продан. — Роуган отново внимателно разгледа огненочервената фигура в центъра на залата. — Първо ще я покажем и в галериите в Рим, Париж и Ню Йорк, но заедно с другите неща, които подбрахме. Тази не се продава.

— Ти решаваш — подметна Джоузеф небрежно, — но хубаво е да знаеш, че генерал Фицсаймънс предложи двадесет и пет хиляди лири за нея.

— Така ли? Погрижи се това да се разчуе.

— Разчитай на мен. Междувременно позабавлявах някои от критиците. Мисля, че е редно и ти... — Джоузеф млъкна, защото очите на Роуган потъмняха и се приковаха в нещо зад гърба му. Джоузеф се обърна, за да види какво е привлякло вниманието на шефа му и не се въздържа да не подсвирне лекичко. — Може и да закъснява, но като се появи, ти отнема дъха.

Джоузеф погледна Патриша и от изражението ѝ разбра, че реакцията на Роуган не е останала незабелязана от нея. Сърцето му се

късаше от мъка заради тази жена. От личен опит знаеше какво е да обичаш някого, който гледа на теб само като на приятел.

— Да отида ли да я запозная с гостите? — попита Джоузеф.

— Какво? А, не... Аз ще го сторя.

Роуган никога не си бе представял, че Маги може да изглежда по този начин: елегантна, потресаваща и чувствена като греха. Бе облечена в черно без никакви допълнителни украшения. Роклята придобиваше стила си от тялото, което обгръщаше. Макар и дълга до глезените, никой не би могъл да я нарече сдържана, с блестящите черни копчета по цялата дължина, дръзко разкопчани дълбоко на деколтето и нагоре почти до мястото, където се съединяваха дългите ѝ крака.

Косата ѝ представляваше бушуващ огън и небрежно се спускаше около лицето ѝ. Докато я приближаваше, той забеляза, че очите ѝ вече оглеждат помещението, претеглят видяното и поглъщат атмосферата.

Изглеждаше безстрашна, предизвикателна и напълно спокойна.

И точно такава бе... сега. Срамуваше се, задето бе изпуснала нервите си и впрегна цялата си воля да се пребори с тях.

Беше тук и възнамеряваше да успее.

— Страхотно много закъсня. — Оплакването бе изречено тихо и изразяваше последната му съпротива. Вдигна ръката ѝ към устните си и добави: — И си невероятно красива.

— Значи одобряваш роклята?

— Не е думата, която бих използвал, но отговорът е — да.

Тогава тя се усмихна.

— Опасяваше се да не се появя с ботуши и скъсани джинси?

— Не и след като баба имаше грижата да те надзирава.

— Тя е най-чудесната жена на света. Голям щастливец си.

Емоционално изречени, думите накараха Роуган да я погледне с любопитство, преди да каже:

— Съзнавам го.

— Не ти вярвам. Не истински, защото никога не си я познавал в друга светлина. — Тя си пое дълбоко дъх. — Както и да е. — Няколко десетки чифта очи вече бяха насочени към тях и във всички се четеше

любопитство. — Ето ме в бърлогата на лъва. Не се безпокой. Ще се държа прилично. Бъдещето ми зависи от тази вечер.

— Това е само началото, Маргарет Мери.

Докато я повеждаше в изпълнената със светлина и цветове зала, ѝ мина през ум, че той е напълно прав.

През цялото време се държа перфектно. Вечерта минаваше добре, а тя стискаше ръце, изслушваше комплименти, отговаряше на въпроси. Първият час бе като насън и нищо чудно при толкова искрящо вино, звънтене на кристал и проблясване на бижута. Но Маги се справяше добре — чувстваше се леко откъсната от действителността и някак необвързана — така, както се чувства актьорът на сцената.

— О, та това е прекрасно! — Плешив мъж с тежки мустаци и превзет британски акцент се възхищаваше на едно от произведенията. То представляваше няколко сини копия, захванати в прозрачно стъклено кълбо. — Нарекли сте го „В плен“. Вашият талант, вашата чувственост се борят за свобода. Подобно на вечната борба на мъжа. Триумфална битка, макар и да буди меланхолия.

— По-скоро си представях шестте графства — обясни Маги простичко.

Плешивият мъж примигна.

— Моля?

— Шестте графства на Ирландия — повтори тя с коварно бунтарско пламъче в очите. — Които са като в плен.

— Разбирам.

Застанал до слисания лорд, Джоузеф едва потисна смеха си.

— Според мен цветовете са невероятни, лорд Уитфийлд. Прозрачността разсейва напрежението между деликатността и дързостта на скулптурата.

— Така е — съгласи се лордът и прочисти гърло. — Твърде необикновено. Извинете ме.

Маги го наблюдаваше как се оттегля, а усмивката не слизаше от лицето ѝ.

— Мисля, че няма да я купи, за да я сложи в кабинета си, а, Джоузеф?

— Ти си жестока жена, Маргарет Конканън.

— Аз съм ирландка, Джоузеф. — Тя му намигна. — Да живеят бунтовниците.

Той се усмихна очарован и като прокара ръка през кръста ѝ, я поведе из залата.

— О, госпожо Конли. — Джоузеф нежно стисна Маги, за да ѝ даде сигнал. — Изглеждате ослепително, както винаги.

— Джоузеф, все ще намериш думи, с които да ме поласкаеш. А това... — Ан Конли погледна към Маги. — Предполагам, че това е художничката. Радвам се да се запознаем, скъпа. Аз към госпожа Денис Конли — Ан. Разбрах, че вече сте се запознали с дъщеря ми Патриша.

— Да. — Маги оприличи деликатния досег с ръката на Ан като нежно докосване на атлаз.

— Сигурно е някъде около Роуган. Двамата са чудесна двойка, не намирате ли?

— Определено — заяви Маги и стрелна вежди. Съвсем ясно долови отправеното предупреждение. — В Дъблин ли живеете, госпожо Конли?

— Да. Само няколко къщи ни делят от имението на Суини. Вече поколения наред семейството ми е от висшето общество на Дъблин. А вие сте от западната част на страната, нали?

— Да, от графство Клар.

— Чудесна природа. Всички онези чаровни старомодни селца със сламени покриви. Доколкото разбрах, родителите ви са фермери? — Ан вдигна вежда, очевидно развеселена.

— Бяха.

— Вероятно тук всичко е извънредно вълнуващо за теб, особено с провинциалното ти възпитание. Убедена съм, че престоят ти в Дъблин ще те впечатли. Скоро ли ще се връщаш?

— Мисля, че съвсем скоро.

— Природата сигурно ти липсва. Дъблин е доста съсипващ за човек, непривикнал към градския живот. Сякаш си в друга държава.

— Поне разбирам езика — отвърна Маги спокойно. — Надявам се да прекарате приятна вечер, госпожо Конли. Ще ме извините за момент, нали?

Ако Роуган си въобразява, че ще продаде на тази жена нещо, създадено от Маги Конканън, има много здраве, беснееше Маги.

Претендираше за изключителни права! Със собствените си ръце ще строши и последното си творение на сол, но няма да го види в ръцете на Ан Конли. Да разговаря с нея, сякаш е някоя дебелобузестта краварка със слама в косите!

Успя да удържи гнева си, докато прекосяваше главната зала и се отправи към нишите. Всички бяха заети, гостите разговаряха, седяха, смееха се, обсъждаха я. Усети как нещо в главата ѝ пулсира, когато тръгна надолу по централното стълбище. Реши да си вземе една бира от кухненския бокс и да си даде минута отдих.

Нахълта и налетя на пълен мъж, който пушеше пура и пиеше бира.

— Разкрит съм — обяви той и се засмя смутено.

— Значи станахме двама. И аз дойдох, за да изпия една бира на спокойствие.

— Чакайте. Ще ви донеса. — Галантно се надигна от стола и извади кутия бира за нея. — Не искате да загася пурата си, нали?

Умолителният му тон я разсмя.

— Не. Баща ми някога пушеше лула, натъпкана с най-отвратителния тютюн на този свят. Вероятно вонята е стигала до небесата. Обожавах я.

— Това се казва момиче на място. — Той намери и чаша. — Мразя тези събирания. — Палецът му се стрелна към тавана. — Жена ми непрекъснато ме мъкне на тях.

— И аз ги ненавиждам.

— Предполагам, че изложеното може да се определи като хубаво — обяви той, докато тя отпиваше жадно. — Харесаха ми формите и цветовете. Не че разбирам нещо. Жената е специалист. Но ми хареса всичко, което видях и смятам, че това е достатъчно.

— Напълно съм съгласна.

— При тези проклетни събирания всеки се старая да ти обясни кое какво означава. Какво е имал предвид творецът и тем подобни. Говорят за символизъм — изговори думата внимателно, сякаш вкушваше ястие, за което не бе подготвен. — Изобщо не разбирам какво имат предвид.

Маги реши, че мъжът пред нея е леко пийнал и че ужасно ѝ допада.

— Те самите не разбират какво говорят.

— Това казвам и аз! — Надигна чашата и отпи почти до дъно. — Самите те не се разбират. Само дърдорят. Но ако заявя това на Ан, съпругата ми, така ще ме изгледа... — Той сведе поглед и свъси вежди, а Маги се запревива от смях.

— Кой го е грижа какво мислят? — попита Маги и подпря глава на ръката си. — Да не би от това да зависи нечий живот? — „Като изключим моя“ — добави тя наум, но бързо се отърси от тази мисъл. — Не мислите ли, че подобни случаи са просто претекст хората да се облекат официално и да се държат надутото?

— Абсолютно. — Толкова пълно споделяше мнението ѝ, че отривисто удари чашата си в нейната. — Що се отнася до мен, знаеш ли какво всъщност ми се правеше тази вечер?

— Какво?

— Да си седя пред камината с вдигнати върху възглавничката крака и с малко ирландско уиски в чашата да гледам телевизия. — Въздъхна със съжаление и продължи: — Но не можех да разочаровам Ан, нито пък Роуган.

— Значи сте близки с Роуган, така ли?

— Като собствен син. Прекрасен мъж стана. Нямаше и двадесет години, когато го видях за първи път. Баща му и аз имахме общ бизнес, а момчето нямаше търпение да се включи. — Той направи неопределен жест. — Умът му е като бръснач.

— А вие в какъв бизнес сте?

— Банкерство.

— Извинете — прекъсна ги женски глас.

Двамата погледнаха към Патриша, застанала с прилежно прибрани ръце на прага.

— А, ето я моята любов.

Докато Маги гледаше с широко отворени от почуда очи, мъжът се надигна от стола и стисна в прегръдките си Патриша така силно, че ласката можеше да повали и муле. Реакцията на Патриша бе пълна изненада. Вместо да го отблъсне студено или да демонстрира хладно пренебрежение, тя звучно се засмя.

— Татко, ще ме прекършиш.

„Татко? — зачуди се Маги. — Татко? Бащата на Патриша Хенеси? Този приятен мъж бе женен за... за онази лукава жена?“ —

това само доказваше, че *докато смъртта ни раздели* е най-глупавото словосъчетание, което човек е принуждаван да изрече.

— Запознай се с моето момиченце. — Денис представи Патриша с очевидна гордост. — Красавица е, нали? Това е моята Патриша.

— Напълно сте прав — ухили се Маги. — Приятно ми е отново да се видим.

— И аз. Поздравления за чудесния успех на изложбата ви.

— Изложбата ви? — попита Денис невярващо.

— Така и не се представихме едни на друг — вече смеейки се, Маги пристъпи напред и подаде ръка на Денис. — Аз съм Маги Конканън, господин Конли.

— О — едва изрече той, опитвайки се да си спомни дали не е казал нещо обидно. — За мен е истинско удоволствие — с мъка добави той, тъй като мисълта му течеше бавно.

— Наистина е така. Благодаря ви за най-хубавите десет минути, които преживях, откакто прекрачих прага на галерията.

Денис се усмихна. Тази жена изглеждаше прекалено земна, за да е творец.

— Наистина ми харесаха формите и цветовете — повтори той с надежда.

— А това е най-хубавият комплимент, който чух през цялата вечер.

— Татко, мама се чудеше къде си — обади се Патриша и избърса пепел, попаднала на ревера му. Жестът, който самата Маги бе правила многократно към баща си, прониза сърцето ѝ.

— Тогава ще е най-добре да ѝ дам възможност да ме види. — Погледна към Маги — тя му се усмихна и той ѝ отвърна със същото. — Надявам се отново да се срещнем, госпожице Конканън.

— И аз.

— Защо не дойдете с нас? — покани я Патриша.

— Не точно сега. — Маги не изпитваше нужда да се озове отново в компанията на Ан Конли.

Лъчезарното ѝ изражение увехна, миг след като заглъхнаха стъпките им по излъскания под. Приседна; беше сама в ярко осветената кухня. Бе съвсем тихо, дори ѝ хрумна дали не би могла да се излъже и да повярва, че е напълно сама в сградата.

Искаше ѝ се да вярва, че е сама. Нещо повече — искаше да повярва, че внезапно обзелата я тъга е плод единствено на липсата на възможност да съзерцава спокойните зелени поля и нежните очертания на хълмовете, както и на безкрайните часове на мълчание, нарушавани само от боботенето на пещта и от бушуващите в съзнанието ѝ образи.

Но не беше само това. В днешната вечер — една от най-ярките през живота ѝ — тя нямаше никого до себе си. Никой от бърливата, бляскава тълпа горе не я познаваше, не го бе грижа за нея, не искаше да я разбере. Творбите ѝ бяха посрещнати добре. Не беше трудно да го долови зад всичките натруфени и помпозни фрази. Хората, с които Роуган бе заобиколен, харесваха нейното изкуство и това бе първата стъпка.

Трябваше обаче сама да се бори за себе си, повтори си тя, докато излизаше от кухнята. Бе тръгнала по пътя към славата и богатството — път, който бе убягвал на рода Конканън през последните две поколения. И сама щеше да постигне всичко.

Бляскавата светлина и музиката бяха като в приказките. Застана в подножието на стълбите и стисна перилото. Стъпи на първото стъпало. В следващия миг се обърна назад и пое към тъмнината.

Когато часовникът удари един, Роуган разхлаби възела на елегантната си черна папионка и изсипа куп ругатни. Тази жена, реши той, кръстосвайки напред-назад из слабо осветеното фоайе, заслужава да бъде убита. Изчезна яко дим в разгара на шумното празненство, организирано в нейна чест. И го остави да измисля глупави оправдания.

Трябваше да се досети, че на жена с нейния характер не може да се разчита да се държи както подобава.

Трябваше да съобрази това и да не ѝ отрежда толкова важно място в личните си амбициозни планове за бъдещето на своя бизнес.

Как, по дяволите, ще се надява, че ще изгради галерия за ирландското изкуство, когато още първата художничка, която той самият избра и чиито творби подреди и изложи, побягна от собствената си изложба като неразумно дете?

А сега, в полунощ, нямаше никакво известие от нея. Грандиозният успех на изложбата, собственото му задоволство от

добре свършената работа, бяха помрачени, също като любимите ѝ облачни небеса в западната част на страната. Не му оставаше нищо друго, освен да чака.

И да се тревожи.

Та тя не познаваше Дъблин. Въпреки цялата си красота и чар, в града имаше места, където е опасно жена да се разхожда сама. А и винаги съществуваше вероятност за злополука; самата мисъл за това караше главата му да пулсира от адско главоболие.

Тъкмо се отпрати към телефона, за да позвъни в болниците, когато долови шум от завъртането на ключ във входната врата. Рязко се обърна и тръгна към антрето.

Тя беше в безопасност. На светлината на полилея във фойето той видя, че е напълно невредима. Картината на мъртвото ѝ тяло отново изплува в главата му, която се пръскаше от болка.

— Къде, по дяволите, беше?

Бе се надявала, че той е с приятели в някой престижен клуб. Но тъй като не беше така, можа само да свие рамене и да се усмихне.

— Нагоре-надолу. Твоят Дъблин е прекрасен през нощта.

Той я гледаше втренчено, ръцете му бяха свити в юмруци.

— Искаш да кажеш, че си ходила да разглеждаш забележителностите в един часа през нощта?

— Толкова ли стана? Загубила съм представа за времето. Е, лека нощ.

— О, не. Още не! — Пристъпи към нея. — Как ще ми обясниш своето поведение?

— Не съм длъжна да давам обяснения на никого, но ако си малко по-ясен, може и да направя изключение.

— Тази вечер в твоя чест се бяха събрали над двеста души. Ти се държа ужасно невъзпитано.

— Нищо подобно. — По-уморена, отколкото бе готова да признае, тя мина покрай него, влезе в салона, изхлузи обувките си и настани оттеклите си крака върху тапицираната табуретка. — По мое мнение се държах толкова благовъзпитано, че почти се побърках. Искрено се надявам следващия месец да не ми се налага да се усмихвам на никого. Бих изпила едно бренди в този момент, Роуган. Доста е хладно по това време на годината.

Едва сега той забеляза, че не носи нищо върху тънката си черна рокля.

— Къде, по дяволите, е наметката ти?

— Нямам. Ще трябва да си запишеш в бележника: „Доставка на подходяща наметка за Маги“. — Тя се пресегна и пое чашата.

— Боже, ръцете ти са премръзнали. Нямах ли разум?

— Бързо ще се стоплят. — Вдигна вежди въпросително, когато той клекна пред камината, за да запали огън. — Да не би да нямаш прислужници?

— Млъквай! Сарказмът е последното нещо, което ще понеса от теб тази вечер. Преситих се за днес.

Пламъците буйно се разгоряха и погълнаха сухите дърва. На играещата светлина Маги видя, че лицето му е пребледняло от гняв. „Най-добрият начин да се справиш с гнева — помисли си тя, — е да отвърнеш със същото.“

— Не съм ти дала нищо, за да се преситиш. — Отпи от брентито. Разливащата се из вените ѝ топлина би ѝ доставила истинска наслада, ако не се гледаха така кръвнишки с Роуган. — Нали се появих на проклетото ти откриване? С подобаваща рокля и подходяща безсмислена усмивка на лицето?

— Откриваше се твоя изложба — срязва я той. — Ти, неблагоприятна, егоистична, несъобразяваща се с нищо твар!

Колкото и уморена да се чувстваше, не възнамеряваше да му остане длъжна за острия тон. Изправи се царствено и застана срещу него.

— Няма да ти противореча. Точно такава съм, каквато ме нарече, а и от други съм го чувала през по-голямата част от живота си. За щастие и на двама ни, трябва да се грижиш само за творчеството ми.

— Даваш ли си сметка за времето, усилията и разноските, които бяха нужни, за да се осъществи тази изложба?

— Това е твоето поле за действие. — Гласът ѝ бе напрегнат, както и цялата ѝ стойка. — Напомняш ми го непрекъснато. А аз бях там, останах в продължение на два часа и разговарях с всеки непознат, който се изпречваше пред мен.

— Време е да осъзнаеш, че потенциалният постоянен клиент не е непознат и че невъзпитаното държане никога не е привлекателно.

Тихо изречените му думи с напълно овладян глас я поразиха като сабя.

— Не съм обещавала, че ще остана цялата вечер. Искях просто да бъда сама.

— И да бродиш по улиците посред нощ? Аз съм поел отговорност за теб, докато си тук, Маги. По дяволите, за малко не извиках полиция!

— Отговорност за мен носиш не ти, а аз. — Забеляза обаче, че очите му са потъмнели не само от гняв, а и от загриженост. — Ако съм ти създала тревоги, извинявай. Наистина просто отидох да се поразходя.

— Тръгна да се шляеш и напусна първата си значима изложба, без да се сбогуваш?

— Да. — Чашата полетя от ръката ѝ към камината, преди да успее да осъзнае какво става. Стъкълца се разхвърчаха като капки дъжд. — Трябваше да напусна! Не можех да дишам! Не издържах повече! Цялата онази тълпа, която се вторачваше в творбите ми, в мен, а да не говорим за музиката, за осветлението. Всичко бе така прекрасно, така съвършено. Не подозирах, че чак толкова ще се изплаша. Мислех, че съм го преодоляла първия път, когато ми показа залата, подредена с моите скулптури, сякаш бе сън.

— Била си изплашена?

— Да, дяволите да те вземат. Щастлив ли си да го чуеш: ужасена бях, когато отвори вратата и видях какво си направил. Не можех да говоря. Ти ми причини това — завърши тя гневно. — Ти разтвори кутията на Пандора, от която изскочиха всички мои надежди, страхове и потребности. Не можеш да си представиш какво е да имаш потребности — ужасни потребности — които не си подозирал, че съществуват.

Той се загледа в нея, страстна и крехка в черната рокля.

— Мога, Маги — пророни той. — Наистина мога. Трябваше да ми кажеш.

Гласът му стана нежен, докато пристъпваше към нея.

Тя вдигна ръце, за да го отблъсне.

— Не, недей. Не бих могла да понеса да си внимателен точно сега. Не и след като не го заслужавам. Сгреших, когато напуснах по този начин. Беше егоистично и неблагодарно. — Тя отпусна

безпомощно ръце. — Но нямаше никой, който да държи на мен там горе. Никой, и това сломи сърцето ми.

Изведнъж стана толкова крехка, че той се въздържа и не я докосна. Страхуваше се, че колкото и нежно да го стори, тя може да се прекърши в ръцете му.

— Ако ми беше казала, че е толкова важно за теб, Маги, щях да се погрижа и близките ти да са тук.

— Не можеш да осигуриш присъствието на Бриана. Бог ми е свидетел, но не можеш да върнеш баща ми от гроба. — Гласът ѝ изневери и тя се смути. Притеснена, сложи ръка на устата си. — Преуморена съм, това е всичко. — Напразно се бореше да овладее гласа си. — Превъзбудена съм от цялото вълнение. Дължа ти извинение, че си тръгнах така внезапно, както и благодарност за всичко, което направи за мен.

Харесваше му повече, когато беснееше или плачеше. Тази любезност не бе характерна за нея. Не му оставаше нищо друго, освен да отвърне със същото.

— Важното е, че изложбата бе много успешна.

— Така е. — Очите ѝ заблестяха на светлината от камината. — Това е важното. Ако ме извиниш, ще отида да си легна.

— Разбира се, Маги. Но искам да ти кажа още нещо.

Тя се извърна към него. Пламъците в камината пръскаха златисти отблясъци зад него.

— Да.

— Аз те чаках горе. Надявам се, следващия път да не забравяш това и да си доволна.

Не му отговори. Той долови само шума от дрехата ѝ, докато прекосяваше хола и се изкачваше по стълбите, а после тихото хлопване на вратата на спалнята ѝ.

Загледа се в огъня, видя как една цепеница се раздели на две през пламъците и жарта. Издигна се дим, предизвикан от вятъра. Продължи да се взира в отблясъците на огъня върху камъка и примигна.

Тя бе капризна и бляскава като огъня, осъзна той. Също толкова опасна и първична.

А той бе отчаяно влюбен в нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво значи „Отишла си е“? — Роуган скочи и гневно изгледа Джоузеф. — Разбира се, че не си е отишла.

— Направи го. Мина през галерията да се сбoguва преди час. — Джоузеф измъкна писмо от джоба си. — Помоли да ти го предам.

Роуган погледна плика и го хвърли на бюрото.

— Искаш да кажеш, че е заминала за Клар? На сутринта след откриването на изложбата ѝ?

— Да, и бързаше ужасно. Не успях дори да ѝ покажа първите отзиви. — Джоузеф вдигна ръка и заопипва малката златна обица на ухото си. — Беше си запазила място за полета до Шанън. Заяви, че има само минута, колкото да каже довиждане, даде ми бележката за теб, целуна ме и изчезна. — Той се усмихна. — Нахлуването ѝ напомняше малко на ураган. — Сви рамене, преди да продължи: — Съжалявам, Роуган. Ако знаех, че искаш да остане, тях да се опитам да я задържа. Мисля, че щях да бъда пометен, но все пак щях да опитам.

— Няма значение. — Той седна бавно на стола. — Как изглеждаше?

— Нетърпелива, забързана, разсеяна. Каквато е обикновено. Искала да си е обратно въщи — това ми каза. Да се върне да работи. Не бях сигурен дали знаеш и затова наминах лично да те уведомя. Имам среща с генерал Фицсаймънс и ми беше на път.

— Благодаря ти. Ще бъда в галерията в четири. Предай поздрави на генерала.

— Ще му кажа за сделката — ухили се Джоузеф. — Между другото — готов е да плати пет хиляди за „Отдаване“.

— Не се продава.

След като Джоузеф излезе, Роуган взе писмото от бюрото. Пренебрегвайки работата си, взе ножа с абаносова дръжка и разряза плика. Кремавата хартия от неговата стая за гости бе изписана със забързания, но красив почерк на Маги.

„Скъпи Роуган,

Предполагам, ще се раздразниш, че си тръгвам така внезапно, но не мога да постъпя по друг начин. Трябва да се върна у дома, при работата си и не възнамерявам да се извинявам за това. Искам и да ти благодаря. Сигурна съм, че ще започнеш да ме отрупваш с телефонни обаждания, но те предупреждавам, че нямам намерение да им отговарям; поне известно време. Моля те, поздрави баба си от мен. И нямам нищо против, ако от време на време си мислиш за мен.

Маги

И още нещо. Искам да те уведомя, че отнасям половин дузина рецепти от Жулиен — така се казва готвачът ти, в случай че не знаеш. Смята, че съм очарователна.“

Роуган прочете писмото втори път, преди да го постави настрана. Така е най-добре, окуражи се той. И двамата щяха да бъдат продуктивни и щастливи, разделени от цяла Ирландия. За себе си определено знаеше, че ще е така. Бе трудно да си плодотворен, когато около теб се върти жената, в която си влюбен и която те влудява за всяко нещо.

С малко късмет, съвсем мъничко — пламналите чувства щяха да отслабнат и да избледнеят с времето и разстоянието.

Така... Той сгъна писмото и го прибра. Радваше се, че е заминала, че са осъществили първия етап от плановете им за нейната кариера, щастлив бе, че тя му бе дала време да успее да се справи с обърканите си емоции.

По дяволите — помисли той, — та тя вече му липсваше.

Небето бе с цвят на яйце на червеношийка и ясно като планински поток. Маги, с ръце на коленете, седеше на трикракото столче на прага на къщата и дишаше. Отвъд нейната градина и обраслата с обички порта виждаше тучните зелени хълмове и долини. А още по-нататък,

тъй като денят бе изключително ясен и ведър, се различаваха далечните тъмни планини.

Загледа се как една сврака прелетя, прехвъркна над живия плет, отпрати се нагоре като стрела, докато сянката ѝ изчезна в зеленината.

Една от кравите на Мърфи измуча, друга ѝ отговори. Чуваше се бучене, вероятно от трактора му и по-настойчивото, подобно на прибор бумтене на нейните пещи, които запали веднага, щом се прибра.

Цветята бяха възхитителни на слънчевата светлина, червени бегонии се преплитаха с късно цъфнали лалета и нежни ралици. Усещаше уханията на розмарин и мащерка, силния аромат на диви рози, понесли се като танцьори в мекия нежен бриз.

Висулката, която направи от стъклени остатъци, се вееше от вятъра и пееше над главата ѝ.

Дъблин и неговите препълнени улици бяха много далеч.

По пътя, опасал като панделка долината, забеляза червена камионетка — дребна и ярка като играчка. Тя подскачаше по пътя, после сви по алеята и се заизкачва към къщата.

„Тъкмо за чая“ — помисли си тя и въздъхна доволно.

Чу първо кучето. Ехото донесе гърления му лай и шума на пляскащи криле, което ѝ подсказа, че е подгонило птица. След това долетя гласът на сестра ѝ развеселен, но строг:

— Остави бедното същество на мира, Кон. Много си лош.

Кучето излая отново и миг по-късно се хвърли върху градинската порта. Радостно завъртя опашка, щом забеляза Маги.

— Махай се оттам — нареди Бриана. — Искаш, когато се върне вкъщи, да намери портата съборена и... О... — Тя млъкна и сложи ръка върху главата на огромното куче, когато съзря сестра си. — Не знаех, че си се върнала — поздравя я тя радостно усмихната, докато отваряше портата.

— Току-що.

Следващите няколко минути Маги поигра с Конкобар, двамата се боричкаха и тя приемаше влажните му целувки, докато той не се подчини на подвикването на Бриана да стои мирен. Седна и положи предните лапи върху краката на Маги, сякаш да е сигурен, че тя няма да си отиде.

— Видях се с малко свободно време — започна Бриана — и реших да се отбия да пооправя градината ти.

— На мен ми изглежда добре.

— Ти все така смяташ. Донесох и малко хляб, пекох го тази сутрин. Щях да го сложа във фризера. — Чувствайки се неловко, Бриана подаде кошницата. Усецаше, че има нещо, нещо, което се криеше зад привидното външно спокойствие на Маги. — Как беше в Дъблин?

— Пълно с народ. — Маги постави кошницата до столчето. Ароматът бе така съблазнителен, че тя отметна кърпата и отчупи от топлия черен хляб. — Шумно. — Откъсна залък и го метна нагоре. Конкобар го хвана във въздуха, глътна го наведнъж и изплези доволно език. — Лакомник такъв! — Метна му още един залък и стана. — Донесох ти нещо.

Маги влезе в къщата. Върна се и подаде на Бриана кутия и голям плътен плик.

— Не биваше да ми купуваш нищо... — започна Бриана, но спря. Почувства се виновна. А Маги искаше точно това. Пое кутията и я отвори. — О, Маги! Прекрасна е. Най-красивото нещо, което някога съм имала. — Вдигна декоративната игла и тя проблесна на слънчевата светлина. — Не биваше да харчиш пари.

— Мои са си и мога да ги харча — отвърна Маги сухо. — И се надявам, че ще я носиш на нещо по-различно от домашната престилка.

— Не съм постоянно с престилка — защити се Бриана. Върна внимателно иглата в кутията и я мушна в джоба. — Благодаря ти, Маги. Така ми се искаше...

— Не си погледнала другото. — Маги знаеше какво искаше да каже сестра ѝ, но не желаше да го чуе. Съжалението, че не бе отишла в Дъблин за изложбата вече нямаше никакво значение.

Бриана погледна изпитателно сестра си, но лицето ѝ бе все така сурово.

— Добре. — Отвори плика и извади един лист. — Олеле! Олеле, боже! — Колкото и красива да бе иглата, тя не можеше да се сравнява с това. И двете сестри го знаеха. — Рецепти и то толкова много. Суфлета... Сладкиши... А пиле, приготвено така, вероятно е изключително вкусно.

— Наистина. — Маги поклати глава заради реакцията на Бриана, но сдържа въздишката си. — Имах късмет да го опитам. А за тази супа — целият номер бил в подправките, така ми казаха.

— Откъде ги взе? — Бриана ухапа долната си устна и продължи да изучава изписаните на ръка листове, сякаш бяха безценен ръкопис.

— От готвача на Роуган. Той е французин.

— Рецепти от френски готвач — повтори Бриана впечатлена.

— Обещах му, че в замяна ще му изпратиш от твоите рецепти.

— Моите? — Бриана примигна, сякаш се събуждаше от дълбок сън. — Едва ли ще го заинтригуват.

— Напротив. Възхвалявах до небесата зеленчуковата ти яхния и сладкиша с боровинки. И най-тържествено му обещах, че ще му изпратиш рецептите.

— Разбира се, че ще го сторя, но не мога да си представя... Благодаря ти, Маги. Чудесен подарък ми направи. — Бриана пристъпи напред, за да я прегърне, но бързо се отдръпна, сепната от нейната съдържаност. — Няма ли да ми разкажеш как мина откриването на изложбата? Все се опитвах да си го представя, но не успях.

— Мина прилично. Имаше доста хора. Роуган е наясно как да възбуди интереса им. Свиреше малък оркестър, а облечени в бяло сервитьори разнасяха кристални чаши с шампанско и сребърни подноси с хапки.

— Трябва да е било много красиво. Гордея се с теб.

Очите на Маги охладнях.

— Нима?

— Знаеш, че е така.

— Знам, че имах нужда от теб там. Дяволите да те вземат, Бри, трябваше ми там.

Високият глас накара Кон да се свие и объркано да поглежда ту Маги, ту сестра ѝ.

— Щях да бъда, ако можех.

— Нищо, освен нея не те спираше. Искях да ми посветиш една нощ от живота си. Една-единствена. Никой близък нямах там, никакви роднини, никакви приятели, никой, който да ме обича. Защото винаги си предпочитала нея пред мен, пред тате, дори пред себе си.

— Не можех да избирам.

— Човек винаги може да избира — срязва я Маги студено. — Ще я оставиш да сломи сърцето ти, Бриана, както сломи нас.

— Жестоко е да говориш така, Маги.

— Да, тя ще е първата, която ще ти обясни колко съм жестока. Жестоко, белязано с грях дяволско изчадие. Е, аз пък съм доволна, че съм лоша. Предпочитам да отида в ада, но не и да страдам и да се измъчвам мълчаливо като теб, за да попадна в рая. — Маги пристъпи назад и сложи вдървената си ръка върху дръжката на вратата. — Е, вечерта мина и без теб, и без когото и да е било друг, и мина добре. Мисля, че ще има продажби. Ще ти дам пари след няколко седмици.

— Съжалявам, че съм те наранила, Маги. — Гордостта на Бриана караше гласът ѝ да звучи сковано. — Не ме интересуват парите.

— Но мен ме интересуват — заяви Маги и затвори вратата.

В продължение на три дни никой не я обезпокои. Телефонът не звънеше, никой не потропа на вратата. Дори някой да я бе повикал, нямаше да отговори. Почти цялото време прекара в стъklarската работилница: изкусуряваше, прецизираше, дооформяше образите, които доскоро бяха в главата ѝ и скицника, и ги пресъздаваше от стъкло.

Независимо от уверенията на Роуган за стойността на скиците ѝ, тя небрежно ги окачаше с щипки за пране където ѝ попаднеше, или ги закрепяше към метални повърхности с магнит. Съвсем скоро единият тгъл на ателието се изпълни със съхнещи картини.

В бързината на два пъти се изгори, единия път доста лошо и се наложи да спре, за да се погрижи за раната. Сега седеше на стола и претворяваше внимателно и методично скицата на апахски нагръдник в свой образ.

Работата бе напрегната и безкрайно изморителна. Смесването на цвят с цвят, на форма с форма, налагаше да ходи стотици пъти до отвора, през който можеше да гледа какво става в пещта.

Но тук поне можеше да бъде търпелива.

Нажежени до бяло пламъци се подаваха от отворената врата на пещта и бълваха горещина. Вентилаторът, който бучеше като двигател, допускаше парите да стигнат до стъклото, но не и до дробовете ѝ, за да се получи желаният нюанс.

В продължение на два дни работи с химикали, смесваше и експериментираше като побъркан учен, ала най-после постигна нужните цветове. Мед за тъмнотюркоазното, желязо за наситеното златисто, магнезий за кралското синкаво-лилаво. Желаното рубиненочервено отначало я затрудни, както впрочем ставаше с всеки стъклар. Точно над него работеше в момента: поставяше стъклената маса между два пласта чисто стъкло. Отново използва мед, но отне от химикала при разтопяването, за да получи бистрота на цвета. Макар отровен и потенциално опасен дори при взети предпазни мерки, тя избра натриев цианид. И пак трябваше да внимава, червеното да стане кафеникаво.

Издуха първото стъкло от новата проба, завъртя го и внимателно го отдели от пръта. Изтегли с дълги щипци разтопената гъста маса в олекотена форма.

Пот се стичаше по памучната кърпа, вързана на челото ѝ, докато повтори процедурата със следващата топка разтопено стъкло.

Отново и отново отиваше до пещта, за да претопи сместа и да поддържа стъклото горещо, така че да го предпази от топлинните колебания, които могат да разбият всеки съд — и заедно с това, сърцето на художника.

За да не изгори ръцете си, обливаше тръбата за духане с вода. Само връхчето ѝ трябваше да е горещо.

Искаше стената на нагръдника да е толкова тънка, че светлината да преминава и да се пречупва. Трябваше непрестанно да е до пещта за претопляне и да работи внимателно и търпеливо с инструментите, за да постигне леката извивка, която си представяше.

Часове след като бе издухала първата топка, постави съда в пещта за изпичане и дръпна шалтера.

Нагласи часовника на нужната температура и време, и чак тогава усети изтръпналите си крайници, скованите си рамене и врат.

И празнотата в стомаха си.

Никакви остатъци от консерви днес, реши тя. Щеше да го отпразнува с топла храна и халба бира в кръчмата.

Маги не се запита защо, след като бе копняла за усамотение, сега бързаше към кръчмата и хората. Беше си вкъщи от три дни и не бе

разговаряла с никого, освен с Бриана. И то кратко и гневно.

Вече съжаляваше; съжаляваше, че не се постара да разбере Бриана. Сестра ѝ винаги бе по средата. Нещастното по-малко дете в един неуспешен брак. Не биваше да се нахвърля върху нея, а да приеме прекалената ѝ загриженост към майка им като нещо естествено. Трябваше да разкаже на Бриана какво бе узнала от Кристин Суини. Щеше да е интересно да наблюдава реакцията ѝ, когато узнае за миналото на майка им.

Но това можеше да почака. Искаше да прекара един свободен час с познати хора, да хапне малко топла храна, да изпие чаша студена бира, да се откъсне от работата, завладяла я през последните няколко дни. А и тепърва предстоеше да се чуе с Роуган.

Вечерта бе прекрасна, а тя имаше желание да се освободи от натрупалото се напрежение, затова възседна колелото и пое по петкилометровия път до селцето.

Бяха започнали дългите летни дни. Слънцето грееше ярко и топлеше приятно. Мнозина фермери оставаха да работят по полето и след времето за вечеря. От двете страни на виещия се тесен път имаше високи живи плетове и Маги имаше чувството, че се движи по дълъг, приятно ухаещ тунел. Насреща ѝ се показва кола. При разминаването махна на шофьора за поздрав.

Завъртя педалите по-бързо — не че бързаше, а просто за удоволствие. Изскочи от тунела от жив плет и пред погледа ѝ се откри красотата на долината, от която спираше дъхът.

Слънцето се отрази в алуминиевия покрив на някаква плевня и я заслепи. Пътят вече бе по-равен, макар и не по-широк, но тя намали, за да се наслади на вечерния бриз и на отиващата си светлина.

Долови мирис на орлови нокти, на сено, на прясно окосена трева. Настроението ѝ — маниакално и неспокойно след завръщането ѝ — започна да се подобрява.

Минаваше покрай къщи, в чийто дворове съхнеха дрехи и играеха деца, покрай порутени замъци, с все още величествено издигащи се сиви каменни стени, замъци, свързвани с легенди за духове обитатели — доказателство за живота, който царстваше тук.

Взе завоя, зърна яркото проблясване на реката между високите треви и сви към селцето.

Къщите вече бяха повече и по-близо една до друга. Някои от по-новите я накараха да въздъхне от разочарование: тромави, твърде обикновени за артистичното ѝ око и най-често с измити цветове. Само разцъфналите градини ги правеха да не изглеждат съвсем грозни.

Последният дълъг завой я отведе в селцето. Отмина месаря, аптекаря, малката бакалия на О'Райън и спретнатото хотелче, бивша собственост на дядо ѝ.

Маги спря, за да го разгледа за момент и да се опита да си представи майка си като момичето, което бе живяло в него. Прекрасно създание, според Кристин Суини, с глас на ангел.

Ако беше вярно, защо в тяхната къща бе звучала толкова малко музика? И защо, чудеше се Маги, никога не бе споменавано и най-бегло за таланта на Маив?

Трябваше да разпита. И нямаше по-добро място за това от кръчмата на О'Мейли.

Като приближи колелото до бордюра, Маги забеляза семейство туристи — разхождаха се пеша, снимаха с видеокамера и изглеждаха ужасно доволни от себе си, че имат случай да запечатат върху лентата старомодно ирландско селце.

Жената държеше малката умна машинка и се смееше, докато нагласяше на фокус съпруга си и двете им деца. Вероятно Маги бе влязла в кадъра, защото жената вдигна ръка и ѝ махна.

— Добър вечер, госпожице.

— Добър вечер.

За нейна чест дори не се усмихна, когато жената се наведе към съпруга си и сподели шепнешком:

— Говорът ѝ е възхитителен, нали? Разпитай я за нещо — например за храна, Джон. Ще ми се да я заснема още малко.

— Тъ... Извинете...

Туризмът не вреди на селцето, реши Маги и се обърна, за да се включи в играта.

— Мога ли да ви помогна с нещо в тази прекрасна вечер?

— Ако нямате нищо против. Чудехме се къде да хапнем. Ще ни препоръчате ли някое заведение?

— Ами сигур ще мога. — Изглеждаха така заплениени, че се постара да включи повече типични за района думи. — Ако ви се е прияло нещо по-така, карайте по ей тоз път с кола и след около

петнайсет минути ще видите замъка Дромоланд. Там ще ви предложат какво ли не. Е, портфейлът ви ще олекне, но пък вкуснотийките си струват.

— Не сме облечени за лъскаво място — обади се жената. — По-скоро си представяхме нещо по-обикновено, и то тук, в селцето.

— Ако сте в настроение за кръчмарски манджи... — тя намигна на двете деца, зяпнали я сякаш току-що бе слязла от светещо НЛО, — смятам, че кръчмата на О'Мейли напълно ще ви допадне. Пържените му картофи са направо като домашни.

— Днес сутринта пристигнахме от Америка — каза жената. — Опасявам се, че не знаем много за местните порядки. Допускат ли се деца в рест... кръчмите?

— Тук е Ирландия. Децата са добре дошли абсолютно навсякъде. Ей я там кръчмата на О'Мейли — и посочи към измазаната с хоросан ниска постройка. — Аз самата съм се запътила нататък. Ще се радват да нахранят вас и семейството ви.

— Благодаря. — Мъжът ѝ се усмихваше широко, децата я зяпаха, а жената все още я снимаше. — Ще последваме съвета ви.

— Добър апетит на вечеря и приятно прекарване в Ирландия.

Маги се обърна и пое бавно по тротоара към кръчмата на О'Мейли. Вътре бе задимено и миришеше на пържен лук и бира.

— Е, как си, Тим? — осведоми се Маги, като се настани на бара.

— Я вижте кой се е довялкъл! — ухили се Тим, докато пълнеше халба с бира. — Как си, Маги?

— Във форма съм и съм изгладняла като вълк. — Тя размени поздрави с двойката, седнала на миниатюрната масичка зад нея, и с неколцина мъже на бара, застанали пред чаша бира. — Ще ми приготвиш ли един от твоите сандвичи с пържола, Тим, и с много пържени картофи. Докато чакам, ще изпия една бира.

Собственикът пхна глава през шублера и повтори поръчката на Маги.

— Е, и как е Дъблин? — попита я той, като ѝ подаваше халбата.

— Ще ти разкажа. — Тя облегна лакти на плота и започна да описва пътуването на висок глас, за да я чуват и останалите. Докато говореше, влезе американското семейство и се настани на една маса.

— Шампанско и гъши пастет? — Тим поклати глава. — Какви чудеса! И всички онези хора са дошли само за да видят стъклата ти?

Баща ти щеше да се гордее с теб, Маги, момичето ми. Горд като паун.

— Надявам се. — Тя вдъхна дълбоко аромата от чинията, която Тим постави пред нея. — Но истината е, че предпочитам твоите сандвичи с пържоли пред цяло кило гъши пастет.

Той се засмя гръмогласно.

— Това се казва наше момиче.

— Знаеш ли, че бабата на мъжа, който уреди изложбата и баба ми О'Рейли са били приятелки?

— Не думай! — Тим плъзна ръце по корема си. — Светът е малък.

— Така е — продължи Маги небрежно. — Тя е от Голуей и се знаели от момичета. Пишели си писма години наред, след като баба се преместила тук.

— Много хубаво. Това се казва приятелство.

— Баба й описвала хотела, семейството си. Споменала как майка ми някога пеела.

— О, беше отдавна. — Тим бършеше механично чаши, отдаден на спомени. — Преди да се родиш, сигурен съм. Всъщност, като се замисля, тя пееше тук, в тази кръчма.

— Тук? Тя е пяла в твоето заведение?

— Да. Мелодичен глас имаше Маив. Обиколи цялото графство. Почти не я виждахме в продължение на... на десетина години може би. После се върна и остана тук. Госпожа О'Рейли май вече се бе поболяла. Попитах Маив дали не би искала да идва тук вечер-две през седмицата... Не че тук е лъскаво, както в Дъблин, Корк или Донегал, където е била певица.

— Била е певица? В продължение на десет години?

— Е, не твърдя съвсем точно, но от самото начало Маив копнееше да се махне оттук. Не беше щастлива да оправя леглата в нашия селски хотел и все ни го показваше. — Той намигна, за да смекчи горчивината в думите си. — Но когато се върна, вече бе стъпила на крака и се съгласи да пее в кръчмата. Тогава тя и Том... Двамата се влюбиха от пръв поглед. Просто той влезе тук и я чу да пее.

— Но след като се ожениха, тя повече не пееше, така ли? — попита Маги предпазливо.

— Отказа се. И не отвори дума по въпроса. Беше толкова отдавна, бях го забравил, знаеш ли?

Съмняваше се, че майка ѝ го е забравила или че може някога да го забрави. Как щеше да се чувства самата тя, ако заради някоя превратност на съдбата се наложеше да се откаже от изкуството си, питаше се Маги. Сърдита, тъжна, изпълнена със съжаление? Погледна ръцете си, чудейки се какво би правила, ако не може да ги използва. Какво щеше да стане, ако точно в момента, когато ѝ престои да успее, нещо ѝ попречи?

Зарязаната кариера на майка ѝ не бе извинение за горчивите години, изживени с нея, но поне бе обяснение за причината.

На Маги ѝ бе нужно време да пресее наученото, да поговори с Бриана. Държеше халбата с бира и започна да събира парче по парче образа на девойката, която е била майка ѝ, и да го сравнява с жената, в която се бе превърнала.

Колко от двете си същности, запита се Маги, Маив бе предала на дъщеря си?

— Яж си сандвича — смъмри я Тим, — какво го гледаш?

— Ще го изям. — За да е по-убедителна, Маги отхапа голям залък. Кръчмата бе топла и уютна. Утре ще има достатъчно време, реши тя, да премисли всичко. — Ще ми налееш ли още една халба, Тим?

— Разбира се — увери я той и в следващия миг вдигна ръка за поздрав, тъй като вратата на кръчмата отново се отвори. — Тази вечер ми върви на стари познати. Къде се губиш, Мърфи?

— Ей, липсваше ми, момиче. — Видял Маги, Мърфи се усмихна широко и седна до нея на бара. — Надявам се, мога да седна до знаменитост.

— Мисля, че ще ти разреша — не му остана дължна тя. — Поне този път. Е, Мърфи, кога ще започнеш да ухажваш сестра ми?

Шегата бе стара, ала предизвика смях сред постоянните посетители. Мърфи отпи от чашата на Маги и въздъхна.

— Но, скъпа, знаеш, че в сърцето ми има място единствено за теб.

— Знам, че си негодник — тросна се тя и прибра обратно чашата си.

Той бе страхотно привлекателен мъж — едър, силен, със загоряло от слънцето лице; приличаше на дъб. Тъмните му къдрави коси се спускаха около ушите и над кобалтовосините му очи.

„Не е излъскан като Роуган“ — помисли си тя. Грубоват като циганин, такъв бе Мърфи, но със сърце широко и ласкаво като долината, която обичаше. Маги никога не бе имала брат, но Мърфи почти изпълваше тази празнина.

— Бих се оженил за теб още утре — заяви той, с което разсмя всички присъстващи. Само американците седяха мълчаливо и гледаха, изпълнени с любопитство. — Стига да ме вземеш.

— Можеш да спиш спокойно, защото няма да взема такъв като теб. Но ще те целуна и ще те накарам да съжаляваш за това.

Тя изпълни заканата си — целувката ѝ бе дълга и звучна, и когато най-накрая се откъснаха един от друг, те се разсмяха.

— Е, липсвах ли ти? — поиска да узнае Маги.

— Никак. Дай ми една бира, Тим, и същото за ядене, като на нашата знаменитост. — Той си взе картоф от чинията ѝ. — Чух, че си се прибрала.

— О? — Тонът ѝ поохладня. — Говорил си с Бри?

— Не. Чух, че си се върнала — повтори той. — Чух пещите ти да боботят.

— Аха.

— Сестра ми изпрати от Корк изрезки от вестниците.

— Как е Мери-Елийн?

— Добре е. Дрю и децата — също. — Мърфи посегна към джоба си. Намръщи се. Потупа друг. — Започваме. — Извади две сгънати вестникарски страници. — „Художничка от Клар триумфира в Дъблин“ — зачете той. — „Маргарет Мери Конканън впечатли артистичния свят с изложбата си, открита в неделя вечерта, в галерията «Уърлдуайд» в Дъблин“.

— Дай да видя. — Маги сграбчи вестника от ръцете му. — „Госпожица Конканън, художничка стъклар, получи похвали и високи оценки от посетителите на изложбата, заради смелите и сложни скулптури, фигури и рисунки. Самата художничка е дребна...“. Глупости — дребна — изкоментира Маги.

— Върни ми го. — Мърфи взе вестника и продължи да чете на глас: — „... дребна млада жена с изключителен талант и красота“. И тук ли ще кажеш: „Глупости“? — попита Мърфи, преди да продължи: — „Зеленооката, червенокоса красавица със светла кожа, притежава голям чар, който не отстъпва на изложеното в «Уърлдуайд». За

галерията, една от водещите в света, е чест да покаже на широката публика творчеството на госпожица Конканън“.

„Мисля, че едва сега започвам да откривам творчеството ѝ — заяви Роуган Суини, президент на «Уърлдуайд». — За мен е чест да покаже на света и да привлече вниманието му върху творчеството на госпожица Конканън.“

— Той е казал това? — не вярваше Маги и посегна към вестника, но Мърфи го дръпна.

— Да. Ето го черно на бяло. А сега ме остави да довърша, за да чуят хората.

Всички в кръчмата се бяха смълчали. Погледите им бяха вперени в Мърфи, докато той дочиташе отзива.

— „През следващата година «Уърлдуайд» ще покаже някои от произведенията на госпожица Конканън по целия свят. Други, лично подбрани от художничката и от господин Суини, ще останат като постоянна експозиция в Дъблин“. — Доволен, Мърфи остави вестника на плота и се наведе, за да го разгледа по-добре. — Има и снимки — добави Мърфи и разгърна другата изрезка. — На Маги с кожа като слонова кост и на някои от стъклените ѝ пластиви. Нещо да кажеш, Маги?

Тя въздъхна дълбоко и прокара ръка през косите си.

— Май е най-добре да викна по питие за всички мои приятели!

— Много си кротка, Маги Мей.

Като чу името, с което баща ѝ я наричаше, Маги се усмихна. Чувстваше се много удобно в камионетката на Мърфи, колелото ѝ бе метнато отзад, а двигателят тихичко мъркаше — както впрочем всичката техника при Мърфи — като доволна котка.

— Мисля си, че съм мъничко пияна, Мърфи. — Тя се протегна и въздъхна. — И се чувствам изключително приятно.

— Заслужи си го.

Тя бе повече от „мъничко пияна“ и именно по тази причина той натовари колелото в камионетката, преди тя да успее да оспори решението му.

— Всички се гордеем с теб и аз вече ще гледам на онази бутилка, която направи и ми подари, с повече уважение.

— Не е бутилка, а съд за бурени. Колко пъти ще ти повтарям. Слагай в него полски цветя или красиви клонки.

Той никак не разбираше, защо на някого би му хрумнало да внася в къщата клонки, пък било то и красиви.

— Е, ще ходиш ли пак в Дъблин?

— Не знам. Но даже и да ходя, няма да е скоро. Не е за работа там, Мърфи, а в момента искам да се занимавам единствено с работата си. — Огряна от луната клонка прецип се изпречи пред стъклото и тя леко се намръщи. — Знаеш ли, той с нищо не показва, че е чест за него.

— За какво говориш?

— Непрекъснато ми внушаваше, че аз трябва да се чувствам поласкана, задето си е дал труда да погледне работите ми. Великият и мощен Суини дава на бедните, борещи се художници шанс да станат известни и богати. Е, ламтяла ли съм за известност и богатство, Мърфи, това искам да знам.

Познаваше този тон: войнствен, отбранителен и затова отвърна предпазливо:

— Не знам. Искаш ли го, Маги?

— Разбира се! Приличам ли ти на малоумна? Но да съм го молила? Не, такова нещо не съм правила. Никога нищо не съм искала от него, освен от самото начало да ме остави на мира. А той стори ли го? Ха! — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Съвсем не. Той ме изкуши, Мърфи. И дяволът не е по-лукав или настойчив. Връщане назад за мен вече няма.

Мърфи стисна устни и спря плавно пред къщата ѝ.

— А на теб харесва ли ти да се върнеш назад?

— Не. И това е най-лошото. Искам точно онова, което той твърди, че мога да имам и го желая така силно, че сърцето ме боли. Но пък никак не ми се ще нещата да се променят. Това е болката. Нуждая се от спокойствие, за да мога да работя, да мисля и да творя — а знам, че е невъзможно да имам и двете.

— Можеш да имаш всичко, за което мечтаеш, Маги. Прекалено си упорита, за да се задоволиш с по-малко.

Тя се засмя и се извърна, за да го целуне.

— Обичам те, Мърфи. Защо не дойдеш с мен в полята да потанцуваме под лунната светлина?

Той се ухили и разчорли косите ѝ.

— Защо не сваля колелото ти и не те настаня в леглото?

— Сама ще се справя. — Тя слезе от камионетката, но той се оказа по-бърз. Сваля колелото и го постави на пътя. — Благодаря ви, че ме съпроводихте до вкъщи, господин Мълдун.

— Удоволствието беше мое, госпожице Конканън. Хайде, шмугвай се в леглото.

Тя тръгна с колелото по пътечката, а той запя. Маги спря на сред градината и се заслуша в гласа му: силният, приятен тенор прокълтя в тихата нощ, преди да заглъхне.

Откара колелото до задната страна на къщата, но не влезе вътре. Вярно, леко ѝ се въртеше главата и малко залиташе, но не искаше да похаби такава вълшебна нощ, като я прекара в леглото. Сама.

Пияна или трезва, ден или нощ, тя бе в състояние да намери пътя до вкъщи през земите, които някога бяха нейни.

Избуха бухал, прошумоля животно, което или дебнеше плячка, или се криеше. Почти пълната луна блестеше над главата ѝ сред море от звезди. Нощта шепнеше около нея своите тайни. Поточе ромолеше.

Ето, това обичаше тя, имаше нужда от него така, както имаше нужда от въздух; да наблюдава ширналите се наоколо зелени поля, огрени от сребристата луна, и някъде в далечината да съзира лампата в кухнята на Мърфи.

Припомни си за разходките със своя баща — детската ѝ ръчичка хваната за неговата топла длан. Не ѝ говореше за сеитба или оран, а за мечтите си. Винаги говореше за мечтите си.

Никога не ги осъществява истински.

При спомена, че майка ѝ е загубила своите мечти, когато е била на път почти да ги достигне, ѝ стана малко тъжно.

„Какво ли е — размишляваше тя — да си на крачка от лелеяна мечта и тя да ти се изплъзне?“

И не се ли страхуваше самата тя най-много точно от това?

Легна по гръб на тревата, главата ѝ се въртеше от многото питиета и от собствените ѝ мечти. Звездите танцуваха, сребърната луна блестеше като монета. Въздухът бе свеж, прорязваше го само песента на славей. Нощта принадлежеше само на нея.

Тя се усмихна, затвори очи и заспа.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди я една крава. Огромните влажни очи наблюдаваха насред поляната свитата на кълбо фигура. В главата на кравата не блуждаят други мисли, освен да се наяде и да бъде издоена. Така че тя подуши веднъж-дваж бузата на Маги, изсумтя и започна да пасе.

— Господи, какъв е този звук?

Главата ѝ пулсираше, сякаш биеха тъпани. Маги се претърколи, блъсна се в предния крак на кравата и отвори замъглените си кървясали очи.

— Боже милостиви! — Писъкът на Маги изкънтя в черепа ѝ като гонг и я накара да запуши уши с ръце; имаше чувството, че докато се отдръпва от животното, главата ѝ ще експлодира. Кравата, не по-малко удивена от нея, измуча и завъртя очи. — Какво правиш тук? — попита Маги, без естествено, да очаква отговор. Продължавайки да държи ръка на челото си, тя се надигна на колене. — Какво правя тук? — Отпусна се върху свитите си крака и двете с кравата продължиха да се гледат, изпълнени със съмнения. — Вероятно съм заспала. Олеле! — В опита си да преодолее тежкия махмурлук, разтърка очи. — Ето наказанието за едно питие в повече. Ще поседя тук минутка, ако не възразяваш, докато събера сили да стана.

Кравата завъртя очи още веднъж и продължи да пасе.

Утрото бе ярко, топло и пълно със звуци, бръмчене на трактор, лай на куче, весело чуруликане на птичка — всичко се сливаше в главата ѝ, която се пръскаше от болка. Вкусът в устата ѝ беше такъв, сякаш бе яла торф от блатото, а дрехите ѝ бяха покрити с утринна роса.

— Чудесно, няма що! Да заспя на полето като последен пияница.

Надигна се, залитна и простена. Кравата замахна с опашка — можеше да се изтълкува и като знак на съчувствие. Маги предпазливо се протегна. Убеди се, че костите ѝ не се разпадат и продължи да разтърква скованите си мускули, докато замъглените ѝ очи оглеждаха наоколо.

Видя и други крави — те не проявяваха ни най-малък интерес към посетителката и продължаваха да пасат. В близката нива погледът ѝ спря върху кръга камъни, древни като въздуха. Местните хора го наричаха *Белега на Друида*. Спомни си как целуна Мърфи за лека нощ и докато песента му заглъхваше, тя се отправи към огряното от луната поле.

И сънят, споходил я под сребрилата светлина, изскочи така ясно в съзнанието ѝ, че дъхът ѝ секна и за миг забрави болките в главата и схванатите си крайници.

Блесналото кълбо на луната пулсира като сърце. Огрява земята под себе си със студена бяла светлина. В следващия миг започва да гори като запалена факла и се обагря в пленителни червени, сини и златни тонове, които предизвикват сълзи в очите ѝ дори насън.

Тя се пресяга нагоре, нагоре, да я докосне. Взема я в ръце и усеща колко е гладка, твърда и хладна. В сферата вижда себе си и някъде дълбоко, дълбоко в тези плуващи цветове, е сърцето ѝ.

Образът, който трептеше пред очите ѝ, бе повече, отколкото можеше да понесе в това състояние. Нямаше сили да издържи повече — побягна от полето, изоставяйки кравите и песента на птичките.

След по-малко от час бе в ателието. Бе твърдо решена да превърне видението в реалност. Нямаше нужда от предварителна скица — образът се очертаваше кристално ясно в съзнанието ѝ. Не бе хапнала нито хапка, но не изпитваше глад. Тръпката на сътворението я обгръщаше като наметало и тя направи първото кълбо от разтопено стъкло.

Изглади го върху мраморната повърхност, за да го охлади и му даде дъха си.

Сгорещи го, отново го превърна в течност и прокара балончето над прахообразните оцветители. Отново го постави сред пламъците — цветовете потекоха по стените на сферата.

Продължи отново и отново да добавя стъкло, огън, дъх, цвят. Неспирно въртеше пръта, за да постигне желаната форма.

Откъсна сферата от тръбата и сгорещи стъклото в нажежената пещ. Щеше да притисне мокра пръчка към гърлото на съда и напрежението на парата щеше да уголеми формата.

Цялата ѝ енергия бе съсредоточена. Знаеше, че водата от пръчката ще се изпари. Налягането щеше да издуе стените отвътре. Е,

ако можеше някой да хване щипците, да има втори чифт ръце, които да й подават инструментите, да натрупват нова стъклена маса. Но не разполагаше с помощник.

Мърмореше под нос и сновеше между пещта, работната маса и стола.

Слънцето се издигна високо, нахлу през прозореца и огря като нимб главата й.

Именно така я видя Роуган, когато отвори вратата. Седеше на стола, обработваше топка разтопено цветно стъкло, а слънцето я огряваше.

Успя само да му хвърли бърз строг поглед.

— Сваляй проклетия костюм и вратовръзката. Трябват ми ръцете ти.

— Какво?

— Имам нужда от ръцете ти, по дяволите. Прави каквото ти казвам и не ми говори.

Не беше сигурен, че ще се справи. Не му се случваше често да онемява, но в момента — сред бумтенето на огъня и блясъка на слънцето — тя приличаше на побесняла огнена богиня, която твори нови светове. Той остави куфарчето за документи настрана и свали сакото си.

— Дръж това и не мърдай! — разпореди се тя, докато се измъкваше от стола. — Ще въртиш щипките ей така. Виждаш ли? Бавно, равномерно. Никакви резки движения или спиране — иначе си убит. Имам нужда от чирак.

Той бе така поразен от това, че тя му повери работата си, че се настани в освободения стол, без да пророни дума. Тръбата в ръцете му бе топла и доста по-тежка, отколкото очакваше. Тя задържа ръце върху неговите, за да се убеди, че е хванал ритъма.

— Не спирай! — предупреди го тя. — Вярвай ми! Животът ти зависи от това, дали ще се справиш.

Той не се съмняваше. Тя отиде до пещта, взе още стъкло и се върна.

— Нали видя как го направих? Не е трудно. Следващия път ще го направиш ти. — Изчака миг да поомекнат стените, хвана щипките и натисна стъклото. — Хайде, сега ти. — Пое тръбата от него и

продължи да я върти. — Ако гребнеш много стъкло, мога да отнема от него.

Горещината на пещта спря дъха му. Той загреба с пръта, изпълни лаконичните ѝ нареждания и го завъртя в разтопената маса. Видя как стъклото се натрупва и се задържа, сякаш бяха горещи сълзи.

— Ще ми го подаваш отзад, отдясно.

Усетила приближаването му, тя грабна щипките и подхвана стъклената маса, която той ѝ подаде.

Повтори процеса още няколко пъти — изкарваше искри от сливането на стъкло със стъкло, на цвят с цвят. Най-сетне тя остана доволна от вътрешността и отново наду стъклото. Превърна го отново в сфера, като го оформяше с дъха си.

Пред очите на Роуган се очерта идеално кълбо с големина на футболна топка. Във вътрешността на прозрачната сфера изригваше фойерверк от цветове и форми. Готов бе да се закълне, че стъклото е живо и диша като него. Багрите се преливаха, като в центъра, а после в най-нежни нюанси се устремяваха към стените.

„Сънища — помисли си той. — Кълбо от сънища.“

— Донеси ми пилата — стресна го гласът ѝ.

— Кое?

— Пилата, по дяволите.

Тя вече се отправяше към пейката, покрита с огнеупорен материал. Облегна тръбата на дървена поставка и протегна ръка като хирург, който очаква да получи скалпела. Роуган бързо натика пилата в дланта ѝ.

Чу как бавното ѝ, дълбоко дишане спира. С отмерено движение тя рязко удари стъклото с инструмента. Кълбото се отдели послушно и се изтърколи върху плоскостта.

— Ръкавици! — подвикна тя. — Дебелите, до стола. Побързай.

Без да изпуска кълбото от очи, тя нахлузи ръкавиците. О, как искаше да го вземе в ръце. Да го обгърне с голи длани така, както направи в съня си. Вместо това подбра желязна, покрита с азбест щипка и понесе сферата към пещта за каляване.

Нагласи часовника, спря за миг, загледана неவிждащо в пространството и тихо пророни:

— Това е луната. Тя определя ритъма на приливите в моретата и в нас. Тя командва кога да ловуваме, кога да жънем, кога да спим. И

ако имаме достатъчно късмет, може да я уловим в ръка и да сънуваме.

— Как ще го наречеш?

— Няма да има име. Всеки ще съзира онова, което най-много иска да види. — Сякаш самата тя излизаше от дълбок сън; вдигна ръка и избърса чело. — Уморих се. — Отпусна се на стола и главата ѝ клюмна.

Беше извънредно бледа, забеляза Роуган, изцедена от енергията, обзела я, докато работеше.

— Пак ли си работила цяла нощ?

— Не, нощес спах. — Тя се усмихна на себе си. — В нивата на Мърфи, под ялната пълна луна.

— Спала си на полето?

— Бях пияна. — Тя се прозина, усмихна се и отвори очи. — Малко. А нощта бе възхитителна.

— И кой — попита Роуган, като се приближи към нея — е Мърфи?

— Един мъж, когото познавам. Който щеше да е малко изненадан, ако ме свареше да спя в нивата му. Ще ми донесеш ли нещо за пиене? — Тя се засмя при вида на вдигнатата му вежда. — Нещо безалкохолно. От хладилника ей там. Вземи си и ти нещо — добави тя, докато той отиваше да изпълни молбата ѝ. — Справяш се като чирак, Суини.

— Благодаря. — Той прие думите ѝ като комплимент.

Подаде ѝ кутия, тя я надигна, а той огледа помещението. Не беше си губила времето, забеляза Роуган. Вече имаше няколко готови скулптури — нейна интерпретация на индианското изкуство. Разгледа плитка, разлата купа, обагрена в дълбоки, приглушени цветове.

— Прекрасно.

— Ммм... Експеримент. Стана добре. Комбинирах прозрачно с непрозрачно стъкло. — Тя се прозина. — После го опуших.

— Опуши го? Не, не. Няма значение — прекъсна я той, щом долови намерението ѝ да се впусне в сложни технологични обяснения. — И без това няма да разбере какво ми казваш. Химията никога не е била стихията ми. Просто съм доволен от крайния резултат.

— Би трябвало да обявиш, че е възхитително, както и аз.

Той я стрелна с очи и устните му се разтеглиха в усмивка.

— Чела си отзивите, така ли? Господ да ми е на помощ тогава. Защо не отидеш да си починеш малко? Ще говорим после. Ще те заведа на вечеря.

— Не си бил целия този път, за да ме заведеш на вечеря, нали?

— Независимо от това, ще ми бъде приятно.

Имаше нещо различно у него, реши тя. Някаква промяна дълбоко в прелестните му очи. Но каквато и да бе промяната, той я контролираше напълно. След два часа в неговата компания вероятно ще узнае отговора, реши Маги и му се усмихна.

— Ще отидем в къщата, ще прием чай и ще хапнем нещо. А ти ще ми разкажеш защо си дошъл.

— Една от причините е да те видя.

Нещо в тона му ѝ подсказа, че трябва да изостри притъпеното си внимание.

— Е, видя ме!

— Факт. — Той вдигна куфарчето си и отвори вратата. — С удоволствие ще изпия един чай.

— Добре тогава. Можеш и да го приготвиш. — Тя хвърли поглед на помещението, преди да излезе. — В случай че знаеш как се прави.

— Мисля, че знам. Градината ти изглежда възхитително.

— Бри се е погрижила за нея, докато ме нямаше. Какво е това? — Тя посочи с крак картонената кутия, оставена до задната врата на къщата.

— Донесох някои неща. Например обувките ти. Беше ги оставила в салона.

Той ѝ връчи куфарчето и внесе кутията в кухнята. Стовари я на масата и се огледа.

— Къде е чайът?

— В шкафа над печката.

Захвана се за работа, а тя отвори кутията. След миг седна на пода и се запревива от смях.

— Ама и теб си те бива, Роуган. След като не вдигам слушалката, когато телефонът звъни, защо смяташ, че ще слушам записите на някакъв глупав телефонен секретар?

— Защото ще те убия, ако не го сториш.

— Това се казва довод. — Стана и измъкна стенен календар. — Френските импресионисти — промърмори тя, съзерцавайки

репродукциите към всеки месец. — Е, поне са красиви.

— Използвай го! — рече той протичко и сложи чайника да заври. — Както и секретаря, и това... — Извади дълъг кадифен калъф и с широк замах измъкна елегантен златен часовник, чийто кехлибарен циферблат бе опасан от диаманти.

— Господи, не мога да нося такова нещо! Това е дамски часовник. Ще забравя, че е на ръката ми и ще вляза с него под душа.

— Водоустойчив е.

— Ще го счупя.

— Тогава ще ти купя друг. — Той хвана ръката ѝ и започна да разкопчава копчето на маншета. — Какво, по дяволите, е това? — възнегодува той, когато видя бинта. — Какво си направила?

— Изгорих се. — Тя продължаваше да изучава часовника и пропусна да забележи гневните пламъци, лумнали в очите му. — Разсеях се за момент.

— По дяволите, Маги. Нямах право да проявяваш нехайство. Никакво. Сега какво — да седна да се тревожа, че можеш да се подпалиш ли?

— Не ставай глупак. Не съм се осакатила. — Щеше да дръпне ръката си, но той я стисна. — Боже милостиви, Роуган. Стъкларят неизбежно се изгаря от време на време. Не е фатално.

— Разбира се, че не е — склони той неохотно. Потисна яда си и закопча часовника на китката ѝ. — Не ми е приятно да виждам, че си била небрежна. — Пусна ръката ѝ и мушна юмруци в джобовете си. — Нали не си пострадала сериозно?

— Никак. — Наблюдаваше го бдително; той отиде да се справи с кипящия чайник. — Да направя ли сандвичи?

— Както искаш.

— Не спомена колко дълго ще останеш.

— Връщам се тази вечер. Искях да поговорим лично, вместо да се опитвам да се свържа с теб по телефона. — Отново напълно овладян, той запари чая и постави чайника на масата. — Донесох ти вестникарските изрезки, които поиска от баба.

— Вярно — изрезките. — Маги се втренчи в куфарчето му. — Да, много мило от нейна страна. — „Ще ги прочета по-късно, когато съм сама“ — добави мислено тя.

— И има още нещо, което желая лично да ти връча.

— Още нещо? — Тя режеше големи филии от домашно печения хляб на Бриана. — Днес е ден за подаръци.

— Едва ли може да се квалифицира като подарък. — Роуган извади голям плик от куфарчето си. — Може би ще склониш да го отвориш още сега?

— Добре. — Тя избърза ръце и разкъса плика. Наложил се да се хване за облегалката на стола, за да не падне, когато видя изписаната на чека сума. — Боже господи!

— Продадохме всичко, на което бяхме определили цена. — Предоволен от реакцията ѝ, той я съзерцаваше, докато тя се отпусна на стола. — Мога да добавя, че изложбата ти се радваше на пълен успех.

— Всичко за толкова много пари — повтори тя невярващо.

В съзнанието ѝ се завъртяха образи на луната, видения от сънищата, мечти за промени. Усети, че ѝ прималява и отпусна глава на масата.

— Не мога да дишам. Дробовете ми не издържат — едва успяваше да говори. — Не мога дори да си поема дъх.

— Разбира се, че можеш. — Той застана зад нея; започна нежно да масажира раменете ѝ. — Вдишваш, издишваш. Просто се отпусни за минутка и се опитай да осъзнаеш, че е истина.

— Но това са близо двеста хиляди лири!

— Почти. Като се прибавят постъпленията от изложбите ти по света, макар че ще продадем само отделни бройки, сумата ще се увеличи. — Нейното изхлипване го накара да се засмее. — Вдишваш, издишваш, Маги, скъпа. Просто поемаш въздух в дробовете си, а след това го освобождаваш. Ще уредя транспортирането на готовите неща. Ще организирам показването им през есента. Та ти си направила толкова много. Нищо чудно, да ти се прииска да си починеш малко. Да си дадеш ваканция.

— Ваканция? — Тя се изправи. — Изключено е да мисля за това. За нищо още не мога да мисля.

— Разполагаш с време. — Той я погали по главата и се зае с разливането на чая. — Нали ще вечеряш с мен тази вечер? За да отпразнуваме събитието.

— Да — прие тя. — Но просто нямам думи, Роуган. Никога не съм смятала, че... Не мога да повярвам. — Притисна ръце към устните си. За миг ѝ се стори, че ще се разхълца, но в действителност се разсмя

— диво и тържествуващо. — Богата съм! Богата жена съм, Роуган Суини. — Скочи от стола да го целуне и започна да танцува. — О, знам, за теб е капка в морето, но за мен... За мен това е свободата. Веригите са разкъсани, независимо дали тя го желае, или не.

— За какво говориш?

Тя поклати глава, защото се сети за Бриана.

— Мечтите ми, Роуган. Прекрасните ми мечти. О, трябва да ѝ кажа. Още сега! — Сграбчи чека и машинално го навря в задния си джоб. — Моля те, остани. Налей си чай. Хапни нещо. Използвай на воля телефона, към който си толкова привързан. Прави каквото искаш.

— Къде отиваш?

— Няма да се бавя. — На раменете ѝ сякаш поникнаха криле, когато се извърна и отново го целуна. В бързината устните ѝ не попаднаха върху неговите, а върху брадичката му. Стрелна се през вратата и хукна през полето.

Пухтеше като парен двигател, докато стигна каменната ограда, която отделяше земята на Бриана. Но в интерес на истината тя бе останала без дъх, още преди да се впусне в този бяг. За малко да стъпче теменугите на сестра си — грях, за който щеше да заплати скъпо и прескъпо — и се спусна по тесния каменен плочник, криволичещ между кадифените цветя.

Искаше да извика, но спести дъха си — зърна Бриана да простира чаршафи на зелената морава зад градинката.

С щипки за пране в устата и влажни чаршафи в ръцете, Бриана се вторачи през разлюлените кандилки и маргаритки, а Маги притискаше ръка към туптящото си сърце. Без да продума, Бриана опъна чаршафа и го захвана с щипката.

„Сестра ми е все още обидена“ — отбеляза Маги. И сърдита. Почувства хлад от типичните за Бриана овладяност и гордост. Кучето излая радостно и дори тръгна към нея, преди да го е спряла тихата, но категорична заповед на господарката му. То приседна до Бриана и хвърли към Маги жалостив поглед. Сестра ѝ извади следващия чаршаф от панера, тръсна го и го закачи на простора да съхне.

— Здравей, Маги.

Значи ще се държат студено с нея, разбра Маги и напъха ръце в задните си джобове.

— Здравей, Бриана. Гости ли имаш?

— Да. Пълно е в момента. Американско семейство, английска двойка и едни млад мъж от Белгия.

— Истински Обединени нации — последва подобаващо изсумтяване. — И вероятно печеш сладкиши.

— Изпечени са и изстиват на перваза на прозореца. — Бриана не откъсваше очи от заниманието си, тя просто ненавиждаше спречкванията. — Мислех си за разговора ни, Маги, и признавам, че съжалявам. Трябваше да съм там с теб. Трябваше да намеря начин да го направя.

— Защо не го направи?

Бриана рязко си пое въздух и въздъхна раздражено:

— Никога не е лесно да го направиш за друг, нали?

— Не.

— Имам задължения. Не само към нея — бързо добави тя, преди Маги да успее да я прекъсне. — А и към това място. Не само ти имаш амбиции или мечти.

Разгорещените думи, които пареха гърлото на Маги, се охладиха. Тя се извърна, огледа задната част на къщата — боята бе свежа и бяла; прозорците, разтворени да приемат летния следобед, блестяха. Романтични дантелени пердета се полюшваха като булчински воал. Цветя обсипваха земята, извираха от саксии и алуминиеви кофички.

— Страхотно си се справила, Бриана. Баба щеше да се гордее с теб.

— Но не и ти.

— Грещиш. — Като своеобразно извинение тя сложи ръка върху ръцете на сестра си. — Не претендирам, че ми е ясно как успяваш или защо го искаш, но не аз ще съм ти съдник. Ако това е твоята мечта, Бри, то ти си я направила да блести. Съжалявам, че ти виках.

— О, свикнала съм с това. — Независимо от напрегнатия й тон, личеше, че е по-приятлива. — Ако изчакаш да свърша тук, ще сложа чай. Имам и малко крем с бишкоти.

Празният стомах на Маги реагира веднага, но тя поклати глава.

— Нямам време. Роуган ме чака.

— Оставила си го сам? Защо не го доведеш? Не е редно да оставяш така гостите си.

— Той не ми е гост. Той е... Всъщност не знам какъв ми е, но няма значение. Искам да ти покажа нещо.

Макар представата ѝ за добро поведение да бе нарушена, Бриана все пак прие и понечи да простре последната калъфка.

— Добре. Покажи ми го и се връщай при Роуган. Ако няма какво да го нахраниш, доведи го тук. В края на краищата, човекът е бил целия път от Дъблин до тук и...

— Ще престанеш ли да се тревожиш за Суини? — сръза я Маги нетърпеливо и измъкна чека от джоба. — Погледни!

Все още с една ръка на простора, Бриана хвърли поглед към хартийката. Зяпна и изплъзналата се от устата ѝ щипка тупна на земята. Калъфката я последва.

— Какво е това?

— Чек, не виждаш ли? Голям, тлъст, прекрасен чек. Той е продал всичко, Бри. И ще продължава да продава.

— За толкова много пари? — Бриана продължаваше да зяпа всичките нули. — Толкова много? Как е възможно?

— Аз съм гений. — Маги сграбчи Бриана за раменете и я завъртя. — Не четете ли отзивите за мен? Разполагам с неразкрити творчески дълбини. — Със смях тя увлече Бриана в танц. — А, да. Говори се и за душата и чувствителността ми. Все още не съм запомнила всичко.

— Маги, почакай! Главата ми се върти.

— Остави я да се върти. Богати сме, не разбираш ли? — Двете се строполиха на земята. Маги се превиваше от смях, а Кон кръжеше около сестрите и лаеше бясно.

— Отваря ми се възможност да купя стъklarското грънчарско колело, което толкова ми трябва, а ти да се обзаведеш с тъй нужната ти нова печка. И ще заминем на почивка. Където пожелаем. Ще си купя ново легло. — Тя се излегна на тревата и се заборичка с Кон. — Можеш да прибавиш цяло ново крило към „Блакторн“, ако ти харесва.

— Не мога да повярвам. Просто не съм в състояние.

— Ще намерим къща — обяви Маги, като се надигна и прегърна Кон през врата. — Каквато тя пожелае. И ще наемем някой да се грижи за нея.

Бриана затвори очи и се пребори с първите вълни на вина, които усети.

— Тя може да не пожелае...

— Ще получи всичко, което иска. Слушай. — Маги сграбчи ръцете на Бриана и ги стисна. — Тя трябва да се махне, Бри. Добри грижи ще се полагат за нея. Ще има всичко, което желае. Утре отиваме в Енис, за да говорим с Пат О'Ший. Той се занимава с недвижими имоти. Ще я настаним царски според възможностите си. И то — бързо. Дадох дума на тате, че ще се грижа за вас и точно това възнамерявам да направя.

— Нищо ли няма значение за вас? — Маив стоеше на градинската пътека с праметнат през раменете шал въпреки горещия ден. Роклята под шала бе колосана и изгладена — от Бриана, разбира се, не се съмняваше Маги. — Пиците и се заливат от смях, докато човек се мъчи да си почине. — Тя придърпа шала по-плътно към тялото си и насочи обвинително пръст към по-малката си дъщеря. — Ставай от земята. Какво те е прихванало? Държиш се като малоумна, и то при толкова гости в къщата.

Бриана се надигна сковано и изтупа панталоните си.

— Денят е много хубав. Не искаш ли да поседиш малко на слънце? — предложи тя.

— Може и да го сторя. Кажи на това кръвожадно куче да стои мирно.

— Сядай, Кон — нареди Бриана, но сложи ръка на главата му, за да го защити. — Да ти донеса ли чай?

— Да, но го пригответи както трябва този път. — Маив се отправи към столовете и масата, които Бриана бе изнесла в градината. — Онова момче, белгийчето, два пъти трополи по стълбите днес. Трябва да му направиш забележка. Така е, когато родителите позволяват на децата си да ходят къде ли не.

— Ей сега ще донеса чая. Маги, ще останеш ли?

— Няма да се задържам. Но искам да поговоря с майка. — Тя стрелна сестра си с очи, за да предотврати всякакви възражения. — Ще си готова ли да отидем в Енис в десет утре, Бри?

— Ами... Да, ще съм готова.

— За какво става дума? — полюбопитства Маив, когато Бриана се отправи към кухнята. — Какво сте намислили вие двете?

— Бъдещето ти. — Маги се настани на стола до майка си и опъна крака. Искаше да подходи по друг начин. След онова, което узна за нея, все се надяваше, че двете ще се срещнат на терен, където старите обиди ще са забравени. Но същевременно усещаше как вечният гняв и вина се надигат у нея. Обладана от образа на луната предишната вечер и мислите си за изгубените мечти, тя започна тихо: — Решили сме да ти купим къща.

Маив изсумтя и придърпа ръба на шала.

— Глупости. Добре ми е тук. Нали Бриана се грижи за мен.

— Убедена съм, че ти е добре, но това е на път да свърши. О, ще ти наема компаньонка. Не се тревожи, не се налага да започнеш да се грижиш за себе си. Но повече няма да експлоатираш Бри.

— Бриана е наясно със задълженията, които едно дете има към майка си.

— Повече от наясно е — съгласи се Маги. — Прави всичко по силите си, за да си доволна, майко. Но може би вече не ти е достатъчно и аз започвам да го осъзнавам.

— Нищо не разбираш.

— Сигурно, но ми се ще да разбере. — Пое си дълбоко дъх. Макар да не ѝ се удаваше да покаже физически или емоционално загрижеността към майка си, гласът ѝ все пак омекна. — Наистина искам. Съжалявам за онова, от което си се отказала. Едва наскоро узнах, че си пяла...

— Да не говорим за това! — Гласът на Маив бе леден. Бледото ѝ лице побеля още повече от шока и болката, които никога не може да забрави и никога не прости. — Да не си посмяла да говориш за онова време!

— Исках само да кажа, че съжалявам.

— Не ми е притрябвало твоето съжаление. — Със стиснати устни, Маив се загледа встрани. Не бе в състояние да понесе някой да обсъжда миналото ѝ и да я съжалява, че е съгрешила и изгубила онова, на което най-много е държала. — Да не си посмяла да разговаряш за това с мен никога повече.

— Добре. — Маги се наведе напред и улови погледа на Маив. — Но чуй. Ти обвиняваш мен за онова, което си загубила. Не е изключено по някакъв начин да ти носи утеха. Не твърдя, че не се радвам, задето съм се родила. Но ще направя каквото зависи от мен, за да имаш

хубава къща и почитателна оправна жена да се грижи за теб. Надявам се да ти стане приятелка, а не само компаньонка. Ще го сторя заради тате и Бри. И заради теб.

— През целия ми живот си ми носила само мъка и скръб.

Значи нямаше да последва никакво смекчаване на отношението, разбра Маги. Нямаше да се срещнат на неутрален терен.

— Многократно си ми го изтъквала. Ще намерим някое немного отдалечено място, защото Бри ще има чувството, че трябва да те посещава от време на време. Ще обзаведа къщата по твой вкус. Ще разполагаш с месечна парична издръжка — за храна, дрехи и каквото друго ти се прииска. Но се кълна пред Бога, че ще напуснеш този дом и ще се настаниш в собствен, преди да е изтекъл месецът.

— Брътвежи. — Тонът бе приглушен и снизходителен, но Маги долови и нещо като страх. — И ти като баща си храниш само празни мечти и глупави кроежи.

— Нито са празни, нито глупави. — Маги отново извади чека от джоба. Този път видя със задоволство как очите на Маив се разширяват от почуда. — Да, истински е и е мой. Изработих го. Изработих го, защото тате ми вярваше достатъчно, за да ми позволи да уча и да опитам.

Маив пресметливо погледна към Маги.

— Онова, което ти даде той, принадлежеше и на мен.

— Парите за Венеция, за обучението и за покрива над главата ми — да. Но всичко останало, което той ми даде, няма нищо общо с теб. И затова ще си получиш своя дял. — Маги отново прибра чека. — И после вече няма да ти дължа нищо.

— Дължиш ми живота си — просъска Маив.

— Моят живот никога не е имал особено значение за теб. Може и да се досещам защо е така, но това не променя нещата. Слушай — ще се махнеш оттук, без да се оплакваш и без да превръщаш живота на Бри в ад.

— Никъде няма да отида. — Маив извади поръбена с дантела кърпичка. — Майката се нуждае от утехата на детето си.

— Ти не обичаш Бриана, както не обичаш и мен. И двете го знаем, майко. Тя може и да си въобразява, че не е така, но нека, тук и сега, да бъдем честни. Преструваш се, че я обичаш. Вярно — Бог ми е свидетел — тя заслужава малкото обич, останала в студеното ти сърце.

— След дълбока въздишка измъкна коза, който пазеше от пет години.
— Да ѝ кажа ли защо Рори Макавери замина така внезапно за Америка и с това разби сърцето ѝ?

Ръцете на Маив трепнаха.

— Не знам за какво говориш.

— Много добре знаеш. Когато разбра, че ухажването му става сериозно, именно ти го привика, за да му съобщиш насаме, че съвестта не ти позволява да гледаш как дава сърцето си на дъщеря ти. Не и след като тя вече е отдала тялото си на друг. Успя да го убедиш — та той бе още момче — че тя се е любила с Мърфи.

— Долна лъжа! — Маив вирна брадичка, но в погледа ѝ имаше страх. — Ти си жестоко, лъжливо дете, Маргарет Мери.

— Ти си лъжкията и имаш още много лоши качества. Каква майка си ти, щом можеш да откраднеш щастието, споходило някого от собствената ти плът и кръв, само защото ти не си била щастлива? — Гласът на Маги стана враждебен. — Знам го със сигурност. Мърфи ми разказа, след като двамата с Рори се биха безмилостно. Рори така и не повярва на Мърфи. И защо да го прави, когато самата майка на Бриана, със сълзи на очи, му е доверила точно обратното.

— Тя бе прекалено млада, за да се омъжва — прекъсна я бързо Маив. — Не исках да повтори моята грешка и да съсипе живота си. Момчето не беше подходящо за нея, уверявам те. Никога нищо нямаше да излезе от него.

— Тя го обичаше!

— Любовта не осигурява хляба на масата. — Ръцете на Маив се свиха в юмруци, но тя продължаваше да мачка кърпичката. — Защо не си ѝ го казала досега?

— Защото съм сигурна, че само още повече ще я нараня. Помолих и Мърфи да мълчи. Знам колко е горда Бриана и как това ще я унижи. И може би, защото се ядосах на Рори, че ти е повярвал. Явно не я е обичал достатъчно, за да прозре лъжата ти. Но сега вече ще ѝ кажа. Отивам в кухнята и ще го направя. Ако се наложи, ще довлека нещастния Мърфи тук, за да свидетелства. Тогава ще си абсолютно сама. — Не бе подозирала, че вкусът на отмъщението ще е толкова горчив. Когато продължи, усещаше в устата си нещо студено: — Ще запазя тайната, ако направиш каквото ти кажа. Обещавам да се грижа материално за теб, докато си жива, ще ти осигуря всичко, от което се

нуждаеш. Не мога да ти върна онова, което си имала или си искала да имаш, преди да ме заченеш. Но мога да ти дам нещо, което ще те направи по-щастлива, отколкото си била през цялото време след това — твой собствен дом. Трябва само да приемеш предложението ми и ще разполагаш с всичко, което си искала — пари, хубава къща и прислужница, която да се грижи за теб.

Маив стисна устни. Гордостта ѝ роптаеше, че трябва да се пазари с това момиче.

— Откъде да съм сигурна, че ще изпълниш дадената дума?

— Защото аз ти я давам. Защото се кълна в душата на баща си, че ще получиш тези неща. — Маги се надигна. — Това трябва да ти е достатъчно. Кажи на Бриана, че ще намина утре към десет, за да вървим. — С тези думи Маги се обърна и си тръгна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На път към къщи не бързаше. Реши да се прибере през полето, а не по пътя. Вървеше сред тревите и късаше диви цветя, ухаещи на простор и слънце. Кравите на Мърфи се бяха нахранили добре, набъбналите им вимета бяха почти готови за доене. Докато прескачаше каменните огради между парцелите, животните продължаваха да поскубват лениво тревица.

Видя и самия Мърфи, кацнал на трактора, а бледият Брайън О'Шей и Дъгъл Фин му помагаха да събере сеното. Това се наричаше задружност. Тук никой не бе сам, щом ставаше дума да се прибере сеното или да се засее напролет.

Ако днес О'Шей и Фин работеха за Мърфи, то утре или вдругиден, той щеше да се труди за тях. Никой нямаше да го моли. Тракторът, плугът или два чифта силни ръце и як гръб просто щяха да се присъединят, за да се свърши работата.

Каменните огради може и да отделяха имота на един от имота на друг, но любовта им към земята ги обединяваше.

Тя вдигна ръка, помахаша в отговор на поздрава на тримата фермери и като береше цветя, продължи към къщи.

Някъде отвисоко се спусна сврака и прелетя над главата ѝ, без да спира да грачи свирепо. Само след миг Маги разбра причината — Кон, изплезил щастливо език, изскочи от сеното.

— Пак ли помагаш на Мърфи? — наведе се да го погали тя. — Чудесен фермер си, повярвай ми. Хайде, иди при тях.

С весел лай Кон се спусна като стрела към трактора. Маги спря и се огледа. Обкръжаваше я златно сено, зелени поля, лениви крави и сенки от каменните огради, оставени от памтивека от поколения Конканън, а сега и от Мърфи. Видя наситенокафявия цвят на земята, където сееха картофи. И над всичко това синьото като разцъфнала метличина небе.

Засмя се щастливо на глас и хукна през полето.

Може би заради прелестния ден, може би заради зашеметяващото чувство, че е постигнала първия си значителен успех, но сърцето ѝ биеше диво. Или от песента на птиците, които чуруликаха, сякаш сърцата им щяха да се пръснат, или от аромата на дивите цветя, събрани от собствените ѝ ръце, но когато застана пред вратата на къщата си и надникна в кухнята, бе останала без дъх не само защото бе тичала.

Той седеше до масата, елегантен, с шития по поръчка английски костюм и ръчно изработени обувки. Куфарчето с документи бе отворено, писалката — извадена. Усмихна се, като го видя да работи тук, сред целия безпорядък, върху грубата дървена маса. Ако си беше у дома, сигурно щеше да я използва за дърва в камината.

Слънцето нахлуваше през прозорците и отворената врата; златисти отражения проблясваха върху писалката му, докато той пишеше с четливия си почерк. Пръстите му заиграха по бутоните на калкулатор, поколебаха се и отново започнаха. Виждаше профила му, съсредоточения израз, очертан от черните му вежди до решителната уста.

Пресегна се към чая, отпи и продължи да пресмята цифрите. Остави чашата. Написа нещо. Зачете се.

Елегантен, ето какъв беше. И привлекателен, призна тя, по толкова мъжки начин. И толкова компетентен и овладян, колкото малката машинка, с която обработваше цифрите. Този мъж нямаше да тича през огрените от слънцето поля и никога нямаше да заспи под лунните лъчи.

Но той бе повече, отколкото тя си представяше в началото, много повече. Вече си даваше сметка за това.

Обзе я неистово желание да разхлаби внимателно възела на вратовръзката, да разкопчее ризата му и да докосне мъжа под тях.

Маги рядко не задоволяваше желанията си.

Вмъкна се вътре. Сянката ѝ още падаше върху документите пред него, когато тя възседна скута му и долепи устни към неговите.

Шок, удоволствие и желание го пронизаха едновременно. И трите чувства бяха остри като стрели. Писалката се изтърколи на пода, а ръката му се зарови в косите ѝ, преди отново да си поеме дъх. Като в мъгла усети разхлабването на вратовръзката.

— Какво... — чу той прегракналия си глас. Необходимостта да запази достойнство, го накара да прочисти гърлото си и леко да я отдръпне от себе си. — Какво значи всичко това?

— Знаеш какво... — Не спираше да обсипва лицето му с целувки. Ухае на скъпо, прецени тя, парфюмиран сапун, колосана риза. — Винаги съм смятала, че вратовръзката е глупава измишльотина. Някакво наказание. Не те ли задушават?

Не, освен когато сърцето му не бе в гърлото.

— Не. — Той отблъсна ръцете ѝ, но белята вече бе сторена. Сръчните ѝ пръсти бяха развързали вратовръзката и разкопчали яката. — Какво си намислила, Маги?

— Не е ли повече от очевидно? Дори за човек от Дъблин. — Тя се засмя, а очите ѝ бяха дяволито зелени. — Донесох ти цветя.

Те бяха притиснати помежду им. Роуган погледна към прекършените стебла.

— Много са хубави. Не трябва ли да се сложат във вода?

Тя отметна глава и се засмя.

— Нещата винаги вървят подред при теб, така ли? Но, Роуган, оттук, където съм седнала, разбирам, че сега нещо друго се върти в главата ти и не ти е точно до ваза.

Не беше възможно да отрече своята очевидна и напълно човешка реакция.

— Ти си в състояние да възбудиш и мъртвец — промърмори той и постави ръце на бедрата ѝ, за да я отмести. Ала тя се притисна още по-силно и му причини сладостна болка.

— Определено хубав комплимент. Но ти не си мъртвец, нали? — Целуна го отново, като използва и зъбите си, за да докаже твърдението си. — Или си мислиш, че те чака работа и нямаш време за губене?

— Нищо подобно. — Ръцете му все още бяха върху бедрата ѝ, но пръстите сега се бяха забили дълбоко и бяха започнали да я галят. Тя миришеше на диви цветя и дим. Виждаше само лицето ѝ, бялата кожа, поруменяла тук-там, разпръснатите златисти лунички и бездънните ѝ зелени очи. Направи героично усилие, за да овладее гласа си: — Но, мисля, че това е грешка. — Простена, когато тя доближи устни до ухото му. — Всичко си има време и място.

— И ти си този, който ще ги определи? — прошепна тя, докато ловко разкопчаваше ризата му.

— Да... Не... — Боже, как можеше да се очаква, че е в състояние да мисли! — Смятам, че и двамата трябва да решим, след като сме уточнили приоритети.

— В момента за мен има само един приоритет. — Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и ги посипаха с изронените листенца на цветята. — Ще те имам сега, Роуган. — Отново се разсмя, гърлено и предизвикателно, преди да долепи устни върху неговите. — Хайде, отпъди ме, ако можеш.

Не бе възнамерявал да я докосне. Това бе последната му разумна мисъл, преди ръцете му да започнат да гаят гърдите ѝ. Гърленото ѝ стенание се разля в устата му като гъсто, упойващо вино.

В следващия момент събличаше ризата ѝ и се надигаше от стола.

— Всичко да върви по дяволите — промърмори той, докато жадните му устни търсеха нейните.

Ръцете и краката ѝ, обвити около него, бяха като сатен. Ризата ѝ висеше на китката ѝ, захваната от неразкопчаното копче. Отдолу носеше обикновена памучна камизолка, която му действаше еротично като дантелена коприна.

Тя бе дребна и лека, но пулсиращата кръв в мозъка му вдъхваше увереността, че е способен да повдигне и планина. Устните ѝ не спираха; шареха по страните, челюстта, ушите и обратно, възбуждащи стенания се откъсваха от гърлото ѝ.

Той тръгна да излиза от кухнята, препъна се в небрежно метнато чердже и я удари в дръжката на вратата. Тя се разсмя, остана без дъх и обви още по-плътено крака около кръста му.

Устните им отново се сляха в груба, жадна целувка. Опря я на вратата и откъсна устни, само за да ги насочи към гърдите ѝ, които засмука жадно през памучната материя.

Безмерно, мощно удоволствие прониза цялото ѝ тяло. Кръвта във вените ѝ кипеше. „Беше повече, отколкото очакваше“ — помисли си тя. Може би повече, отколкото бе готова да поеме. Но връщане назад нямаше.

Той се отдръпна от стената, на която се бе опрял.

— Побързай — успя само да изрече тя, докато той поемаше нагоре по стълбите. — Побързай!

Думите ѝ караха кръвта му да пулсира. *Побързай. Побързай.* Усещаше дивото биене на сърцето ѝ до своето. С Маги, вкопчена в

него, той изкачи стъпалата, а зад тях остана дيريا от диви цветя.

Безпогрешно се отпрати към спалнята, огряна от слънцето, а уханният бриз полюшваше пердетата. Двамата се стовариха върху неоправеното легло.

Ако той бе обхванат от лудост, то тя ѝ бе подвластна. И двамата не мислеха, не се нуждаеха от нежни слова или милувки. Вкопчиха се един в друг като самозабравили се животни, късаха дрехите си, дърпаха, теглеха, изритваха обувки, обсипвайки се през цялото време с ненаситни яростни целувки.

Тялото ѝ бе като двигател, зареден да се състезава. Търкаляше се, извиваше се и се отдръпваше, а дъхът ѝ излизаше затоплен като огнено кълбо. Дрехи се разкъсваха, експлодираха желания.

Гладките му ръце, които при други обстоятелства вероятно биха се плъзгали по тялото ѝ като вода, сега дращеха, охлузваха я, проникваха и доставяха неимоверна наслада на зареденото ѝ с напрежение тяло; бяха като светкавици, раздиращи потъмнялото небе. Изпълваше ръцете си с гърдите ѝ отново и отново, и замаян впиваше устни в зърната ѝ.

Тя извика при досега на зъбите и устните му върху нежните връхчета, но не от болката, а от усещането на първия остър, всепоглъщащ оргазъм, който я разтърси.

Не бе очаквала да се предаде така бързо и всеотдайно, както не бе си представяла пълната безпомощност, последвала толкова скоро. Преди да успее да осъзнае какво преживя току-що, я завладя ново желание.

Тя заговори на келтски — полузабравени думи, дори не подозираше, че още ги помни. Никога, абсолютно никога не бе допускала, че е възможно копнежът да я обсеби до такава степен и да я остави така разтреперана. Тя се тресеше при допира на ръцете и настойчивите му устни. Последваха зашеметяващи мигове — тя се чувстваше неизразимо уязвена; костите ѝ омекнаха, а главата ѝ се замая от постепенното възкачване към върха.

Той изобщо не усети промяната. Долови само, че под него тя вибрира като опъната тетива на лък. Беше влажна, гореща и невероятно възбуждаща. Тялото ѝ бе гладко, меко, гъвкаво, всичките му прекрасни извивки бяха изложени на погледа му. Бе завладян от отчаяното желание да я покори, да я притежава и да ѝ се наслади

напълно; обземаше го чувството, че нейната същност се слива и потича във вените му.

Хвана отпуснатата ѝ ръка и продължи да я обладава, докато тя не извика името му, прозвучало като стенание.

Стаята се въртеше; тя измъкна ръката си и впи пръсти в косата му. Отново изпитваше неудържимо желание по него. Повдигна бедрата си.

— Сега! — успя да пророни тя. — Роуган, за бога...

Но той вече се бе гмурнал в нея — дълбоко и безмилостно. Тя изви гръб и с наслада го прие като разтопена, приканваща плът. Тялото ѝ посрещна неговото; ритъмът им съвпаднаше при всяко проникване. Не усети впитите му в гърба ѝ нокти.

Макар като в мъгла, той я наблюдаваше и отбелязваше всяка емоция, пробягнала по лицето ѝ. „Веднъж няма да ѝ стигне“ — мина му през ума. С цялата си вътрешна мощ той пронизваше издигнатия пред него щит, а тя го гледаше с широко отворени очи и страстно шептеше името му.

Потопи се в предложеното зелено море и заравяйки глава в огнените ѝ къдрици, се предаде. С последен жаден тласък, той се изпразни в нея.

„В битката, която водеха — помисли си Маги — и двамата се оказаха жертви.“ Никой не познава славата, тъгата или цената на битката по-добре от ирландците. И ако наистина, както тя дълбоко се опасяваше, тялото ѝ бе парализирано до края на живота ѝ заради тази прекрасна война, то тя не съжаляваше за цената.

Слънцето продължаваше да блести. Сега, когато кръвта престана да пулсира като чук в главата ѝ, тя долови чуруликането на птиците, бумтенето на пещите си, жуженето на пчелите.

Лежеше напърно на леглото. Главата ѝ висеше безпомощно извън него. Ръцете я боляха. Може би, защото все още здраво стискаха Роуган, проснат неподвижно върху нея, като че ли бе мъртъв.

Задържа дъха си и усети забързаното туптене на сърцето му. Истинско чудо е, реши тя, че не се бяха умъртвили един друг. Доволна, усещаше тежестта му върху себе си и през замъгления си поглед наблюдаваше танца на слънчевите лъчи върху тавана.

Неговото съзнание също бавно се проясни. Червеникавите светлини пред очите му избледняха, а после напълно изчезнаха и той отново съзря дребното, застинало тяло под себе си. Отново затвори очи и продължи да лежи неподвижно.

И какво трябваше да каже сега? — зачуди се той. Защо да му повярва, ако ѝ заяви, че, смаян и объркан, е открил, че я обича? Да произнесе такова нещо, докато и двамата още са задоволени и зашеметени от секса, едва ли бе достатъчно за жена като Маги, едва ли би ѝ помогнало да прозре истината.

Какво се казва, след като един мъж повали жена и ѝ се нахвърли като животно? О, той не се съмняваше — бе ѝ доставил удоволствие, но това не променяше факта, че напълно изгуби контрол и върху съзнанието, и върху тялото си, и върху онова, което разделяше цивилизованото от дивашкото.

За пръв път през живота си облада жена без финес, без да го е грижа за нея, без да се интересува от последствията.

Размърда се, но тя промърмори неодобрително и стегна, и без това силната хватка около него.

— Не си отивай.

— Няма. — Видя увисналата ѝ без опора глава и завъртайки се, я притегли върху леглото. Едва не се стовариха от другата страна на леглото. — Как спиш на толкова малко легло? Та то е като за котенце.

— О, справям се добре. Но съм намислила да си купя ново сега, когато се видях с повече пари. Огромно, като онова в къщата ти.

Той си представи огромно легло стил „Чипъндейл“ в тясното помещение и се усмихна. Мислите му се върнаха в настоящето и усмивката изчезна.

— Маги?

Лицето ѝ сияеше, очите ѝ бяха полузатворени. На устните ѝ играеше самодоволна усмивка.

— Роуган? — имитира тя същия сериозен тон и се разсмя. — О, нали няма да започнеш да ми разправяш как съжаляваш, че си посегнал на честта ми или нещо подобно? Ако нечия чест изобщо е била накърнена, това е твоята. Но аз никак не съжалявам.

— Маги — повтори той и отметна кичур от лицето ѝ. — Каква жена си само! Трудно е да съжаляваш, че си накърнил или си бил накърнен. — Той млъкна, взе ръката ѝ и започна да я обсипва с

целувки. Изведнъж погледът му попадна върху посинелите от натъртване места. Сепнат, той се дръпна. — Наранил съм те!

— Ъхъ... Сега, като ми обърна внимание, май дори започва да ме боли. — Тя раздвижи рамото си. — Явно доста силно съм се ударила във вратата. Но ти искаше да кажеш нещо.

Той се отдръпна от нея.

— Ужасно съжалявам — започна със странен глас. — Непростимо е. Извинение едва ли е достатъчно за поведението ми.

Тя наклони глава и дълго и внимателно го наблюдава. „Възпитание“ — помисли си тя за сетен път. Иначе как можеше чисто гол мъж върху разбърканите чаршафи да изглежда изпълнен с толкова достойнство?

— Поведението ти? — повтори тя. — По-скоро бих казала поведението *ни*, Роуган, и че и двамата се справихме чудесно. — Надигна се, засмя се и обви врата му с ръце. — Да не мислиш, че няколко натъртвания ще ме повредят, сякаш съм нежно розово листенце, Роуган? Не, няма, уверявам те. Особено след като аз ги предизвиках.

— Въпросът е...

— Въпросът е, че и двамата се нахвърлихме един върху друг. А сега престани да се държиш, сякаш съм крехка пъпка, неспособна да признае насладата си от хубав, пламенен секс. Защото трябва да ти съобщя, че удоволствието ми беше пълно, както впрочем и твоето.

Той нежно докосна синината над китката ѝ.

— Предпочитам да не бях оставял белези.

— Е, не е нещо, което няма да мине.

Не, не беше. Но имаше нещо друго в неговото невнимание, което можеше да се окаже по-трайно.

— Маги, не предполагах и определено не напуснах Дъблин днес, за да приключи деня по този начин. Вече е малко късно да бъда отговорен. — Ядосан на себе си, той прокара ръка през косата си. — Може ли да си забременяла?

Тя примигна. Надигна се и седна на подвитите си крака. Въздъхна дълбоко. Родена в огъня. Сети се, че баща ѝ бе казал, че е родена в огъня. Несъмнено такова отдаване е имал предвид той.

— Не — отговори тя сухо: чувствата ѝ бяха прекалено объркани и непостоянни, за да ги анализира в момента. — Времето не

е подходящо. А отговорността за себе си нося аз, Роуган.

— Трябваше да съобразя. — Погали лицето й. — Но ти ме стъписа, Маги, като се настани в скута ми с китка диви цветя. Ти и сега ме стъписваш.

Тя отново се усмихна и очите й светнаха.

— Вървах през полето от дома на сестра си към къщи. Слънцето грееше, Мърфи работеше на нивата, а в краката ми имаше толкова много цветя. Откакто татко почина преди пет години, не съм се чувствала тъй щастлива. После те видях в кухнята, работеше. Най-вероятно и аз да съм се стъписала. — Тя се отпусна и положи глава на рамото му. — Непременно ли трябва да се върнеш в Дъблин тази вечер, Роуган?

Всички срещи и досадни подробности от заплануваните уговорки потекоха през съзнанието му като река. Нейният аромат, примесен с неговия, витаеха около тях като мъгла.

— Бих могъл да отложам някои неща и да тръгна сутринта.

Тя се излегна и се усмихна.

— И предпочитам да не излизаме тази вечер.

— Ще отменя резервацията — огледа се наоколо. — Има ли телефон тук, горе?

— За какво ми е? Да ми звъни до главата и да ме буди?

— Защо ли питам? — Той се отдръпна от нея и нахлузи измачканите си панталони. — Ще слеза долу да завъртя няколко телефона. — Обърна се и я видя притихнала в средата на тясното, разхвърляно легло. — Няколко много бързи обаждания.

— Могат да почакаат — извика тя след него.

— Не желая нищо да ме безпокои до сутринта.

Излезе бързо и обзет от сантиментален прилив, вдигна няколко листенца от дивите цветя по пътя.

Горе Маги чакаше: пет минути, шест минути. Стана, протегна се и направи гримаса — усети натъртеното си тяло. Поколеба се дали да наметне небрежно захвърлената на стола хавлия и тананикайки си, слезе долу.

Той все още бе до телефона. Стискаше слушалката между рамото и ухото си и бързо пишеше. Светлината, вече поугаснала, играеше в краката му.

— Отложи го за единадесет. Единадесет — повтори той. — Ще бъда в офиса в десет. И се свържи с Джоузеф, Айлийн. Кажи му, че уреждам следваща доставка от Клар. Да, работите на Конканън. Аз...

Чу шум зад гърба си и се обърна. Маги стоеше като забулена в пламъци богиня с алабастрова кожа, нежни форми и знаещи очи. Гласът на секретарката бръмчеше в ухото му като досадна муха.

— Какво? Кое? — Очите му, отначало замаяни, а после жадни, оглеждаха Маги от главата до петите, след това обратно и се приковаха върху лицето ѝ. — Ще се погрижа за това, когато се върна. — Мускулите на корема му се стегнаха, когато Маги пристъпи напред и дръпна ципа на панталоните. — Не. Няма къде да ми се обадиш днес. Аз... — Дъхът му секна. Маги го галеше с дългите си изваяни пръсти. — За бога! Утре — успя да произнесе той, все още контролирайки се. — Ще говорим утре.

Стовари слушалката върху вилката, но тя отскочи и падна на плота.

— Прекъснах разговора ти — засмя се Маги, докато той я придърпваше към себе си.

Ето, отново се случваше. Сякаш бе излязъл извън кожата си, стоеше настрана и наблюдаваше как звярът у него се пробужда. Хвана я за косите, отметна главата ѝ назад и се нахвърли върху шията и устните ѝ. Необходимостта да я обладае го завладяваше като опиат, за който кръвта му крещеше, разтуптяваше сърцето му и замъгляваше съзнанието.

Отново ще я нарани. Но дори фактът, че го съзнаваше, не бе в състояние да го спре. Със стон, стаил и бяс, и триумф, той я притисна към кухненската маса.

Изпита неясно, перверзно удовлетворение, когато видя очите ѝ да се разширяват от изненада.

— Роуган, документите ти!

Вдигна бедрата ѝ, така че петите ѝ стъпиха на ръба на масата. Докато проникваше в нея, погледът му блестеше с пламъка на воин.

Ръката ѝ се отметна и попадайки върху чашата от чая му, я запрати на пода. Порцеланът се разби в мига, в който отвореното куфарче изпадна от разклатената маса.

Пред очите на Маги проблеснаха искри и тя потъна в друг свят. С кожата на гърба си усещаше грубото дърво, потта, която потече от

нея. А когато той вдигна краката ѝ още по-високо и проникна още по-надълбоко, можеше да се закълне, че го усеща как достига сърцето ѝ.

След това вече не усещаше нищо, освен лудия вятър, който я понесе нагоре, нагоре до непознат връх. Задъхваше се, сякаш се давеше, после простена бавно, напълно отмаляла.

По-късно успя да си възвърне говора и се сгуши в прегръдките му.

— Значи приключи с телефонните разговори?

Той се засмя и я отнесе от кухнята.

Беше рано, когато я остави. Валеше летен дъжд; в утринното небе се бе очертала дъга. Сънливо му предложи да приготви чай и отново се унесе. Затова слезе в кухнята сам.

В шкафа откри окаяно бурканче с превърнало се на камък нес кафе. Не му изглеждаше привлекателно, но реши да се задоволи с него, както и с единственото яйце, което намери в хладилника.

Събираше и се стараше да подреди разхвърляните документи, когато, залитайки, тя се появи в кухнята. Очите ѝ бяха подути, а косите — разчорлени. Само изсумтя нещо към него и се отправи към чайника.

„Толкова — помисли си той — за изпълнени с любов сбогувания.“

— Използвах май последния ти чист пешкир.

Тя отново изсумтя и си наля чай.

— А и топлата вода свърши, докато си вземах душ.

Този път тя само се прозина.

— Нямах яйца.

Тя промърмори нещо като „... кокошките на Мърфи“. Събра накуп измачканите листа и ги напъха в куфарчето.

— Оставих вестникарските изрезки, които искаше, на плота. Камионът ще пристигне днес следобед. Нареди нещата в сандъци преди един часа.

Не последва реакция, той щракна куфарчето и обяви:

— Трябва да тръгвам. — Раздразнен се приближи до нея, хвана я за брадичката и я целуна: — И ще ми липсваш.

Беше излязъл през входната врата, преди тя да успее да събере мислите си и да изтича след него.

— Роуган! За бога! Почакай. Едва съм си отворила очите.

Той се обърна и в този момент тя връхлетя върху него. Загубил равновесие, за малко щеше да повали и двамата върху цветната леха. В следващия миг я държеше в прегръдките си и двамата, останали без дъх, се целуваха под галещия топъл дъжд.

— И ти ще ми липсваш, да те вземат дяволите. — Тя притисна лице към рамото му и пое дълбоко въздух.

— Ела с мен. Хвърли някои неща в торбата и тръгвай.

— Не мога. — Тя се отдръпна и с изненада откри колко съжالياва, че трябва да му откаже. — Трябва да свърша някои неща, а и не бих могла да работя в Дъблин.

— Не — съгласи се той след дълга пауза. — Предполагам, че не би могла.

— Ти ще можеш ли да дойдеш пак? За ден-два?

— Сега не ми е възможно. Но след две седмици вероятно ще успея.

— Е, не е толкова далеч. — Всъщност ѝ се струваше цяла вечност. — И двамата трябва да свършим някои неща и след това...

— И тогава... — Той я целуна. — Ще мислиш ли за мен, Маргарет Мери?

— Да.

Наблюдаваше го как си тръгва: носеше куфарчето в ръка, запали колата, изкара я на пътя.

Остана там дълго, след като шумът от мотора заглъхна, дълго, след като дъждът спря и слънцето позлати деня.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги прекоси празната всекидневна, надникна през прозореца и се върна обратно. Оглеждаше петата къща тази седмица и единствено тук не ги посрещнаха изпълнени с надежда продавачи. Нямаше никакво намерение да обикаля повече.

Беше в покрайнините на Енис, малко по-далеч, отколкото би предпочела Бриана, но не достатъчно за вкуса на Маги. Постройката обаче беше нова, приличаше на куб и всички помещения бяха на един етаж.

— Две спални — изброяваше Маги, обхождайки я отново, — баня, обширна кухня, може да служи и за трапезария, добре осветена всекидневна със спретната тухлена камина. — Хвърли ѝ последен поглед, стисна ръце в юмруци и обяви: — Тази ще е!

— Маги, съгласна съм, че е достатъчно голяма за нея — обади се Бриана, като хапеше долната си устна, — но не е ли редно да е по-близо до къщи?

— Защо? Тя и без това мрази къщата, в която живееш.

— Но...

— Наблизо има бакалии, аптека, ресторантчета, ако реши да се храни навън.

— Тя никога не се храни навън.

— Време е да започне. И понеже няма да си наоколо, да угаждаш на всяко нейно хрумване, вероятно ще ѝ се наложи, не смяташ ли?

— Не ѝ угаждам — вирна гордо глава Бриана и пристъпи към прозореца. — И положително тя ще откаже да се премести тук.

— Няма да откаже. — „Не — помисли си Маги, — след като държа брадва над главата ѝ.“ — Ако за миг се отърсиш от чувството за вина, с което толкова обичаш да се обгръщаш, ще признаеш, че така ще е най-добре за всички. Тя ще е по-щастлива в собствена къща... Или поне толкова щастлива, колкото може да бъде жена с нейния нрав. Разреши ѝ да вземе каквото иска от къщи, ако това ще успокои

съвестта ти, или аз ще ѝ дам пари да си купи каквото пожелае. Предполагам, ще предпочете второто.

— Маги, това място няма чар.

— Също като майка ни. — Преди Бриана да успее да отговори, Маги прекоси стаята и прегърна скованите рамене на сестра си. — Ще ѝ направиш градинка точно пред вратата. Ще преобоядисаме стените или ще ги облепим с тапети, или каквото поиска.

— Би могло да се направи по-приятливо.

— И никой не е в състояние да го стори по-добре от теб. Ще теглиш пари колкото трябва, докато и двете останете доволни.

— Не е честно, Маги, да влизаш във всичките тези разходи.

— По-честно е, отколкото допускаш. — Маги прецени, че моментът е подходящ да поговори с Бриана за майка им. — Знаеш ли, че тя някога е пяла? Като професионалист.

— Майка? — Прозвуча ѝ толкова невероятно, че Бриана се разсмя. — Това пък откъде ти хрумна?

— Истина е. Случайно научих и проверих дали е вярно. — Пресягайки се за чашата си, Маги измъкна пожълтелите изрезки. — Сама можеш да се увериш. Няколко пъти дори са писали за нея.

Безмълвна, Бриана хвърли поглед върху изрезките и се загледа в избелялата снимка.

— Пяла е в Дъблин — промърмори тя. — Изкарвала си е прехраната. „Глас, чист и сладък като църковна камбана по Великден“ — пише тук. Но как е възможно? Никога не го е споменавала. Нито пък тате.

— Доста мислих по въпроса през последните дни. — Маги се извърна и отново отиде до прозореца. — Изгубила е нещо скъпо и е получила нещо, което не е желала. През цялото време е наказвала както себе си, така и нас.

Зашеметена, Бриана остави изрезката.

— Но тя никога не е пяла у дома. Никога, дори един-единствен път.

— Все си мисля, че не е могла да го понесе или е смятала, че като се отказва, изкупва греха си. А най-вероятно — и двете. — Маги усети странна умора и се постара да я преодолее. — Непрекъснато се опитвам да я извиня, Бри. Да си представя колко е била сломена,

когато е разбрала, че е бременна с мен. Не ѝ е оставало нищо друго, освен да се омъжи.

— Не е била права да те вини, Маги, а винаги го е правила. Дори и днес.

— Може би е така. Но все пак сега ми е малко по-ясно защо никога не ме е обичала. И никога няма да ме обича.

— Ти... — Бриана сгъна внимателно изрезките и ги пхна в чантата си. — Говорила ли си с нея за това?

— Опитах, но тя отказа. А имаше възможност нещо да се промени. — Маги се обърна с лице към сестра си, изпълнена с ненавист към самата себе си заради чувството на вина, което не успяваше да преодолее. — Можело е да бъде по-различно. Макар и да не е продължила кариерата, за която е мечтала, в нашия живот можеше да има музика. И само защото не е получила онова, което е искала, се е отказала от всичко. Защо?

— Не мога да ти отговоря. Някои хора не се чувстват удовлетворени, докато не получат всичко.

— Това не може да се промени — обяви Маги решително. — Но ще ѝ дадем тази къща. Ще дадем и на трите си онова, което можем.

„Колко бързо се свършват парите“ — помисли си Маги след няколко дни. Излизаше, че колкото повече имаш, толкова повече ти трябва. Но нотариалният акт за къщата вече бе на името на Маив и многобройните подробности, свързани с уреждането на дом, една по една се решаваха.

Жалко, че подробностите на собствения ѝ живот оставаха неподредени.

Едва няколко пъти бе разговаряла с Роуган, мина ѝ през ума, докато седеше начумерена пред кухненската маса. Е, имаше съобщения, препредавани от неговите Айлийн и Джоузеф, но той рядко си даваше труда да контактува пряко с нея. Или да се върне, както бе казал, че ще направи.

Нищо, така е по-добре, реши тя. И без това е заета. Толкова скици чакаха да бъдат претворени в стъкло. Ако тази сутрин започваше по-късно, единствената причина беше, че още не бе решила, с кой от всичките проекти да се захване най-напред.

А не, защото чакаше проклетия телефон да звънне.

Стана и се запъти към вратата. През прозореца видя Бриана да идва към къщата, предано следвана от Кон.

— Слава богу! Надявах се, че ще те заваря, преди да си започнала деня — зарадва се Бриана, докато измъкваше кошницата от ръката си на влизане в кухнята.

— Успя. Е, върви ли всичко добре?

— Изключително. — Чевръста както обикновено, Бриана отвори кошницата и отвътре се показаха все още димящите понички. — Лоти Съливан е истинска находка. — Тя се усмихна, като си представи пенсионираната се медицинска сестра, която наеха за компаньонка на майка им. — Та тя е направо чудесна, Маги. Вече е почти част от семейството. Вчера, докато оформях цветните лехи пред къщата, майка опяваше, как вече е прекалено късно да се засаждат нови цветя, как външната страна на къщата не е боядисана в подходящ цвят. Общо взето, търсеше поводи за недоволство, а Лоти наблюдаваше сценката и се смееше през цялото време. Не се съгласи с никой от доводите ѝ. Готова съм да се обзаложа, че и двете много се забавляваха.

— Жалко, че не бях там да видя. — Маги разчупи една поничка. Ароматът и току-що чутата случка почти оправиха настроението ѝ от това, че не е започнала работа навреме. — Попаднала си на истинско бижу, Бри. Лоти ще успее да се справи с нея.

— Не е само това. На нея ѝ доставя удоволствие. Всеки път, щом майка каже нещо ужасно, Лоти се засмива и продължава да си върши работата. Изключвала съм възможността да стана свидетел на подобно нещо, Маги, но имам чувството, че двете ще се сработят.

— Разбира се, че ще се сработят — увери я Маги, като същевременно подхвърли залък на търпеливо чакащия Кон. — Пита ли вече Мърфи дали ще помогне да пренесем леглото ѝ и другите неща, които иска?

— Не се наложи. Вече се е разчуло, че си ѝ купила къща в покрайнините и през последните две седмици различни хора се отбиваха у дома, да питат с какво могат да помогнат. Мърфи също предложи якия си гръб и камионетката си.

— Значи още през следващата седмица тя и Лоти ще се настанят. Купих бутилка шампанско и двете с теб ще се напием, щом го направят.

Устните на Бриана трепнаха, но тя остана сериозна.

— Това не е повод за празнуване.

— Тогава ще намина уж случайно при теб — обяви Маги с лукава усмивка. — И ще нося бутилка шампанско.

Бриана ѝ се усмихна, ала сърцето ѝ бе свито.

— Маги, опитах да ѝ поговоря за нейното пеене. — Съжали, че подхвана темата, защото очите на сестра ѝ помръкнаха. — Редно е, нали?

— Разбира се. — Загубила внезапно апетит, Маги метна остатък от поничката на Кон. — Постигна ли по-голям напредък от мен?

— Не. И с мен отказа да говори; ядоса се. — Не си струваше да повтаря словесните удари, които получи, реши Бриана. Болката само щеше да се наслои. — Оттегли се в стаята, но взе изрезките.

— Това поне е нещо. Нищо чудно да ѝ доставят някаква утеха. — Маги подскочи при извънпяването на телефона и така се устреми към него, че Бриана зяпна. — Ало? А, Айлийн, здравей. — Разочарованието в гласа ѝ бе очевидно. — Да, получих снимките за каталога. Много са добри. Може би е редно лично да кажа на господин Суини, че... А, на съвещание. Не, не... Предай му от мое име, че ги одобрявам. Няма защо. Дочуване.

— Ти отговори на позвъняването — не се сдържа да изкоментира Бриана.

— Ами, разбира се. Нали звънеше.

Острият тон на сестра ѝ накара Бриана да вдигне вежди.

— Очакваш ли обаждане?

— Не! Какво те кара да мислиш така?

— Ами начина, по който скочи. Втурна се, сякаш ще спасяваш дете, попаднало под колелата на автомобил.

Нима наистина бе постъпила така, зачуди се Маги. По този начин? Та това бе унижително.

— Ненавиждам, когато проклетото нещо звъни и пронизва ушите ми, това е всичко. Чака ме работа.

С тези думи, които прозвучаха като сбугуване, тя се отправи към работилницата.

Хич не ѝ пукаше дали той ще звънне, или не, повтаряше си Маги. Вярно, бяха минали три седмици, откакто се бе прибрал в Дъблин, вярно, през това време говориха само два пъти, но това не я

интересуваше. Тя бе прекалено заета, за да бърби по телефона или да му отдели време, ако се появи да я види.

Както, по дяволите, обеща да направи, сети се тя и затръшна вратата на работилницата зад гърба си.

Не се нуждаеше от компанията на Роуган Суини или на когото и да било друг. Разполагаше със собствената си компания.

Маги взе тръбата и се залови за работа.

Ако би могла да види, Маги би сравнила официалната вечеря, дадена от семейство Конли, с лъскавата сапунена опера, която гледаше по телевизията в деня, когато баща ѝ почина. Всичко искреше и блестеше. Златисти вина от най-добрите изби пълнеха чашите и хвърляха миниатюрни дъги по шлифованото стъкло. Тънки бели свещи допринасяха за елегантността и усилваха светлината от огромния полилей.

Хората около покритата с бродирана покривка маса бяха не по-малко лъскави от салона. Ан бе самото съвършенство на образцова домакиня. Денис, позачервен от хубавото ядене и още по-хубавата компания, съзерцаваше дъщеря си с усмивка. Патриша изглеждаше особено пленителна и деликатна като пастелнорозовите и кремавите перли по шията ѝ.

Седнал срещу нея, Роуган отпиваше от виното и се стараеше мислите му да не го отвеждат на запад, при Маги.

— Приятно е да се насладиш на спокойна семейна вечеря — обади се Ан, като взе малко парче фазан. Кантарът ѝ показва цял килограм в повече за последния месец — нещо недопустимо. — Надявам се, не си разочарован, че не събрах повече хора, Роуган?

— Разбира се, не. Истинско удоволствие е за мен и то такава, каквото рядко ми се случва напоследък, да прекарам спокойна вечер с приятели.

— Същото споделих и с Денис — продължи Ан. — Не сме те виждали от месеци. Прекалено усилено работиш, Роуган.

— За един мъж никога не може да се каже, че работи прекалено много, щом върши нещо, което обича — подметна Денис.

— О, вие и вашите мъжки дела — засмя се игриво Ан и едва се въздържа да не срита мъжа си под масата. — Прекалено многото

работа напруга мъжете според мен. Особено ако няма съпруга, която да го утеши.

Знаейки много добре какво се цели с всичко това, Патриша направи всичко възможно да смени темата.

— Изложбата с произведенията на госпожица Конканън бе голям успех, Роуган. А чувам, индианското изкуство също се посреща добре.

— Американското изкуство заминава за галерията в Корк тази седмица, а нещата на Маги... на госпожица Конканън — за Париж. Тя е направила няколко фантастични неща през последния месец.

— Видях някои от тях. Мисля, че Джоузеф проявява луд интерес към сферата. Онази с всичките цветове и форми вътре. Наистина е доста впечатляваща. — Патриша събра ръце в скута си и изчака да сервира десерта. — Чудя се как ли е направено.

— Случайно бях там, когато го направи — той си припомни горещината, кървящите цветове, искрите — и въпреки това не мога да ти го опиша.

Погледът в очите му накара Ан да застане нащрек.

— Прекалено близкото познаване на творческия процес би развалило удоволствието от крайния резултат, не мислиш ли? Сигурна съм, че за госпожица Конканън това е нещо напълно рутинно. Патриша, нищо не ни каза за малкия си проект. Как вървят нещата с дневното училище?

— Подреждат се добре.

— Представи си, Роуган, нашата малка Патриша ще отваря училище — усмихна се Ан покровителствено.

Роуган осъзна с чувство на вина, че от седмици не е питал Патриша за любимия ѝ проект, и побърза да се осведоми:

— Намери ли място?

— Да. Една къща на площад „Маунтджой“. Сградата, разбира се, се нуждае от известно преустройство. Наех архитект. Наоколо има достатъчно място за детски площадки. Надявам се, всичко да е готово до следващата пролет.

Ясно си го представяше: място, където майките спокойно могат да оставят бебетата и прохождащите си деца, докато са на работа. По-големите ще идват след училище и ще остават, докато работният ден на родителите им приключи. Така щеше да запълни част от празнотата

и болката, които изпитваше. Тя и Робърт нямаха деца. Бяха толкова уверени, че имат време. Толкова уверени...

— Убедена съм, че Роуган ще ти помогне с деловите въпроси, Патриша — не спираше Ан. — Все пак не може да се отрече, ти нямаш никакъв опит в подобни неща.

— Тя все пак ми е дъщеря — обади се Денис и намигна. — Чудесно ще се справи.

— Не се и съмнявам. — Ан отново изпита желание да забие крак в глезена на съпруга си.

Най-после се оказа насаме с дъщеря си в салона. Мъжете останаха да изпият по чаша портвайн в трапезарията — обичай, който Ан отказваше да смята за старомоден. Освободи прислужничката, която вкара количката с кафе и се нахвърли върху дъщеря си:

— Какво чакаш, Патриша? Оставяш този мъж да ти се изплъзне между пръстите!

— Моля те, не започвай пак. — Патриша усети как тъпата болка в пулсиращите ѝ слепоочия прераства в главоболие.

— Искаш да останеш вдовица цял живот ли? — Със суров поглед Ан прибави сметана към кафето си. — Казах ти: мина достатъчно време.

— Повтаряш го още след първата годишнина от смъртта на Роби.

— И е самата истина — не се стърпя да отбележи Ан с въздишка. Нямахте сили да продължи да гледа как дъщеря ѝ скърби, самата тя плака дълго и искрено не само за зетя, когото обичаше, но и заради мъката, която не изчезваше от очите на Патриша. — Скъпа, колкото и да не искаме да е така, но Робърт го няма.

— Знам. Приела съм факта и се опитвам да продължа да живея.

— Като откриваш дневна забавачница за децата на други?

— Отчасти — да. Правя го за себе си, мамо, защото желая да работя и да получавам удовлетворение от това.

— Отказвам се повече да те разубеждавам. — В знак на помирение Ан вдигна ръце. — Щом това е, което истински желая, то и аз го желая.

Изражението върху лицето на Патриша омекна, когато се наведе да целуне майка си.

— Знам, че ми мислиш доброто.

— Така е. И именно затова искам Роуган за теб. Не, не се затваряй, момиче. Не можеш да отречеш, че и ти го искаш.

— Винаги ме е привличал — започна Патриша внимателно. — И то доста силно.

— И той изпитва същото към теб. Но ти непрекъснато се дърпаш и чакаш той да предприеме следващата стъпка. А докато чакаш, той се разсейва. И слепец ще види, че се интересува не само от творчеството на онази жена Конканън. А тя не е от онези, дето ще чакат — добави Ан, като размаха пръст. — В никакъв случай. Много бързо ще се ориентира във възможностите, които дават възпитанието и средствата на мъж като Роуган, и ще го грабне, преди да е успял да мигне.

— Дълбоко се съмнявам, че Роуган може да бъде грабнат — отбеляза Патриша сухо. — Той е толкова трезв.

— В някои области — съгласи се Ан. — Трябва да ръководиш мъжете, Патриша. Да се стараеш да ги привлечеш. А ти не полагаш усилия да привлечеш Роуган Суини. Накарай го да те възприеме като жена, а не като вдовицата на негов приятел. Искаш го, нали?

— Мисля...

— Разбира се, че го искаш. И ако обичаш, се погрижи и той да те поиска.

Патриша почти не пророни дума, докато Роуган я откарваше у дома — до къщата, където живяха с Робърт и от която не можеше да се откаже. Вече не очакваше, че като влезе в някоя стая, ще го завари вътре, нито изпитваше онази остра болка от време на време, когато си припомняше съвместния им живот. Беше къща с добри спомени.

Но дали бе готова да живее в нея сама до края на живота си? Дали бе готова да прекара дните си в грижи за чужди деца и да не създаде свои, които да ощастливят живота ѝ?

Ако майка ѝ бе права и именно Роуган бе мъжът, когото желаше, защо да не опита да го примами?

— Няма ли да влезеш за малко — предложи тя, когато той я съпроводи до входната врата. — Не е късно, а и аз се чувствам малко неспокойна.

Той си представи празната си къща и часовете, които го делиха от момента, преди отново да се впусне в работа.

— Ако ми обещаеш едно бренди.

— Което да изпием на терасата — съгласи се тя.

Къщата отразяваше ненатрапчивата елегантност и безупречния вкус на господарката. Макар винаги да се бе чувствал уютно тук, пред очите на Роуган изникна претъпканата къща на Маги и тясното, неоправено легло.

Дори бутилката с бренди му напомни за Маги. Сети се как в пристъп на гняв разби в камината едно направено от нея шише. И как след няколко дни му изпрати друго.

— Нощта е прекрасна — отбеляза Патриша и го изтръгна от блуждаещите му мисли.

— Какво? А, да — чудесна е. — Той разклати брендито в чашата, но не отпи.

Лекият бриз ту забулваше с облаци лунния сърп, ту го откриваше и той засияваше ярко на небето. Въздухът бе топъл и ароматен; долитаха само приглушените шумове от уличното движение отвъд живия плет.

— Разкажи ми още за училището — каза Роуган. — На кой архитект се спря? — Тя назова фирма, която той одобри. — И ние често ползваме услугите им.

— Знам, Джоузеф ми ги препоръча. Страшно много ми помага, но се чувствам виновна, че го откъсвам от работата му при теб.

— Той е в състояние да върши половин дузина неща наведнъж.

— Като че ли няма нищо против да се отбивам често-често в галерията. — За да опипа почвата, Патриша се приближи до него и каза: — Липсваше ми.

— Доста неща имах да свърша. — Той отмести кичур от косата й зад ухото — стар жест, превърнал се в навик, който вършеше несъзнателно. — Ще трябва да отделим малко време. Не сме ходили на театър от седмици.

— Така е. — Тя взе ръката му и я задържа в своята. — Но се радвам, че сега имаме време и сме сами.

Предупредителен сигнал мина през ума му. Той го отхвърли като нелеп и й се усмихна.

— И още повече време ще намерим. Какво ще кажеш да намина да видя къщата, която си замислила да превърнеш в училище?

— Знаеш, че ценя мнението ти. — Сърцето ѝ туптеше забързано.
— Ценя теб.

Преди да се разколебае, тя се наведе напред и притисна устни към неговите. Направи се, че не забелязва тревогата в очите му.

Никаква сладка, платонична целувка този път. Патриша зарови пръсти в косата му и се притисна към него. Искаше, отчаяно искаше отново да изпита нещо.

Но ръцете му не я прегърнаха. Устните му не пламнаха. Остана неподвижен като статуя. Не изпитаха нито удоволствие, нито влечение един към друг. Между тях застана хладината на шока.

Тя се отдръпна и прочете в очите му изненада и което бе много по-лошо — съжаление. Отдръпна се като ужилена.

Роуган остави чашата с недокоснатото бренди.

— Патриша...

— Недей! — Тя стисна очи. — Не казвай нищо.

— Разбира се, че ще говоря. Налага се. — Ръцете му се поколебаха, но накрая нежно се отпуснаха на раменете ѝ. — Патриша, знаеш колко много... — Какви думи да използва? — питаше се той. Какви? — ... държа на теб — довърши той, за което се намрази.

— Хайде да оставим нещата така. — Тя стисна ръце до болка. — И без това се чувствам достатъчно унижена.

— Никога не съм смятал, че... — Прокле се отново и тъкмо защото се чувстваше така ужасно, прокле и Маги, че се бе оказала права. — Пати — произнесе той безпомощно, — съжалявам.

— Не се и съмнявам. — Тя отново овладя гласа си, макар да я бе нарекъл с галеното ѝ име. — И аз съжалявам. Не биваше да те поставям в такова неловко положение.

— Вината е моя. Трябваше да се досетя.

— Защо? — Побиха я тръпки и тя се отдръпна, за да застане с лице към него. На светлосенките от лунните отблясъци лицето ѝ бе крехко като стъкло, а очите — пусти. — Аз винаги съм под ръка, нали? Отбивам се. Свободна съм винаги, когато имаш време. Горката Патриша, толкова разнебитена. Мечтае си за своите дребни проекти, за да запълва с нещо времето си. Младата вдовица, която се задоволява с потупване по рамото и снизходителна усмивка.

— Това не е вярно. Не това изпитвам към теб.

— Не знам какво изпитваш. — Гласът ѝ се извиси и ѝ изневери, което разтревожи и двамата. — Аз самата не знам какво изпитвам. Но знам, че искам да си вървиш, преди да си кажем неща, от които ще се почувстваме още по-неловко.

— Не мога да те оставя в подобно състояние. Моля те — нека да влезем вътре, да седнем, да поговорим.

„Не“ — помисли си тя. Със сигурност щеше да се разплаче и с това само да се унижи повече.

— Не, Роуган — заяви тя безизразно. — Наистина искам да си вървиш. Няма какво да си кажем, освен „лека нощ“. Знаеш къде е вратата.

Тя мина покрай него и потъна в къщата.

„Да вървят по дяволите всички жени“ — мислеше Роуган, докато влизаше в галерията следващия следобед. Да ги вземат дяволите, заради това, че винаги тайнствено успяват да накарат мъжете да се чувстват виновни, непотребни и идиоти.

Бе загубил приятелка, и то скъпа приятелка. Загуби я, повтори си той, защото бе сляп за чувствата ѝ. Чувства, сети се той раздражено, които Маги разбра с един бегъл поглед.

Заизкачва стълбите, бесен на себе си. Защо не знаеше как да се държи с двете жени, които значеха толкова много за него?

От невнимание бе разбил сърцето на Патриша. А Маги, проклета да е, бе в състояние да разбие неговото.

Хората никога ли не се влюбват в някого, готов да откликне на чувствата им?

Е, поне нямаше да се държи като глупак и да хвърли чувствата си в краката на Маги, която с лекота щеше да ги стъпче. Още не. Особено след като, макар и неволно, самият той стъпка нечии чувства. Достатъчно добре можеше да се оправя и сам.

Влезе в първата ниша и се намръщи. Бяха изложили още няколко от творбите ѝ. Създаваше се бегла представа за онова, което щеше да бъде показано по света през следващата година. Кълбото, нейното кълбо, блестеше пред очите му и сякаш съдържаше всички мечти, които тя твърдеше, че са вътре; мечти и сънища — те сякаш му се присмиваха, докато той се взираше в дълбините на сферата.

Още по-добре, че тя не вдигна телефона предишната вечер. Вероятно в онзи момент бе имал нужда от нея, защото се чувстваше тъй окаян и тъй виновен пред Патриша. Изпитваше нужда да чуе гласа ѝ, да се успокои. Вместо това чу собствения си глас, сдържан и рязък — записан на телефонния секретар. Беше отказала тя да направи записа.

Така че, вместо може би интимен, късен нощен разговор, той ѝ остави лаконично съобщение, което без съмнение щеше да ядоса Маги толкова, колкото и него.

Господи, как я желаше!

— А, точно човека, който ми трябва. — Ведър като птичка, Джоузеф надникна в помещението. — Продадох „Карлота“. — Самодоволната усмивка на Джоузеф помръкна, щом Роуган се обърна с лице към него. — Лош ден, така ли?

— Имал съм и по-добри. „Карлота“ ли казваш? На кого?

— На американска туристка, тази сутрин. Остана абсолютно очарована от „Карлота“. Ще я изпратим — искам да кажа — скицата, в някакво място, наречено Тусон.

Джоузеф седна на диванчето и запали цигара, за да отпразнува събитието.

— Американката твърдеше, че обожава голи туземци, а нашата „Карлота“ определено е примитивна. Аз самият си падам по голите фигури, но „Карлота“ никога не е била моя тип. Прекалено едра е около бедрата... А и линиите на четката са доста дръзки. На художника очевидно му липсва, да кажем, изтънченост.

— Маслената картина бе определено много хубава — вметна Роуган разсеяно.

— За своя жанр. Доколкото аз самият предпочитам нещо не толкова натрапчиво, няма да съжалявам, когато „Карлота“ замине за Тусон. — Измъкна малък сгъваем пепелник от джоба и изтръска пепелта от цигарата. — А, да — и за онези акварели от шотландеца. Пристигнаха преди час. Възхитителни са, Роуган. Мисля, че отново откри звезда.

— Чиста случайност. Ако не бях наминал лично да проверя какво става с фабриката в Инвърнес, никога нямаше да видя картините му.

— Уличен артист. — Джоузеф поклати глава. — Но това ще се промени, уверявам те. Неговите картини притежават нещо тайнствено, доста нежно и ефирно. — Златният му зъб проблесна, когато се ухили. — И той е нарисувал гола фигура. Тя ще замести „Карлота“. И е повече по мой вкус, трябва да призная. Стройна, деликатна и с лека тъга в погледа. Наистина се влюбих в нея.

Млъкна смутено и леко поруменя, защото забеляза Патриша, застанала на вратата. Сърцето му заби безпомощно. „Не е за твоята уста лъжица, момче, помни си той. Далеч не за твоята уста.“ Докато се надигаше, усмивката му бе зашеметяваща.

— Здравей, Патриша. Чудесно е да те види човек.

Роуган се извърна и реши, че заслужава да бъде пребит, задето е причинил сенките под очите ѝ.

— Здравей, Джоузеф. Надявам се, не ти преча.

— Никак. Красотата винаги е добре дошла тук. — Той взе ръката ѝ, целуна я и мислено се нарече „идиот“. — Искаш ли чаша чай?

— Не, не си прави труда.

— Изобщо не е проблем. Така и така скоро ще затваряме.

— Знам. Надях се, че... — Патриша се стегна. — Джоузеф, нали не възразяваш, но искам да поговоря насаме с Роуган?

— Разбира се, не. — Глупак, тъпоглавец, умствено недоразвит. — Ще слеза долу. Ще сложа чайника, в случай че промениш решението си.

— Благодаря ти. — Тя го изчака да излезе и затвори вратата. — Надявам се, не възразяваш, че наминах точно преди да затворите.

— Не. — Роуган отново откри, че не знае как да се държи. — Напротив, радвам се, че дойде.

— Не се радваш — обяви тя, но леко се усмихна, за да не прозвучат думите ѝ съвсем рязко. — Застанал си там и бясно се мъчиш да съобразиш какво да кажеш, как да се държиш. Познавам те прекалено отдавна, Роуган. Може ли да седнем за малко?

— Да, заповядай. — Пригответи се да ѝ подаде ръка, но размисли и я отпусна до тялото си.

Забелязвайки жеста му, Патриша вдигна вежди. Седна и сложи ръце в скута си.

— Дойдох да се извиня.

Сега отчаянието му бе пълно.

— Моля те, недей. Няма нужда.

— Има огромна нужда. Ще имаш добрината да ме изслушаш.

— Пати. — Той също седна и усети как стомахът му се свива. — Накарал съм те да плачеш. — Това бе повече от очевидно сега, когато седяха толкова близо един до друг. Колкото и внимателно да се бе гримирала, той ясно различи следите.

— Да, накара ме да плача. И след като се наплаках, се размислих. За себе си. — Тя въздъхна. — Никога не съм мислила за себе си, Роуган. Мама и татко винаги ме обсипваха с грижи. А и толкова много очаквах от мен. Все се боях, че ще ги разочаровам.

— Това е абсурд...

— Помолих те да ме изслушаш — прекъсна го тя с тон, който го изненада. — И ще го сториш. Ти винаги бе наоколо. От времето, когато бях на четиринадесет? Петнадесет? А и Роби. Бях толкова влюбена в него, че не се налагаше да мисля. Само той бе в главата ми, а след това — да подредя къщата, да създам дом. Когато го загубих, мислех, че ще умра. Бог ми е свидетел, исках го.

Роуган нямаше какво да стори, освен да вземе ръката ѝ.

— И аз го обичах.

— Знам. И ти именно ми помогна да се съвзема. Ти ми помогна да преодолея скръбта. С теб можех да разговарям за Роби, да се смея, да плача. Вие ми бяхте най-добрите приятели, затова бе естествено да те обичам. Стори ми се разумно да изчакам да ме видиш като жена, а не само като отдавнашна приятелка. Тогава нямаше ли да е естествено да се влюбиш в мен, да поискаш ръката ми?

Пръстите му се раздвижиха неспокойно върху ръката ѝ.

— Ако бях обърнал по-голямо внимание, щях...

— ... да видиш онова, което желяех да видиш — довърши тя. — Поради причини, които не искам да обсъждам, снощи реших аз да предприема следващата стъпка. Когато те целунах, очаквах да усетя... премаляване и шемет. Нахвърлих се върху теб, почти сигурна, че ще изпитам онова, което винаги съм очаквала. Сърцето ми да затрепти, да не знам къде се намирам. Толкова много исках отново да изпитам тези чувства. Но не успях.

— Патриша, аз... — Той спря, а очите му се присвиха: — Какво? Тя се засмя, с което го обърка още повече.

— Когато се наплаках на воля, си припомних целия епизод. Не се получи така, защото бе изненадан, Роуган. Разбрах, че целувката не ми е дала нищо.

— Нищо — повтори той.

— Само се почувствах неловко, че поставих и двама ни в неловко и неприятно положение. Хрумна ми, че макар и да те обичам, въобще не съм влюбена в теб. Просто целувах най-добрия си приятел.

— Разбирам. — Усещаше се така глупаво, сякаш мъжествеността му бе подложена на съмнение. Но все пак бе мъж. — Е, имала си късмет, това ли искаш да кажеш?

Тя наистина го познаваше добре. Засмя се и притисна ръка към бузата му.

— Не се чувствай обиден.

— Не си ме обидила. Доволен съм, че се разбрахме.

Острият ѝ поглед го накара да изругае наум.

— Добре, вярно е! Обиди ме. Или поне засегна мъжката ми гордост. — Той ѝ се ухили и намигна: — Оставаме приятели, нали?

— Винаги. — Тя въздъхна с облекчение. — Не мога да ти опиша колко добре се чувствам, че се разбрахме по този въпрос. Знаеш ли, май ще приема чая, който Джоузеф предложи. Ще се присъединиш ли към нас?

— Съжалявам. Току-що е пристигнала пратка от Инвърнес. Искам да я прегледам.

Тя стана.

— Трябва да се съглася с мама за едно. Прекалено много работиш, Роуган. Започва да ти се отразява. Нуждаеш се от няколко дни почивка.

— След един-два месеца.

Тя поклати глава и се наведе да го целуне.

— Винаги казваш така. Ще ми се този път да е истина. — Тя отметна глава и се усмихна. — Струва ми се, че вилата ти в Южна Франция е отлично място не само за отдих, но и за творческо вдъхновение. Цветовете и природата без съмнение биха допаднали на всеки творец.

Той зяпна и промърмори:

— Наистина ме познаваш прекалено добре.

— Така е. Обмисли предложението ми.

Остави го да мисли и слезе долу в кухнята. В централната зала Джоузеф развеждаше някои позакъснели посетители и тя се зае да приготви чая.

Джоузеф влезе точно когато наливаше първата чаша.

— Извинявам се — обади се той. — Нито позволиха да бъдат пришпорвани, нито се решиха да се разделят с някоя лира. А аз си мислех, че ще приключа деня, като продам медната скулптура. Нали знаеш — онази, дето малко прилича на имелов храст, но ми се измъкнаха.

— Пий един чай за утеха.

— Точно това ще направя, благодаря ти. Ти... — Той млъкна, когато съзря лицето ѝ на силната светлина. — Какво има? Да не би нещо да не е наред?

— Не, защо? — Тя отнесе чашите до масата и почти ги изпусна, когато той я хвана през раменете.

— Плакала си — изрече той напрегнато. — А под очите ти има сенки.

Тя нетърпеливо постави чашите на масата.

— Защо е толкова скъпа козметиката, след като не си свършва работата. Значи една жена не може да си поплаче на воля, щом не е сигурна в пудрата, която използва. — Накани се да седне, но ръцете му останаха на раменете ѝ. Тя го погледна с изненада. Онова, което съзря в очите му, я смути. — Нищо ми няма. Наистина. От глупост е. Всичко е наред.

Той не можеше да мисли. И друг път я бе докосвал, разбира се, бяха танцували заедно. Но сега нямаше музика. Беше само тя. Бавно вдигна палец и го прокара нежно по сенките под очите.

— Роби все още ти липсва.

— Да, и винаги ще ми липсва. — Само че лицето на покойния ѝ съпруг, така дълбоко запечатано в нейното съзнание, се замъгли. Тя виждаше само Джоузеф. — Но аз не плаках за Роби. Не знам със сигурност за какво точно плаках.

„Толкова е прекрасна“ — помисли си той. Очите ѝ бяха нежни и объркани. А кожата ѝ — никога преди това не бе дръзвал да я докосне така — бе гладка като коприна.

— Не бива да плачеш, Пати — чу той собствения си глас. В следващия миг я целуна; устните му се впиха в нейните, ръката му се

зарови в лъскавите ѝ коси.

Той се забрави, погълнат от аромата ѝ, примаял от начина, по които устните ѝ откликнаха.

Тялото ѝ се притисна към него и нежната ѝ фигура събуди непоносими и противоречиви желаниа да я обладае, да я защити, да я утеши, да я притежава.

Въздишката ѝ, израз на изненада и учудване, го върна към действителността, сякаш го заляха с ледена вода.

— Моля за... Извинявай — започна да се оправдава той, но замълча, защото тя го гледаше втренчено. — Това е непростимо.

Завъртя се на пети и излезе, докато тя все още бе зашеметена.

Тя направи крачка към него, а името му бе на устните ѝ. Спря се и притисна ръка към сърцето си, което бясно туптеше, отпусна се на стола, защото усети, че колената ѝ се огъват.

Джоузеф? Ръката ѝ се плъзна към поруменелите бузи. „Джоузеф“ — помисли си тя отново. Не, това са глупости. Та те са само бегли познати, просто и двамата имаха слабост към Роуган и към изкуството. Той е... — най-точното, което можеше да измисли, беше бохем. Определено чаровен. Всяка жена, която го види, би го потвърдила.

А и само се бяха целунали. Само една целувка, повтори си тя и посегна да вземе чашата с чай. Но ръката ѝ трепереше и чаят се разля върху масата.

Целувка, осъзна тя сепнато, която я доведе до премаяването и шемета, за които мечтаеше. Целувка, която накара сърцето ѝ да затрепти и да забрави къде се намира.

„Джоузеф“ — мина ѝ отново през ума и хукна да го намери.

Зърна го навън и се спусна покрай Роуган, без да му каже дума.

— Джоузеф!

Той се спря и тихичко изруга. „Сега ще си го получа“ — помисли си с горчивина. Тя ще го зашлеви — както впрочем заслужаваше — и понеже не бе излязъл достатъчно бързо, ще го направи пред свидетели. Решил да приеме неизбежното, той се обърна и отметна коса от раменете си.

Тя се спря на сантиметри от него.

— Аз... — Напълно забрави какво се канеше му да каже.

— Имаш пълното право да си ядосана — увери я той. — Няма значение, че нито за миг не съм искал да те обидя. По дяволите! Какво

очакваше? Влезе и бе толкова красива и тъжна. Сякаш се бе загубила. Не успях да се въздържа, за което се извинявам.

Наистина изпитваше чувството, че се е загубила. Питаше се дали ще я разбере, ако сподели с него, че знае къде се намира и накъде отива, и все пак се чувства загубена? Реши, че вероятно ще я разбере.

— Ще вечеряш ли с мен?

Той примигна, отстъпи назад и се втренчи в нея.

— Какво?

— Ще вечеряш ли с мен? — повтори тя. Усещаше се замаяна, безразсъдна. — Тази вечер. Сега.

— Искаш да вечеряме заедно? — Той произнасяше бавно всяка дума. — С мен? Тази вечер?

Изглеждаше така озадачен, така не на себе си, че тя се засмя.

— Да. Всъщност не. Не това искам.

— Добре. — Той кимна сковано и се отпрати навън.

— Не искам да вечерям — провикна се тя така високо, че няколко минувачи извърнаха глави. Защо ли се чувстваше толкова безразсъдна? Е, не съвсем безразсъдна. — Искам да ме целунеш отново.

Това го накара да се закове на място. Обърна се, подмина насърчителното намигане на някакъв мъж с щампована на цветя риза и тръгна към нея. Вървеше като слепец, който опипва пътя.

— Не съм сигурен, че чух какво каза.

— Тогава ще го кажа простичко. — Тя преглътна надигащата се гордост. — Искам да ме отведеш у вас, Джоузеф. И искам пак да ме целунеш. И освен, ако дълбоко не греша, какво изпитваме и двамата, искам да ме любиш. — Тя пристъпи към него. — Разбираш ли какво казвам? Съгласен ли си?

— Дали съм съгласен? — Той обви лицето ѝ с ръце и се взря в очите ѝ. — Ти си загубила ума си. И слава богу! — Засмя се и я притисна към себе си. — О, повече от съгласен съм, Пати, скъпа. Много повече от съгласен.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маги дремеше, с глава върху подпрените на кухненската маса ръце.

Денят на пренасянето в новата къща се оказа истински кошмар.

Майка ѝ се оплакваше през цялото време от всичко — като се започнеше от непрестанния дъжд и се стигнеше до пердетата, които Бриана окачи на широкия прозорец във всекидневната на новата къща. Но кошмарният ден си струваше, защото накрая Маив бе настанена в собствен дом. Маги изпълни обещанието си и Бриана вече бе свободна.

Маги не бе очаквала, че ще я връхлети такова чувство на вина, когато Маив се разрида: с превит гръб и лице, захлупено в шепа, тя плачеше, а обилните горещи сълзи се промъкваха между пръстите. Не, не бе очаквала да изпита вина или състрадание към жената, която не престана да я проклина, докато най-после избухна в плач.

В крайна сметка Лоти с нейното неизчерпаемо веселие взе нещата под свой контрол. Набързо изпрати Бриана и Маги, убеждавайки ги да не се безпокоят, изобщо да не се безпокоят, тъй като сълзите са така естествени, както и дъждът. И колко хубаво е подредено всичко, уверяваше ги тя, докато ги избутваше към входната врата. Също като в кукленска къща. Ще се справят чудесно. Ще им бъде уютно като на котки.

Само дете не ги натика в камионетката на Маги.

Е, всичко бе свършило и беше както трябва. Само че тази вечер нямаше да гърми никакво шампанско.

Маги бе гаврътнала едно уиски, за да се съвземе, и просто се стовари от изтощение до масата. Дъждът продължаваше да барабани по покрива, здрачът преминаваше в мрак.

Телефонът иззвъня, но не я събуди. Звънеше настойчиво, а тя продължаваше да дреме. Ала гласът на Роуган разсея умората ѝ и я накара да се ококори.

— Очаквам да се чуем до сутринта, тъй като не разполагам нито с време, нито с търпение да идвам лично да те взема.

— Какво? — Все още замаяна от съня, тя премига като бухал и се огледа из тъмната стая. Ха, та тя бе готова да се закълне, че е тук, срещу нея и я безпокои.

Раздразнена, че прекъснаха дрямката ѝ, което ѝ напомни колко е гладна, а в къщата нямаше с какво да нахрани дори едно птиче, тя се отдръпна от масата.

Реши да отиде до Бри. Щеше да изтършува кухнята. Може би щяха да се развеселят взаимно. Тъкмо посягаше да вземе шапката си, когато зърна нетърпеливото премигаме на телефонния секретар.

— Какъв тормоз! — промърмори тя, но натисна копчетата, лентата се пренави и пусна записа.

— „Маги. — Гласът на Роуган отново изпълни стаята. Усмихна се — значи той я беше събудил все пак. — Защо, по дяволите, никога не отговаряш на това проклето нещо? Вече е обяд. Искам да ми се обадиш веднага щом се върнеш от ателието. Важно е. Трябва да обсъдя нещо с теб. И така... Липсваш ми. Дяволите да те вземат, Маги, липсваш ми!“

Съобщението свърши и преди да успее да му се наслади напълно, последва ново:

— „Да не мислиш, че няма какво друго да върша, освен да говоря на тази проклета машина?“

— Не мисля, но ти я постави — отвърна тя.

— „Сега е четири и половина и трябва да отида до галерията. Може би не съм бил достатъчно ясен. Трябва да разговарям с теб и то днес. В галерията ще съм до шест, после ще ме намериш вкъщи. Никак не ме интересува колко си потънала в работа. Дяволите да те вземат, че си толкова далеч от мен!“

— Този мъж прекарва повечето време в ругатни, вместо да се занимава с нещо друго — промърмори тя. — А и ти си точно толкова далеч от мен, колкото аз от теб, Суини.

Сякаш в отговор, гласът му се разнесе отново:

— „Ти безотговорна, идиотска, безчувствена твар. Сега какво — да умра от тревога, че си се взривила с идиотските си химикали или си подпалила косите си? Да е жива и здрава сестра ти, че се обажда на телефона. Знам със сигурност, че си там. Вече е осем, а аз имам ангажимент за вечеря. Слушай ме внимателно, Маргарет Мери. Пристигай в Дъблин и вземи паспорта си. Няма да си губя времето да

ти обяснявам защо, просто направи, каквото ти казвам. Ако не можеш да хванеш редовния полет, ще наредя да изпратят самолета на компанията. Очаквам да се чуем преди сутринта, защото нямам нито време, нито търпение да идвам да те вземам.“

— *Да ме вземеш!* Сякаш би могъл! — Тя остана известно време намръщена пред аппарата. Значи от нея се очаква да отиде в Дъблин, така ли? Само защото той е наредил. Без нито веднъж да каже „Моля те“, или „Ако желаеш“, а само — „прави, каквото ти казвам“.

Адът ще се скове от ледове, преди тя да му достави това удоволствие.

Забравяйки за глада си, излезе от стаята и се понесе по стълбите. Да отиде в Дъблин, фучеше тя. Колко е нахален този мъж, да я командна по такъв начин.

Издърпа куфара от килера и го сложи на леглото.

Да не би да си въобразява, че толкова иска да го види, та ще зареже всичко и ще хукне да изпълнява желанията му? Щеше да открие, че далеч не е така. О, да, повтори си тя, докато хвърляше дрехи в куфара. Не може да я командва, щеше да му го съобщи лично. Лице в лице.

Съмняваше се, че ще ѝ благодари за това.

— Айлийн, до края на деня очаквам да получа по факса прегледаните сметки от Лимерик. — Седнал зад бюрото, Роуган отметна и тази задача от списъка и разтърка врата си, за да разсее напрежението. — И искам да видя доклада за реконструкцията там, веднага щом пристигне.

— Обещаха да го изпратят до обяд. — Айлийн, привлекателна брюнетка, която управляваше офиса със същото умение, както съпруга и трите си деца, си записа нещо. — В два часа имате среща с господин Грийнвалд. Относно промените в каталога за Лондон.

— Да, знам. Той пиеше мартини.

— Водка — поправи го Айлийн. — С две маслини. Да се погрижа ли за табла със сиренца, за да предотвратим залитането му, когато си тръгва?

— Добре би било. — Роуган барабанеше с пръсти по бюрото. — Няма ли още никакво обаждане от Клар?

— Поне до този момент, не. — Тя го стрелна с бърз, заинтригуван поглед изпод дългите си мигли. — Ще ви уведомя, ако госпожица Конканън звънне.

Той издаде някакъв звук, който можеше да означава свиване на рамене.

— Иди и отново се опитай да се свържеш с Рим.

— Ей сега. А, да — на бюрото ми е черновата на писмото до Инвърнес, ако искате да го видите.

— Дай го. И добре ще бъде да изпратим телеграма до Бостън. Сега колко е часът там? — Канеше се да погледне циферблата, когато някакво цветно петно на прага привлече вниманието му.

— Маги?

— Точно така. — Тя остави куфара да тупне на земята и сложи свитите си в юмрук ръце на кръста. — Имам няколко думи за вас, Суини. — Тя потисна гнева си, колкото да кимне към жената, която ставаше от стола пред бюрото на Роуган. — Вие навярно сте Айлийн?

— Да. Истинско удоволствие е най-послед да се срещнем, госпожице Конканън.

— И аз се радвам да се запознаем. Трябва да отбележа, че за жена, която работи за тиранин, изглеждате изключително добре. — Последните думи бяха изречени по-високо.

Устните на Айлийн трепнаха. Тя се прокашля и затвори стенографския бележник.

— Благодаря ви. Ще желаете ли още нещо, господин Суини?

— Не ме свързвай с никого.

— Да, сър. — Айлийн излезе и затвори леко след себе си.

— Е — започна Роуган, като се облегна назад и започна да потупва писалката о дланта си, — значи все пак получи съобщението ми?

— Получих го.

Тя тръгна към него. Или, по-точно, тръгна наперено към него, все още с ръце на кръста и блеснали очи.

Не се притесняваше да признае, че я желае.

— Кой си въобразяваш, че си? — Тя стовари длани върху бюрото му и накара писалките да издрънчат. — Да, подписах да работя за теб, Роуган Суини, и да — любих се с теб, за мое безкрайно съжаление. Но

това не ти дава право да ме командваш или да ме ругаеш на всеки пет минути.

— Не съм разговарял с теб от дни насам — напомни ѝ той. — Така че, как мога да съм те ругал?

— Чрез отвратителната си машина, която впрочем изхвърлих тази сутрин на боклука.

Съвсем спокойно той отбеляза нещо в бележника си.

— Не се дръж така.

— Просто си записах да ти бъде доставен нов телефонен секретар. Виждам, не си имала трудности да вземеш редовния полет.

— Трудности? От момента, в който влезе в работилницата ми, само ти ми създаваш трудности. Нищо друго. Въобразяваш си, че всичко е твое — не само творбите ми, което е достатъчно лошо, но и аз самата. Пристигнах, за да ти кажа, че няма да успееш. Няма да допусна... Къде отиваш? Не съм свършила!

— Не съм си и помислил, че си свършила.

Отиде до вратата, заключи я и се върна.

— Отключи веднага!

— Няма.

Усмивката му не я успокои ни най-малко.

— Да не си посмял да ме докоснеш.

— Точно това се каня да сторя. Всъщност готвя се за нещо, което не съм правил в този кабинет нито веднъж през дванадесетте години, откакто работя тук.

Сърцето ѝ започна да бие лудо.

— Няма да посмееш.

„Е — помисли си той — най-последно да я шокирам.“ Проследи как погледът ѝ се насочва към заключената врата и се хвърли върху нея.

— Можеш да продължиш да ми крещиш, след като приключи с теб.

— Да приключиш с мен? — Още докато замахваше да го удари, устните му се впиха в нейните. — Махай грубиянските си ръце от мен!

— Ръцете ми ти харесват — обяви той и ги използва, за да съблече жакета ѝ. — Ти ми го каза.

— Излъгах те. Няма да допусна това, Роуган. — От устата ѝ се изтръгна стон, когато горещите му устни се плъзнаха по шията ѝ. Щом

успя да си поеме дъх, заяви: — Ще викам, докато покривът се сгромоляса.

— Давай. — Той я ухапа не особено нежно. — Обичам гнева ти.

— Дяволите да те вземат! — промърмори тя и без съпротива се остави да я свлече на пода.

Беше бързо и страстно. Разгорещено любене, което приключи много скоро. Но бързината не намали силата. Те лежаха един до друг с преплетени, потреперващи крайници. Роуган изви глава, за да я целуне по брадичката.

— Хубаво, че намина, Маги.

Тя събра достатъчно сили, за да го удари леко с юмрук по рамото.

— Махай се от мен, грубиянино.

Щеше да го отблъсне, но той вече бе успял да се измести и я обърна върху скута си.

— Така по-добре ли е? — осведоми се той.

— От кое? — попита тя ухилено, но се сети, че е бясна. Отдръпна се и седна на килима, където започна да оправя дрехите си. — Трябва да ти кажа, че си много нахален, Роуган Суини.

— Защото те свлякох на пода.

— Не. — Тя закопча джинсите си. — Глупаво е да казвам подобно нещо, когато ми достави удоволствие.

— Доста очевидно беше.

Метна му смразяващ поглед, а той стана и ѝ подаде ръка.

— Така нищо няма да излезе. За кого се мислиш, че да ме командваш и да ми нареждаш какво да правя, без дори да споменеш думи като „искаш ли“, „желаеш ли“?

Прихвана я и я изправи на крака.

— Но все пак дойде, нали?

— Тук съм, прасе такова, за да ти кажа, че няма да търпя подобно отношение. Почти месец мина, откакто излезе от вратата на къщата ми, свирукайки си и...

— Липсвал съм ти?

Тя изсъска:

— Не си! Зарината съм с работа, за да си губя времето в мисли по теб. О, я си оправи връзката, че приличаш на пияница.

Той изпълни молбата ѝ.

— Липсвал съм ти, Маргарет Мери, макар никога да не си даде труда да ми го кажеш, когато все пак успявах да се свържа по телефона.

— Не обичам да разговарям по телефона. Как да кажа нещо на някого, когото не виждам? А и ти изместваш въпроса.

— Какъв е въпросът? — Той се облегна на бюрото.

— Отказвам да ме командваш. Не съм някоя от прислужниците ти или от подчинените ти и ако обичаш — запомни това. Дори си го запиши в елегантното си кожено бележниче, за да не го забравиш. Но повече да не си посмял да ми казваш какво да правя. — Тя въздъхна с облекчение. — Е, сега, като изяснихме този въпрос, да си вървя.

— Маги, ако нямаше намерение да оставаш, защо помъкна куфара?

Тук я хвана натясно. Изчака търпеливо, докато раздражение, изумление и объркване пробягаха по лицето ѝ.

— Може би искам да поостана ден-два в Дъблин. Мога да правя каквото си искам, нали?

— Ммм... А носиш ли си паспорта?

Тя го стрелна гневно.

— И какво, ако го нося?

— Слава богу! — Той заобиколи бюрото и седна на стола. — По този начин ще спестим време. Опасявах се да не проявиш упорство и да пристигнеш без него. Щеше да е досадно да се връщаме да го вземем. — Облегна се и се усмихна. — Защо не седнеш? Да помоля ли Айлийн да донесе чай?

— Не желая да сядам и не искам чай. — Скръствайки ръце на гърдите си, тя му обърна гръб и се загледа в картината на стената. — Защо не се върна?

— По няколко причини. Едната — бях до гуша в работа. Трябваше да разчистя някои неща, за да си освободя време. И, второ, за известен период исках да бъда далеч от теб.

— Така ли? — Тя не откъсваше поглед от ярките цветове на картината. — И защо?

— Защото не желаех да призная, колко много всъщност искам да съм с теб. — Той изчака, след което поклати глава. — Виждам, че не следва никакъв отговор. И-аз-исках-да-съм-с-теб.

— Исках. Не че нямам свой собствен живот, но на моменти бих се радвала на компанията ти.

Ясно, трябваше да се задоволи с толкова.

— И точно това ще получиш. Би ли седнала за момент, Маги? Трябва да обсъдим няколко неща.

— Добре.

Настани се на стола пред бюрото. Той изглеждаше съвсем на място тук, мина й през ум. Пълен с достойнство, компетентен, спокоен. Въобще не приличаше на мъж, който ще се впусне в бурна любов върху килима. Това я накара да се усмихне.

— Какво има? — попита той.

— Чудех се, какво ли си е помислила секретарката ти?

Той вдигна вежди.

— Смята, че разговаряме цивилизовано за бизнес, убеден съм.

— Ха! Тя ми се стори интелигентна жена, но ти имаш право да си въобразяваш каквото щещ. — Доволна от начина, по който очите му се стрелнаха към вратата, тя праметна глезен върху коляното си. — И така — какви делови неща ще обсъждаме?

— Ами... Твоите работи през последните няколко седмици са изключителни. Както знаеш, задържахме десетина неща от първата ти изложба, за да ги пуснем да обиколят през следващата година. Бих искал някои от новите ти работи да останат в Дъблин, но другите вече изпратих в Париж.

— Така ми съобщи и твоята справяща се отлично с работата и много разумна Айлийн. — Тя започна да потропва с ръка по глезена. — Не си ме извикал чак в Дъблин, за да ми го... Нито пък аз довтасах, за да се отдам на секс върху килима.

— Права си. Бях готов да обсъдим нещата по телефона, но ти никога не си даваш труда да отвърщаш на позвъняванията ми.

— Повечето време бях навън. Може и да разполагаш с правата върху произведенията ми, но не и с мен, Роуган. Имам собствен живот, както вече ти обясних.

— И то няколко пъти. — Той усети как започва да се ядосва. — Не се бъркам в живота ти. Просто напътствам кариерата ти. И по тази

причина заминавам за Париж, за да съм сигурен, че подготовката и изложбата ще минат добре.

Париж! Бе прекарала едва час с него и той вече говореше за раздяла. Отчаяна от натежалото си като олово сърце, тя започна хладно:

— Чудя се как изобщо ти вървят нещата, Роуган? Според мен е по-редно да наемеш хора, които да са в състояние да движат работите, без да се налага постоянно да надничаш зад гърба им.

— Уверявам те, че разполагам с компетентен екип. Въпросът е, че изпитвам голям интерес към твоето творчество и искам лично да се погрижа за подробностите. Искам всичко да е както трябва.

— Което означава, че искаш да бъде твоето.

— Точно така. И искам да ме придружиш.

Саркастичната забележка, която бе на устните ѝ, замря. Вместо това попита:

— С теб? В Париж?

— Давам си сметка, че имаш някаква творческа или вероятно морална съпротива, да представяш лично творбите си, но се справи чудесно на изложбата в Дъблин. Би било добре, ако се появиш, макар и за кратко, на първата си международна изложба.

— Първата ми международна изложба? — едва успя да повтори тя, докато смисълът на думите проникваше в съзнанието ѝ. — Аз не... говоря френски.

— Това не е проблем. Ще се появиш за малко в галерията, ще пръснеш малко от чара си и ще имаш достатъчно време да разгледаш забележителностите. — Той изчака да чуе отговора ѝ и понеже не получи, попита: — Е?

— Кога?

— Утре.

— Утре. — В нея започна да се надига паника и сви стомаха ѝ. — Искаш утре да замина с теб за Париж?

— Освен ако нямаш уговорен ангажимент, който да не си в състояние да отложиш.

— Не, нямам.

— Значи се уговорихме. — Облекчението му бе почти свирепо. — След като се убедим, че парижката изложба се радва на успех, искам да дойдеш с мен на юг.

— На юг?

— Имам вила на Средиземно море. Искам да остана насаме с теб, Маги. Никакви ангажименти, никакви срещи. Само с теб.

Тя вдигна поглед към него.

— Времето, което си искал да си освободиш. За това ли си работил през последните няколко седмици? Нямахте да ти викам, ако ми беше обяснил.

— Трябваше първо да го обясня на себе си. Ще дойдеш ли?

— Ще дойда. — Тя се усмихна. — Трябваше само да ме поканиш.

Час по-късно Маги нахлу в галерията, но се наложи да изчака нервно, докато Джоузеф приключи с някаква клиентка. Докато той обсипваше с чар и внимание жената, достатъчно възрастна, за да му бъде майка, тя тръгна из изложбената зала. Забеляза, че изкуството на индианците е заменено с отбрани метални скулптури. Заинтригувана от формите им, се захласна по тях и забрави за нетърпението си.

— Немски художник — чу гласа на Джоузеф зад гърба си. — Тези тук според мен са едновременно и дълбоки, и изпълнени с радост. Тържеството на основните елементи.

— Земя, огън, вода и загатнат въздух в медните извивки — уточни тя, не по-малко възхитена от него, и добави: — Има силно излъчване, а същевременно — нещо палаво и насмешливо.

— Може да е твое само срещу две хиляди лири.

— Истинска сделка. Жалко, че нямам стотинка. — Тя се обърна и го целуна. — Изглеждаш чудесно, Джоузеф. Колко сърца разби, откакто те видях за последен път?

— Само едно: моето, което ти принадлежи.

— Ха! Добре е и за двама ни, че знам какъв ласкател си. Имаш ли минутка свободно време?

— За теб — дни, седмици — той ѝ целуна ръка, — години.

— Минутка ще ми стигне. Джоузеф, какво ще ми трябва за Париж?

— Тясна черна жилетка, къса пола и обувки с много висок ток.

— Не се и съмнявам. Но, сериозно — заминавам, а нямам представа какво ми е нужно. Опитах се да се свържа с госпожа Суини,

но е излязла.

— Знам, аз съм вторият ти избор. Унищожаваш ме. — Направи знак на един от служителите да излезе от помещението. — Всичко, от което се нуждаеш за Париж, Маги, е романтично сърце.

— Откъде да го взема?

— Носиш го в гърдите си. Не можеш да ме излъжеш. Виждал съм творбите ти.

Тя направи гримаса и пъкна ръка в неговата.

— Слушай, не бих признала това на всеки, но на теб мога да се доверя: никога не съм пътувала. Във Венеция единствената ми грижа бе да се уча и да не съм облечена в нещо, което може да се запали. И да си плащам наема. След като ми се отваря възможност да пътувам за Париж, не искам да приличам на глупачка.

— Няма. Доколкото схващам, ще пътуваш с Роуган, а той познава града като кореняк. Трябва да се държиш малко арогантно и отегчено и ще се впишеш идеално.

— Дойдох при теб да ми дадеш моден съвет. Унизително е да го кажа, но не мога да замина облечена така. Не че искам да се издокарам като манекен, но и не искам да изглеждам като провинциална братовчедка на Роуган.

— Хмм. — Джоузеф сериозно обмисли проблема, дори леко я бутна назад и внимателно я огледа. — Така си чудесна, но...

— Но?

— Купи си копринени блузи. В ярки тонове, моето момиче. Никакви пастелни цветове за теб. И панталони от същата материя. Довери се на очите си за цветовете. Търси силни комбинации. А късата пола е напълно задължителна. Носиш ли черната рокля?

— Не я взех.

Той зацъка с език като добродушна леля, останала стара мома.

— Това не го очаквах. Но щом роклята не е налице, вземи нещо блестящо този път. Нещо, което да зашеметява. — Той посочи скулптурата до себе си. — Подобни металически тонове ще ти отиват. Не търси нещо класическо, а дръзко. — Доволен от казаното, той кимна. — Е, как ти се струва?

— Объркващо. Срам ме е, че това може да има значение за мен.

— Няма нищо срамно. Просто е въпрос на това, как ще се представи човек.

— Може и така да е, но ще съм ти благодарна, ако не споменеш за нашия разговор пред Роуган.

— Смятай ме за твой изповедник, скъпа.

Погледна през рамото ѝ и Маги видя как лицето му придобива щастливо изражение.

Патриша влезе, поколеба се, след което прекоси лъскавия под.

— Здравей, Маги. Не знаех, че ще идваш в Дъблин.

— И аз не знаех.

Каква беше тази промяна, чудеше се Маги. Приглушената тъга, резервираността бяха изчезнали. Достатъчно бе само да зърне как очите на Патриша заблестяха, когато се срещнаха с тези на Джоузеф, за да разбере отговора. „Аха — помисли си тя, — ето каква била работата.“

— Съжалявам, ако ви прекъсвам, но исках да кажа на Джоузеф...

— Патриша се сепна. — Мисълта ми е... Минавах наблизо и се сетих за деловия ангажимент, който поехме, за уговорката в седем часа...

— Да? — Джоузеф натика ръце дълбоко в джобовете, за да не се пресегне и да я прегърне. — Да, срещата е за седем.

— Опасявам се, че трябва да я направим в седем и половина. Възникна проблем. Исках да те уведомя. Надявам се, няма да обърка плановете ти.

— Ще го уредя.

— Добре. Много добре. — Тя остана за миг, загледана замечтано в него, но се сети за присъствието на Маги и за добрите обноски: — Ще останеш ли за дълго в града?

— Не, утре заминавам. — Въздухът така се бе нажежил, че Маги се почуди как ли скулптурите не се разтопяват. — Всъщност време е да тръгвам.

— О, недей да бързаш заради мен. Аз също трябва да вървя. — Патриша хвърли още един изпълнен с копнеж поглед към Джоузеф. — Чакай ме. Исках само... Е, довиждане.

Маги изчака Патриша да се отпрати към вратата и изсъска:

— Като закован ли смяташ да стоиш тук?

— А? Какво? Извинявай.

Стигна до прага за две секунди. Маги видя как Патриша се обърна, изчерви се и се усмихна. В следващия миг двамата се прегърнаха.

Романтичното сърце, което Маги отричаше, че притежава, се изпълни с радост. Изчака, докато Патриша си тръгна, а Джоузеф стоеше и гледаше след нея като поразен от гръм.

— Значи сърцето ти ми принадлежи, така ли?

Замаяният му поглед изчезна.

— Красива е, нали?

— Не може да се отрече.

— Толкова отдавна я обичам. Още преди да се омъжи за Роби. Никога не съм вярвал, никога и през ум не ми е минавало... — Той тихичко се изсмя, все още изпълнен с обич. — Винаги съм мислил, че обича Роуган.

— И аз така реших. Но е ясно, че ти я правиш щастлива. — Тя го целуна по бузата. — Радвам се за вас.

— То, още... Гледаме да не се разчуде. Поне, докато... Известно време. Родителите й... Сигурен съм, че майка й няма да ме одобри.

— Майка й да върви по дяволите.

— Патриша каза почти същото. — Усмивка заигра по устните му, като се сети. — Но не ми се ще да създавам проблеми, затова ще те помоля да не казваш.

— Дори и на Роуган?

— Аз работя за него, Маги. Да, приятел ми е, но аз работя за него. А Патриша е вдовицата на един от неговите най-добри и стари приятели. Жена, с която самият той е излизал. Мнозина си мислеха, че тя ще му стане съпруга.

— Не смятам, че Роуган е стоял между тях.

— Дори и така да е, бих предпочел да му кажа аз, когато му дойде времето.

— Това си е твоя работа, Джоузеф. Всъщност твоя и на Патриша. Така че ние двамата си разменихме по една изповед.

— Много съм ти благодарен.

— Няма за какво. Ако Роуган е толкова твърдоглав, че да не одобри връзката ви, тогава заслужава да бъде лъган.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Париж беше горещ, задушен и пълен с хора. Уличното движение бе отвратително. Автомобили, автобуси и мотори бързаха напред-назад, вземаха остри завои, а гумите им свистяха; сякаш шофьорите непрекъснато се предизвикваха на безкрайни пътни дуели. По тротоарите тълпи пъстро облечени хора се разхождаха бавно. Жените, с онези къси полички, които толкова допадаха на Джоузеф, изглеждаха слаби, отегчени и невероятно шикозни. Мъжете, не по-малко модно облечени, ги наблюдаваха, седнали пред малките масички на уличните кафенета, където пиеха червено вино или силно черно кафе.

Цветя имаше навсякъде — рози, гладиоли, невени, карамфили, бегонии преливаха от сергиите на цветарите.

Групи туристи насочваха фотоапарати и камери, за да уловят парижкия живот.

И имаше кучета. Градът бе препълнен с тях; някои ги водеха на каишка, други бягаха свободно, а трети стояха търпеливо пред вратите на магазините. Дори и най-долното псе изглеждаше екзотично, удивително чуждоземно и страхотно френско.

Маги наблюдаваше всичко това от прозореца, който гледаше към площад „Конкорд“.

Беше в Париж. Въздухът бе напоен със звуци, аромати и ярка светлина. А любовникът ѝ спеше като пън на леглото зад гърба ѝ.

Или поне така си мислеше тя.

От известно време той я съзерцаваше как гледа Париж. Наведе се през огромния прозорец, без да обръща внимание на презрамката на памучната нощница, която се плъзна по лявото ѝ рамо. При пристигането им снощи, се държа сякаш градът ѝ бе напълно безразличен. Очите ѝ се разшириха при вида на пищното фоайе в хотела, но не каза нищо, докато се регистрираха.

Остана така смълчана и когато влязоха в обзаведения с плюшени мебели просторен апартамент и се отдалечи, докато Роуган даваше бакшиш на камериера.

Попита я дали стаята ѝ харесва, а тя само сви рамене и обяви, че става.

Това го разсмя и той я повлече към леглото.

Но сега не изглеждаше толкова преситена, забеляза той. Напротив. Почти виждаше как нараства вълнението ѝ, докато разглеждаше улицата и попиваше забързания живот на града. Нищо не можеше да го зарадва така, както възможността да ѝ покаже Париж.

— Ако се наведеш още малко, ще накараш уличното движение да спре.

Тя се обърна, отметна коса от очите си и насочи поглед към нагънатите чаршафи и планините от възглавници, където лежеше той.

— И бомба не е в състояние да спре това движение. Защо искат да се погубят един друг?

— Смятат го за въпрос на чест. Как ти изглежда градът на дневна светлина?

— Претъпкан е. По-лошо е дори от Дъблин. — Но се смили и му се усмихна: — Прекрасен е, Роуган. Като стара, зла жена, която всички ухажват. Ей там долу има океан от цветя. Всеки път, когато някой спре да погледа или да купи, продавачът се прави, че не ги забелязва, сякаш е под достойнството му да им обърне внимание. Но прибира парите им и ги брои до последната монета.

Тя пропълзя на леглото и се изтегна отгоре му.

— Знам точно как се чувства — промърмори тя. — Нищо не дразни толкова, колкото да продаваш онова, което обичаш.

— Ако не ги продаде, ще умре от глад. — Той повдигна брадичката ѝ. — Ако ти не продаваше произведенията, които обичаш, част от теб също щеше да умре.

— Да, поне онази част от мен, която иска да яде, без съмнение щеше да загине. Ще позвъниш ли на някоя от натруфените сервитьорки да ни донесе закуска?

— Какво би искала?

Очите ѝ заиграха дяволито.

— О, всичко. Като се започне с това...

Тя отметна чаршафите и се нахвърли върху него.

Доста по-късно тя излезе изпод душа и се обви с хавлиената бяла роба, закачена на гърба на вратата. Завари Роуган при масата до прозореца в приемната; наливаше кафе и четеше вестник.

— Вестникът е френски. — Тя вдиша аромата, който се носеше от кошничката с кроасани. — Четеш френски и италиански?

— Ъхъ. — Веждите му бяха склучени, докато преглеждаше финансовите страници. Мислеше си, че трябва да звънне на брокера си.

— И какво още?

— Какво „какво още“?

— Какво още четеш и говориш? Език, искам да кажа.

— Малко немски. И достатъчно испански, за да се оправям.

— Келтски?

— Не. — Той обърна страницата, търсеше съобщенията за търгове на произведения на изкуството. — А ти?

— Баба ми по бащина линия го говореше, така че го научих. — Раменете ѝ се движеха, докато мажеше конфитюр върху топлия кроасан. — Не е от особена полза, предполагам, освен човек да ругае на него. Но не би ти осигурил най-добрата маса във френски ресторант.

— Ценност е. Ние сме загубили доста от нашето историческо наследство. — Често разсъждаваше на тази тема. — Жалко е, че в Ирландия са малко местата, където ще чуеш да се говори ирландски. — Сети се за нещо, което отдавна му се въртеше в главата, затова сгъна вестника и го остави настрана. — Кажи нещо на келтски.

— Сега ям.

— Кажи ми нещо, Маги, на стария език.

Тя изсумтя нетърпеливо, но изпълни молбата му. Прозвуча му като музика, доста екзотично и толкова непознато, че нищо не разбра.

— Какво каза?

— Че си приятна гледка за очите сутрин. — Тя се усмихна. — Виждаш ли, езикът е толкова подходящ за ласкателства, колкото и за ругатни. А сега ти ми кажи нещо на френски.

Той не само заговори. Наведе се напред, нежно докосна устните ѝ със своите и прошепна:

— *Me reveiller a cote de toi, c'est le plus beau de tous les revess.*

Сърцето ѝ трепна.

— Какво значи това?

— Че да се събудя до теб е по-хубаво от всеки сън.

Тя сведе поглед.

— Изглежда, френският е по-благозвучен от английския.

Бързата ѝ женствена реакция, хем го развесели, хем го привлече.

— Разчувствах те. Трябваше по-рано да ти заговоря на френски.

— Глупости. — Но той наистина я бе разчувствал, и то дълбоко.

Пребори се с неочаквано проявената слабост, като се нахвърли върху храната. — Какво ям?

— Яйца „Бенедикт“.

— Вкусно е — обяви тя с пълна уста. — Може би има малко повече подправки, но все пак са много вкусни. Какво ще правим днес, Роуган?

— Още си румена, Маги.

— Не съм. — Очите ѝ се заковаха в неговите предизвикателно.

— Бих искала да чуя какви са ти плановете. Надявам се, че този път първо ще ги обсъдиш с мен, вместо да ме повлечеш нанякъде, сякаш съм куче.

— Започвам да се привързвам към камшика, който ти наричаш език — отвърна ѝ той любезно. — Сигурно вече се побърквам. И преди отново да си ме ужилила, мисля, че ще ти е приятно да видиш част от града. Не се съмнявам, че Лувъра ще ти допадне. Затова оставих сутринта свободна да разглеждаме, да пазаруваме или каквото искаш. Следобед по някое време ще наминем през галерията.

Идеята да се разходи из величествения музей ѝ допадна. Тя допи кафето на Роуган и си наля чай.

— Ще ми е приятно да се поразходя. Колкото до пазаруването — трябва да взема нещо само за Бри.

— Редно е да вземеш нещо и за Маги.

— Маги няма нужда от нищо. Освен това не мога да си го позволя.

— Това е абсурд. Можеш от време на време да си позволяваш да си правиш по някой подарък. Заслужи си го.

— Изхарчих всичко, което изкарах. — Тя направи гримаса. — Нима тук имат нахалството да наричат това чай?

— Как така си го изхарчила? — Той остави вилицата си. — Само преди месец ти дадох чек с шестцифрено число. Не може да си

пропиляла всичко.

— Да съм го пропиляла? — Тя замахна опасно с ножа. — Приличам ли на човек, който пилее пари?

— За бога, не!

— Тогава какво означават думите ти? Че не притежавам вкус или стил и не боравя умело със средствата си?

Той вдигна ръка в знак за помирение.

— Означава просто „не“. Но след като си хвърлила на вятъра парите, които ти дадох, искам да знам — за какво?

— Нищо не съм хвърлила на вятъра и въобще не е твоя работа.

— Ти си моя работа. Ако не можеш да управляваш парите си, аз ще го правя вместо теб.

— Няма. Че нали, надут, броящ стотинките задник такъв, те са си мои? Е, изхарчих ги. Или поне по-голямата част. Затова се погрижи да продадеш още от работите ми, за да ми набавиш още.

— Точно това възнамерявам да направя. И така — за какво ги изхарчи?

— Свършиха се! — Бясна, засрамена, тя се отдръпна от масата. — Имам разходи, нали така. Трябваше да си набавя запаси и направих глупостта да си купя рокля.

Той скръсти ръце.

— За един месец си похарчила почти двеста хиляди лири за запаси и една рокля?

— Имах дълг за уреждане — скастри го тя. — И изобщо защо трябва да ти давам обяснение? В проклетия ти договор нищо не пише как да харча парите си.

— Договорът няма нищо общо — обясни ѝ той търпеливо. Виждаше, че тя не е толкова ядосана, колкото унижена. — Питам просто къде са отишли парите. Но ти, разбира се, имаш пълното право да не ми казваш.

Разумният му тон само я накара да се почувства още по-унижена.

— Купих къща на майка си, макар че никога няма да ми благодари за това. Налагаше се да я обзаведа, нали? Иначе щеше да вземе и последната възглавничка от Бриана. — Разгневена, прокара ръце през косата си и разпръсна огнени къдрици. — И да наема Лоти, и да им осигуря кола. Освен това ще трябва да давам издръжка, така че дадох на Бри пари за заплата, храна и други подобни за шест месеца

напред. А и ипотеката, въпреки че Бриана ще се разбеснее, когато открие, че съм я платила. Но се налагаше да я уредя, защото тате я направи заради мен. И това свърших. Удържах дадената дума към него и няма да търпя да ми казваш какво да правя и какво не с моите пари.

Кръстосваше из стаята, докато фучеше, но спря до масата, когато Роуган продължи търпеливо да мълчи. Накрая той се обади:

— Ако трябва да обобщя: купила си къща за майка си, обзавела си я, набавила си кола и си й наела компаньонка. Покрила си ипотека, което ще ядоса сестра ти, но която си считала, че е твоя отговорност. Дала си на Бриана пари, с които майка ти да се издържа шест месеца и си осигурила продукти. И с остатъка си купила рокля.

— Точно така. Това ти казах. Какво лошо има?

Стоеше пред него, разтреперана от гняв, а очите ѝ светеха очаквателно и жадно за сражение. Можеше, разсъждаваше той, да ѝ каже, че се възхищава от невероятната ѝ щедрост и преданост към семейството. Но се усъмни дали ще оцени жеста му.

— Значи всичко е обяснено. — Той вдигна чашата си. — Ще се погрижа да получиш аванс.

Въобщо не бе сигурна, че ще успее да заговори. Когато най-после набра сили, просъска:

— Не желая проклетия ти аванс. Нямам нужда от него. Сама мога да се издържа.

— И точно това правиш много добре. Това не е благотворителност, Маги, нито дори заем. Просто вложение в бизнес.

— Върви по дяволите, ти и твоят бизнес. — Лицето ѝ бе порозовяло от срам. — Няма да приема и пени, докато не съм го заслужила. Току-що изплувах от дългове и няма отново да потъвам в тях.

— Господи, колко си упорита. — Той забарабани с пръсти по масата, премисляйки реакцията ѝ, като се опитваше да разгадае изблика на емоции. Ако тя се ръководеше от гордостта си, той щеше да ѝ помогне да я запази. — Добре, ще възприемем напълно различен подход. Получихме няколко предложения за „Отдаване“, които отхвърлих.

— Отхвърлил си?

— Ъхъ. Последното, доколкото си спомням, бе тридесет хиляди.

— *Лири?* — Думата неволно се изплъзна от устата ѝ. — Предложени са тридесет хиляди лири и си ги отказал? Ти луд ли си? За теб може да е малко или дори нищо, Роуган Суини, но аз мога да си живея чудесно с такава сума повече от година. Ако така се грижиш за...

— Млъкни — каза той така небрежно, така разсеяно, че тя го стори. — Отказах предложенията, защото възнамерявах аз да закупя произведението след изложбите. Просто ще го купя сега и то ще продължи да участва в изложбите като част от колекцията ми. Ще го оценим на тридесет и пет хиляди.

Той подметна сумата, сякаш е дребна монета, хвърлена на тезгяха.

Нещо у нея трептеше като сърце на подплашена птица.

— Защо?

— По етични съображения не мога да я купя на цената, предложена от клиент.

— Не, искам да кажа, защо желаш да я купиш?

Той спря мислените си изчисления и я погледна.

— Защото е красива, интимна творба. И защото всеки път, когато я погледна, се сещам как те любих за пръв път. Ти не искаше да я продаваш. Да не мислиш, че не го забелязах изписано на лицето ти още в деня, когато ми я показа? Наистина ли смяташ, че не разбрах колко те боли да се разделиш с нея.

Неспособна да заговори, тя само поклати глава и се извърна.

— Тя бе моя, Маги, още преди да я довършиш. Толкова моя, колкото и твоя. И няма да отиде в други ръце. Никога не съм имал намерение да попадне при друг.

Все така смълчана, тя пристъпи към прозореца.

— Не искам да ми плащаш за нея.

— Не ставай смешна...

— Не искам парите ти — продължи бързо тя, докато все още имаше дъх да говори. — Прав си, тази творба ми е особено скъпа и ще ти бъде признателна, ако я приемеш. — Загледана през прозореца, тя въздъхна дълбоко. — Ще ми е приятно да знам, че е твоя.

— Наша — произнесе той с такъв тон, че я накара да прикове очи в неговите. — Както бе предназначена да бъде.

— Добре, наша. — Тя въздъхна. — Как мога да ти се сърдя? — попита тя. — Как да се преборя с онова, което ме караш да изпитвам.

— Не можеш.

Опасяваше се, че е прав. Но поне щеше да наложи своето по един по-дребен въпрос.

— Благодарна съм ти, че ми предложи аванс, но не го искам. За мен е важно да получавам само онова, което изкарам, и то когато го изкарам. Останали са ми достатъчно пари, за да преживея. Засега не ми е нужно повече. Каквото трябваше да направя, го направих. От тук нататък каквото изкарам, е мое.

— Та това са само пари, Маги.

— Лесно ти е да го кажеш, след като винаги си имал повече, отколкото ти е било необходимо. — Остротата в гласа ѝ така напомняше на тези на майка ѝ, че тя, слисана, млъкна. Пое дълбоко дъх и разкри какво ѝ тежи на сърцето: — Парите винаги бяха болезнена тема в нашия дом, липсата им, способността на баща ми да ги пилее и постоянното натякване на майка ми, която непрекъснато искаше повече. Не искам щастието ми да зависи от лири, Роуган. Плаша се и се смущавам, че може и това да стане.

„Значи за това — помисли си той — тя се бе борила с него през цялото време.“

— Веднъж ми каза, че не всеки ден, когато вдигаш тръбата, мислиш за печалбата, която е на другия ѝ край.

— Да, но...

— И сега ли мислиш така?

— Не, Роуган...

— Спориш със сенки, Маги. — Той стана и се приближи към нея. — Жената, която си, вече е решила, че бъдещето ще е по-различно от миналото.

— Не бих могла да се върна — промърмори тя. — Дори да искам, не мога да се върна.

— Не, не можеш. Ти си от тези, които винаги вървят напред. — Той я целуна нежно по веждите. — Ще се облечеш ли вече, Маги? Позволи ми да ти подаря Париж.

Направи го. За близо седмица ѝ показа всичко, което градът предлагаше: от Нотр Дам до интимността на малките задимени кафенета. Всяка сутрин ѝ купуваше цветя от навъсеня продавач на ъгъла и апартаментът замириса като градина. Разхождаха се по брега на Сена на лунна светлина; Маги крачеше боса, с обувки в ръка и с полъха на реката в косите. Танцуваха в клубове под звуците на зле изпълнена американска музика, ядяха божествена храна и пиеха прекрасни вина в „Максим“.

Тя го наблюдаваше как търси сред уличните художници някой самобитен талант. И когато той потрепери, защото тя купи неособено хубава картина, изобразяваща Айфеловата кула, само се усмихна и заяви, че изкуството е в душата и невинаги в изпълнението.

Часовете из парижката галерия бяха не по-малко вълнуващи за нея. Докато Роуган заповядваше, ръководеше и подреждаше, тя видя своите произведения да се открояват, благодарение на бдителното му око.

Законен интерес, бе казал той. Не можеше да му отрече, че добре се грижи за интересите си. Бе толкова пристрастен и внимателен към произведенията ѝ през тези следобеди, колкото към тялото ѝ през нощите.

Когато приключи и последната творба заблестя под светлините, тя си помисли, че изложбата е резултат не само на нейните, но и на неговите усилия.

Но партньорството невинаги означава хармония.

— По дяволите, Маги, ако продължаваш да се бавиш, ще закъснеем.

За трети път през последните пет минути Роуган чукаше по вратата на спалнята, която тя бе заключила.

— А ако продължаваш да ми пречиш, ще закъснеем още повече — провикна се тя. — Махай се. Или още по-добре — иди направо в галерията. Ще дойда сама, когато се приготвя.

— Не може да ти се има доверие — промърмори той, но слухът ѝ бе остър.

— Не ми е нужен пазач, Роуган Суини. — Бе останала без дъх от напрежение да се опитва да стигне ципа на роклята. — Никога не съм виждала мъж така да се ръководи от стрелките на часовника.

— А аз не съм срещал по-безотговорна към времето жена. Ще отключиш ли най-после? Влудяващо е да се разговаря през вратата.

— Добре, добре. — Като почти изкълчи ръката си, тя все пак успя да закопчае роклята. Напъха крака в бронзови сандали с идиотски висок ток, прокле се, че като глупачка е последвала съвета на Джоузеф, и отвори вратата. — Нямаше да се забавя толкова, ако правеха женските дрехи така практични, както мъжките. При вас ципа лесно се стига. — Тя оправи късата рокля. — Е? Става ли, или не?

Той не каза нищо, а ѝ даде знак да се завърти. Тя само забели очи и изпълни желанието му.

Роклята бе без презрамки, почти без гръб, а полата свършваше предизвикателно до средата на бедрото. Блестеше в разноцветни оттенъци — бронзови, медни, златни. Косите ѝ повтаряха някои тоновете и тя приличаше на пламъче на свещ, изящна и искряща.

— Маги, дъхът ми спря.

— Шивачката не е била разточителна с плата.

— Възхищавам се от нейната пестеливост.

Продължаваше да я зяпа и тя не се стърпя:

— Нали уж бързахме?

— Промених решението си.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре, когато той тръгна към нея.

— Предупреждавам те, че ако ме извадиш от тази рокля, твоя ще е отговорността отново да ме сложиш в нея.

— Колкото и примамливо да звучи това, ще трябва да изчака. Пригответил съм ти подарък и излиза, че звездите са напътствали избора ми. Смятам, че това ще върви чудесно с роклята ти.

Той бръкна във вътрешния джоб на фрака и извади тънка кадифена кутийка.

— Ти вече ми купи подарък: огромното шише парфюм.

— Беше за мен. — Той се наведе и помириса голата плът на рамото ѝ. Дъхът на опушено сякаш бе създаден за Маги. — Предимно за мен. А това е за теб.

— Е, тъй като е прекалено малко, за да е пак някой телефонен секретар, ще го приема. — Но когато отвори кутийката, смехът застина в гърлото ѝ. Рубини като пламъци се редуваха с бели искрящи диаманти на колието от три реда, свързани със златни плетеници.

Никаква деликатна огърлица, а дръзка и блестяща светкавица, искряща от цветовете, топлина и блясък.

— Нещо, което да ти напомня Париж — обясни Роуган, докато изваждаше колието от кутийката. Бижутото потече като кръв и вода между пръстите му.

— Но това са диаманти, Роуган. Не мога да нося диаманти.

— Как да не можеш? — Той плъзна бижутото около шията ѝ, а очите му останаха загледани в нейните, докато закопчаваше огърлицата. — Може би не бива да ги носиш самостоятелно. Ще бъдат доста студени и няма да ти отиват. Но с другите камъни... — Отстъпи, за да прецени ефекта. — Да, напълно са подходящи. Приличаш на езическа богиня.

Тя не успя да се стърпи и погали скъпоценните камъни. Чувстваше ги топли върху кожата си.

— Не знам какво да ти кажа.

— Кажи — благодаря, Роуган, прекрасна е.

— Благодаря, Роуган. — На устните ѝ цъфна широка усмивка. — Повече от прекрасна е. Направо е зашеметяваща.

— Като теб. — Той я целуна и я тупна по дупето. — Хайде, мърдай или ще закъснеем. Къде ти е наметката?

— Нямам.

— Типично — промърмори той и я повлече към вратата.

Маги реши, че на втората си изложба се справя доста по-наперено. Стомахът ѝ не се свиваше така силно, нервите ѝ не бяха така изопнати. И макар един-два пъти да ѝ се прииска да избяга, успя да се овладее.

И ако копнееше за нещо, което не можеше да получи, тя си припомни, че успехът понякога трябва да задоволи човека.

— Маги.

Тя се извърна от събеседника си, чийто поглед почти не се откъсваше от деколтето ѝ, и се втренчи в сестра си.

— Бриана?

— Точно така. — Усмивката, Бриана прегърна смаяната си сестра. — Щях да съм тук преди час, но при летището имаше задръстване.

— Но как така изобщо си тук?

— Роуган изпрати самолета да ме вземе.

— Роуган? — Поразена, Маги обходи помещението с поглед, за да го открие. Той само ѝ се усмихна, след това и на Бриана, преди да върне вниманието си към огромна жена в дантели. Маги издърпа Бриана в един ъгъл. — Ти пристигна със самолета на Роуган?

— Не исках да те разочаровам отново, Маги. — Доста впечатлена от произведенията на Маги, които блещукаха из помещението, препълнено с екзотични чужденци, Бриана хвана ръката на сестра си. — Все се питах как да го уредя. Майка се чувства чудесно в компанията на Лоти и, разбира се, знаех, че мога да поверя Кон на Мърфи. Дори помолих госпожа Макгий да наглежда „Блакторн“ ден-два. Но оставаше проблемът как да се добера дотук.

— Искала си да дойдеш? — прошепна Маги. — Истински си искала?

— Разбира се. Не желяех нищо друго, освен да съм до теб. Но никога не съм си представяла, че ще е толкова грандиозно. — Бриана се заяпа по обличения в бяло сервитьор, който ѝ поднесе чаша шампанско на сребърната табла.

— Мислех, че няма значение за теб. — За да преодолее смущението си, Маги отпи голяма глътка. — Точно стоях и си мислех, че ми се иска да има значение за теб.

— Гордея се с теб, Маги. О, толкова се гордея, както винаги съм ти казвала.

— Не ти вярвах. О, господи... — Усети сълзи да напират в очите ѝ и яростно запремига, за да ги спре.

— Би трябвало да те е срам да мислиш така за мен — смъмри я Бриана.

— Никога не си показвала особен интерес — не ѝ остана длъжна Маги.

— Правех каквото можех. Не разбирам всички неща, които сътворяваш, но това не означава, че не се гордея, че ги създаваш. — Бриана отпи от чашата. — О — възкликна тя, като се загледа в пенливото вино, — та това е прекрасно. Да не повярва човек, какъв невероятен вкус!

Прихвайки, Маги целуна сестра си.

— Господи, Бри! Ето ни двете в Париж и пием шампанско.

— И поне на мен това ми доставя огромно удоволствие. Трябва да благодаря на Роуган. Мислиш ли, че е удобно да го прекъсна за миг?

— След като ми доразкажеш всичко. Кога му се обади?

— Не съм му звъняла аз. Той ми звънна преди седмица.

— Той ти е звъннал?

— Да, и преди да успея да му кажа „Добро утро“, вече нареждаше какво и как да направя.

— Роуган е такъв.

— Обясни, че изпраща самолета и шофьорът ще ме чака на летището в Париж. Опитах се да кажа нещо, но той не спираше, шофьорът щял да ме закара до хотела. Виждала ли си подобно нещо, Маги? То е като истински палат.

— Почти си глътнах езика, когато влязох за пръв път. Продължавай.

— Трябвало да се приготвя, а шофьорът имал грижата да ме доведе тук. Кое то и направи, но мислех, че ще ме убие по пътя. А в хотелската стая намерих това, заедно с бележка, че ще ми достави удоволствие, ако го облека. — Тя поглади с ръка копирения костюм, който носеше. — Нямаше да приема, но той така бе отправил молбата си, че щеше да бъде невъзпитано, ако откажа.

— Много го бива в това. А и ти стои чудесно.

— Чувствам се чудесно. Признавам — главата ми още е замаяна от самолети, коли и всичко тук. Всичко тук... — започна тя отново, като огледа помещението. — Толкова много хора, Маги. И са тук заради теб.

— Стига ми, че ти дойде. Да се разходим ли сред тях, така че да ги очароваш вместо мен?

— Те вече са очаровани, само като ви видят двете — отбеляза Роуган, който се бе доближил до тях. Взе ръката на Бриана и я целуна. — Удоволствие е да те видя отново.

— Благодаря ти, че уреди идването ми. Не мога да намеря думи...

— Току-що го стори. Нали не възразяваш, ако те запозная с някои хора? Господин Льо Клер, онзи доста пищен мъж, застанал до „Инерция“ на Маги. Току-що ми призна, че се е влюбил в теб.

— Доста набързо го е сторил, но с удоволствие ще се запозная. А и искам да се разходя из изложбата. Никога не съм виждала нещата на

Маги така подредени.

Само след минути Маги отново успя да придърпа Роуган до себе си.

— Не ми обяснявай, че трябва да циркулирам наоколо — започна тя, като взе думите от устата му. — Искам да ти кажа нещо.

— Стига да го сториш бързо. Не върви да монополизирам художника.

— Няма да ми отнеме много да ти съобщя, че това е най-милото нещо, което някой някога е правил за мен. Никога няма да го забравя.

Той не обърна внимание на забързания френски говор, който някаква жена лееше през рамото му, а поднесе ръката на Маги към устните си.

— Не исках отново да си нещастна, а беше най-простото нещо на света да уредя пристигането на Бриана.

— Може и да е било просто — възрази тя, защото се сети за проявата му на човечност, като прие опърпания художник в кабинета си в Дъблин, — но не намалява стойността на жеста. И за да покажа какво означава това за мен, не само ще остана до края на вечерта, когато и последният посетител се изниже през вратата, но и ще разговарям с всички.

— Любезно?

— Любезно! Няма значение колко пъти ще чуя думата *дълбочина*.

— Това се казва момиче на място. — Той я целуна по носа. — Хайде, хващай се за работа.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако Париж смая Маги, то Южна Франция, с просторните плажове и покрити със сняг планини в далечината, я изуми. Вилата на Роуган, с изглед към Средиземно море, бе далеч от шума на уличното движение и тълпите, втурнали се към магазините или кафетата.

Хората, излегнати тук-там по плажа, бяха просто като точки върху картината, която представляваха водата, пясъкът, полюшващите се лодки и безкрайното безоблачно небе.

От терасите, опасали вилата, се виждаха ширнали се поля, насечени от каменни огради, напомнящи гледката от прага на къщата ѝ в Клар. Но тук земята се издигаше на огрени от слънце тераси, обрасли с лозя, следвани по-нагоре от зелени гори, които преливаха в подножието на великолепните Алпи.

Земите на Роуган бяха покрити с цъфнали цветя и храсти, сред които се издигаха маслинови дръвчета и фонтани. Тишината се нарушаваше единствено от крясъците на гларусите и шумът на прибоа.

Напълно доволна, Маги се изтегна на един тапициран шезлонг на обляната от слънчева светлина тераса и започна да нахвърля скици.

— Бях сигурен, че ще те намеря тук — каза Роуган, излизайки от къщата, и я целуна нежно и интимно по главата.

— Невъзможно е човек да остане вътре в такъв ден. — Тя присви очи насреща му, а той се наведе да закрепи на носа ѝ слънчевите очила, които беше захвърлила на масата. — Приключи ли с деловата си работа?

— Засега. — Настани се до нея, без да ѝ пречи на гледката. — Съжалявам, че се забавих. Но един разговор сякаш повлича друг.

— Няма значение. Обичам да съм сама.

— Забелязал съм го. — Надникна в скицника ѝ. — Морски пейзаж?

— Не можах да устоя. Реших да нарисувам част от околността, за да я покажа на Бри. Париж ѝ достави такова огромно удоволствие.

— Жалко, че остана само един ден.

— Един прекрасен ден. Още не мога да повярвам, че съм се разхождала по левия бряг на Сена със сестра си. Сестри Конканън в Париж — продължаваше да се радва и да се смее щастливо, всеки път, щом се сетеше за прекараното заедно време. — Тя никога няма да го забрави, Роуган. — Пъхвайки молив зад ухото си, Маги хвана ръката му. — Нито пък аз.

— Вече ми благодарихте и двете. А и истината е, че единствената ми заслуга бе да проведе няколко телефонни разговора. Като споменах телефон — един от разговорите, който ме позабави сега, бе позвъняване от Париж. — Роуган се пресегна и взе кехлибарено зърно грозде от кошницата с плодове на масата. — Имаш предложение, Маги, от граф Дьо Лорейн.

— Дьо Лорейн? — Тя сви устни и зарови из паметта си. — А, онзи слаб възрастен мъж, с бастуна, който говореше с хриптене?

— Да. — На Роуган му бе забавно да слуша как описва като слаб възрастен мъж един от най-богатите мъже във Франция. — Искане да ти предложи аванс, за да направиш подарък за сватбата на внучката му през декември.

Инстинктът ѝ моментално я накара да се наежи.

— Няма да приема никакви аванси, Роуган. Разбрахме се за това още в началото.

— Да, така е. — Роуган взе още едно зърно и го пъхна в устата на Маги, за да я накара да замълчи. — Но е мое задължение да те осведомявам за всички предложения, които постъпват. Не намеквам, че трябва да приемеш, макар че би допринесло много за твоята кариера, а също и за „Уърлдуайд“. Просто изпълнявам задълженията си на твой мениджър.

Наблюдавайки го изпод вежди, Маги глътна гроздето. Гласът му, отбеляза тя, бе така захарен, както и плодът.

— Няма да приема.

— Изборът, естествено, е твой. — Той махна с ръка, за да даде да се разбере, че темата е приключена. — Да позвъня ли да ни донесат нещо студено за пиене. Лимонада или чай с лед?

— Не. — Маги взе молива от ухото си и забарабани по скицника. — Не се интересувам от поръчки.

— И правилно — съгласи се той разпалено. — Изложбата ти в Париж е не по-малко успешна от тази в Дъблин. Напълно съм убеден,

че това ще се случи в Рим и в другите градове. Пое по пътя, Маргарет Мери. — Той се наведе и я целуна. — А освен това молбата на графа няма нищо общо с поръчка. Той е напълно склонен да остави всичко в твои ръце.

Маги предпазливо смъкна очилата по-ниско на носа и го погледна над стъклата.

— Опитваш се със сладки приказки да ме подмамиш да го направя.

— Нищо подобно. — Но всъщност точно това целеше. — Трябва да добавя обаче, че графът, доста уважаван ценител на изкуството между другото, е готов да заплати добре.

— Не се интересувам. — Намести очилата си и изруга. — Колко означава „добре“?

— До равностойността на петдесет хиляди лири, но като знам колко си непреклонна на тема пари, въобще не се замисляй по въпроса. Казах му, че едва ли ще се заинтересуваш от предложението му. Искаш ли да отидем на плажа? Или на разходка с кола?

Преди да успее да стане, тя го сграбчи за яката.

— Гъвкав си като змиорка, Суини.

— Когато се налага.

— Може да е всичко, което реша да направя, нали така? Абсолютно каквото искам?

— Да. — Той прокара пръст по рамото ѝ, което започваше да придобива цвета на зряла праскова. — Само...

— А, ето я уловката.

— ... да е синьо — обяви Роуган и се ухили. — Ииска да е синьо.

— Синьо значи? — Усети, че я напушва смях. — И кой нюанс по-точно?

— Като цвета на очите на внучката му. Твърди, че са сини като небето през лятото. Тя, изглежда, е любимката му и след като видял творбите ти в Париж, нищо не може да го задоволи, освен нещо, правено специално за нея от прекрасните ти ръце.

— Това негови или твои думи са?

— По малко и от двамата — отвърна Роуган и целуна една от прекрасните ръце.

— Ще си помисля.

— Надявах се, да го сториш. — Вече не го бе грижа дали й пречи да вижда гледката, или не. Наведе се напред и започна да целува устните й. — Но, моля те, отдай се на размисъл по-късно, а?

— *Excusez-moi, monsieur.* — Прислужник с безизразно лице стоеше в края на терасата. Ръцете му бяха отпуснати до тялото, очите — деликатно насочени към морето.

— *Oir, Henri?*

— *Vous et mademoiselle, voudriez-vous djejeuner sur la terrasse maintenant?*

— *Non, nous allons djejeuner plus lard.*

— *Tres bien, monsieur.*

Анри се извърна и тихо като сянка потъна в къщата.

— За какво стана дума? — попита Маги.

— Искаше да знае дали ще обядваме. Казах, че ще ядем по-късно. — Роуган понечи да се наведе отново към нея, но тя го спря с ръка.

— Някакъв проблем ли? Мога да го повикам и да му кажа да сервира сега, ако си гладна.

— Не, не искам да го викаш. — Беше й неловко, като си представяше, че Анри или друг от прислугата се навъртат наоколо и чакат да ги обслужат. Тя се измъкна от стола. — Никога ли не искаш да си сам?

— Но ние сме сами. Именно затова те доведох тук.

— Сами? Най-малко шестима души сноват из къщата; градинари, готвачи, прислужнички, икономът. Ей сега да щракна с пръсти и някой ще дотича.

— Точно това е смисълът да имаш прислуга.

— Е, аз не ги искам. Даваш ли си сметка, че една от младите прислужнички настояваше да ми изпере бельото!

— Защото е нейно задължение да се грижи за теб, а не защото е искала да тършува из чекмеджето ти.

— Сама мога да се грижа за себе си, Роуган. Искам да ги отпратиш. Всичките.

Той скочи.

— Искаш да ги уволня?

— Не, за бога. Не съм някое чудовище, което изхвърля невинни хора на улицата. Просто да ги отпратиш за известно време. Пусни ги в

отпуска или нещо такова.

— Бих могъл да им дам свободен ден, щом това искаш.

— Не ден. Дай им цяла седмица. — Тя въздъхна, когато съзря озадаченото му изражение. — На теб това ти звучи безсмислено и няма как да не е така. Толкова си привикнал с присъствието им, че не ги забелязваш.

— Той се казва Анри. Името на готвача е Жак, а на прислужницата, която е предложила да изпере бельото ти — Мари. — „Или може би Моник“ — помисли си той.

— Не искам да започвам кавга. — Тя пристъпи напред и взе ръцете му в своите. — Не мога да се отпусна като теб, когато наоколо са всичките тези хора. Просто не съм свикнала... И не мисля, че искам да свиквам. Направи го заради мен, Роуган, моля те. Дай им няколко дни отпуска.

— Изчакай тук.

Останала сама на терасата, тя се почувства глупаво. Ето я, разсъждаваше тя, почива си във вила на Средиземно море, може да получи всичко, което ѝ мине през ум, и пак не е доволна.

„Променила съм се — реши тя. — През няколкото месеца, откакто се запознах с Роуган, съм се променила.“ Сега вече не само искаше повече неща, но и се стремеше повече към онова, което нямаше. Допадаше ѝ спокойствието и удоволствията, които парите осигуряват и то не само за да се грижи за близките си. Искаше пари за себе си.

Беше носила диаманти, беше танцувала в Париж.

И искаше отново да го направи.

А същевременно, дълбоко в душата ѝ, оставаше потребността да бъде каквато е, да няма нужда от нищо и никого. „Ако загубя това — помисли си Маги паникьосано, — ще загубя всичко.“

Тя грабна скицника и заобръща страниците. За миг — един ужасяващ миг — главата ѝ бе така празна, както и листа пред нея. След това се впусна да рисува бясно, сякаш буря бушуваше у нея.

Рисуваше себе си. Двете същности, преплитаци се, отдръпващи се една от друга и в същото време отчаяно стремящи се отново да се съберат. Но как щяха да го постигнат, след като бяха толкова противоположни една на друга?

Изкуство заради самото изкуство; самота, за да запази разсъдъка си; независимост, за да съхрани гордостта си. А от другата страна — амбиции, жажда и желаниа.

Загледа се в завършената скица, потресена, че така бързо я бе направила. И сега, след като я бе нарисувала, изпита странно успокоение. Може би двете противопоставящи се същности я правеха такава, каквата е. И може би, ако някога изпиташе пълно спокойствие, нямаше да е тя.

— Отидоха си.

Умът ѝ все още блуждаеше и тя погледна неразбиращо Роуган.

— Какво? Кой си е отишъл?

Той се усмихна и поклати глава.

— Прислугата. Нали това искаше?

— Прислугата? — Главата ѝ се избистри. — Отпратил си ги? Всичките?

— Точно това направих, и само един бог знае какво ще ядем през следващите няколко дни. И все пак... — Той млъкна, защото тя скочи и се метна на врата му. Скочи така силно, че той залитна назад и едва успя да запази равновесие, за да не паднат през перилата.

— Ти си възхитителен мъж, Роуган. Наистина възхитителен.

Той я взе в ръцете си и погледна надолу от терасата.

— И за малко да съм мъртъв мъж.

— Сами сме? Напълно сами?

— Да, и си заслужих безкрайната благодарност на всички, като се започне от иконома. Прислужничката се разплака от щастие. Както и се очакваше да направи заради ненадейната почивка. Всички поеха към плажа или към провинцията, или където ги влече сърцето и къщата е изцяло на наше разположение.

Тя го целуна пламенно.

— И ще се възползваме от всеки сантиметър. За начало ще прибягнем до дивана ей там, зад вратата.

— Нима? — Развеселен, той и не помисли да протестира, когато тя започна да разкопчава ризата му. — Толкова си настоятелна днес, Маргарет Мери.

— Онова за прислугата беше молба. Настояване е диванът.

Той повдигна вежди.

— Шезлонгът е по-близо.

— Прав си. — Тя се засмя, докато той я настаняваше в него. — Напълно си прав.

През следващите няколко дни те се печаха на терасата, разхождаха се по плажа или мързеливо плуваха в плиткия залив и се опияняваха от музиката на фонтаните. Следобедите хапваха надвенатри зле приготвена храна и поемаха с колата из околността.

Освен това имаше прекалено много телефонни обаждания за разбиранията на Маги.

Макар и да се държеше, сякаш е на почивка, Роуган никога не бе далеч от телефон или факс. Ставаше дума за нещо във фабриката в Лимерик, някакви разпродажби на търг в Ню Йорк, неясни за нея приказки за терен, където той да построи поредния клон на галериите „Уърлдуайд“.

Сигурно щеше да се раздразни, ако не бе започнала да гледа на бизнеса му като на част от неговата самоличност така, както нейната работа бе за нея. Като се изключат различията помежду им, тя не можеше да се оплаква, ако той се затваряше за час или два в кабинета, след като виждаше колко е отдадена на някоя скица.

Ако вярваше, че мъж и жена могат да намерят помежду си хармония, която да трае цял живот, щеше да реши, че я е открила с Роуган.

— Дай да видя какво си нарисувала.

Със самодоволна прозявка Маги му подаде скицника. Слънцето залязваше и удавяше цветовете, които озаряваха небето на запад. Между тях бутилката, която той донесе от избата, се изстудяваше в кофичка с лед. Маги вдигна чашата си, отпи и се облегна назад, за да се наслади на последната си вечер във Франция.

— Доста работа ще имаш, когато се прибереш — отбеляза Роуган, изучавайки скиците. — Как ще подбереш с коя първо да се захванеш?

— Тя ще ме грабне. И колкото и наслада да изпитах от мързелуването, горя от нетърпение да се върна при пещите и да ги запала.

— Мога да сложа в рамки скиците, които направи за Бриана. За скици с молив са доста добри. Особено ми харесва... — Той замълча,

защото попадна на нещо съвършено различно от скица на морето или пейзаж. — А какво е това тук?

Тя с усилие преодоля обзелия я мързел и хвърли поглед.

— А, това... Не правя често портрети, но тогава не можах да устоя.

Изобразяваше него, изтегнат на леглото, а ръката му бе отметната, сякаш се пресягаше към нещо. Към нея.

Изненадан и не особено доволен, той продължи намръщено да гледа скицата.

— Нахвърляла си това, докато съм спал.

— Е, не ми се щеше да те събудя и да разваля ефекта. — Тя доближи чашата до устните си, за да прикрие усмивката си. — Така сладко спеше. Не искаш ли да я окачиш в галерията си Дъблин?

— Но аз съм разсъблечен!

— Гол се казва, държа да ти напомня, когато стана дума за изкуство, Роуган. Подписала съм скицата, така че можеш да прибереш добри пари за нея.

— Не възнамерявам да го правя.

Едва се удържа да не прихне.

— Като мой мениджър имаш задължението да продаваш творбите ми. Самият ти го повтаряш непрекъснато. А това, аз го казвам, е една от най-хубавите ми скици. Обърни внимание на светлосенките и начина, по който играят върху...

— Виждам — прекъсна я той напрегнато. — Както и всеки друг ще го забележи.

— Недей да скромничиш. Тялото ти е чудесно изваяно. Мисля, че го запечатах още по-добре на другата.

Кръвта му изстина.

— Другата?

— Да. Чакай да видя. — Тя се пресегна и запрелиства страниците. — Ето я. Малко по-... контрастна е, тъй като тук си изправен. А и прозира част от арогантността.

Думите му убягваха. Беше го нарисувала прав на терасата, облегал една ръка на перилата зад гърба си, а в другата държеше чаша бренди. И се усмихваше с особено самодоволна усмивка. И беше гол.

— Никога не съм позирал така, нито съм стоял гол на терасата да пия бренди.

— Творческо хрумване — успокой го тя небрежно, доволна, че го е шокирала така неочаквано. — Познавам тялото ти достатъчно добре, за да го рисувам по памет. Щях да разваля темата, ако си бях дала труда да рисувам дрехи.

— Темата? А коя е тя?

— Господарят на къщата. Така мисля да я озаглавя. Можеш да ги предложиш комплект.

— Не възнамерявам да ги продавам.

— А защо не? Каж ми. Продаде няколко от скиците ми, които далеч не са толкова добре направени. Не желаех да ги продавам, но ти притежаваш подписа ми под договора и ги продаде. *Искам* да предложиш на пазара тези. — Очите ѝ блестяха дяволито. — Даже настоявам, като мисля, че това е мое право според договора.

— Аз ще ги откупя.

— Колко предлагаш? Чувам, че цената ми се покачва.

— Това е изнудване, Маги.

— О, да. — Тя вдигна чашата си за поздрав и отпи. — Трябва да ми предложиш цена, която да ме задоволи.

Той хвърли още един поглед към рисунката, преди решително да затвори скичника.

— И тя е?

— Чакай да видим. Мисля, че ако ме отнесеш горе и ме любиш, докато луната изгрее, може да се каже, че сме се споразумели.

— Имаш нюх за бизнес.

— Научих го от майстор. — Тя се накани да стане, но той поклати глава и я взе в ръце.

— Не искам никакви измъквания при тази сделка. Доколкото си спомням, условието ти бе да бъдеш отнесена горе.

— Прав си. Вероятно затова имам нужда от мениджър. — Докато той я отнасяше в къщата, тя усукваше кичур от косата му около пръста си. — Нали си наясно, че ако не бъда задоволена от изпълнението на останалите условия, сделката се разваля?

— Ще бъдеш задоволена.

На горната площадка на стълбището той спря, за да я целуне. Нейният отклик, както обикновено, бе бърз и напорист, и както винаги,

разгорещи кръвта му. Влезе в спалнята, където омекотената светлина на залязващото слънце нахлуваше през прозорците. Скоро светлината щеше да стане сива и да помръкне.

Последната им вечер заедно нямаше да бъде прекарана в мрак.

Като реши така, той я положи на леглото и когато тя се пресегна да го хване, той се изплъзна и започна да нарежда свещи из стаята — изящни стройни свещи, всяка изгоряла до различна височина. Маги седна на леглото и наблюдаваше как Роуган пали свещите и златните пламъчета затанцуваха.

— Романтично — отбеляза тя, но се чувстваше странно трогната. — Излиза, че малко изнудване дава резултат.

Той спря с горяща клечка между пръстите.

— Не съм ли достатъчно романтичен с теб, Маги?

— Пошегувах се. — Тя отметна коси. Гласът му бе прекалено сериозен. — Не се нуждая от романтика. Откровената похот ми е напълно достатъчна.

— Това ли е, което съществува между нас. — Той замислено приближи огъня към свещта, след което изгаси клечката. — Похот?

Тя се засмя и протегна ръце.

— Ако не престанеш да се мотаеш из стаята и не дойдеш при мен, ще видиш какво съществува между нас.

Изглеждаше пленителна на светлината на свещите, докато последните слънчеви лъчи хвърляха кървавата си диря през прозореца до леглото. Косата ѝ сякаш пламтеше, кожата ѝ бе придобила нежен загар от дните, прекарани на слънце, очите ѝ бяха бдителни, присмехулни и безспорно подканващи.

Друг ден или нощ щеше да откликне на подобна покана, да я приеме, да се отдаде на стихията, която създаваха помежду си. Но настроението му се бе променило. Той бавно прекоси стаята, приближи се до нея и хвана ръцете ѝ, преди тя да успее да го придърпа жадно в леглото; вдигна ги към устните си, а очите му не се откъсваха от нейните.

— Не това ни беше сделката, Маргарет Мери. Разбрахме се да те любя. Време е да го сторя. — Продължи да държи ръцете ѝ, като ги придърпа надолу и се наведе напред, за да докосне устните ѝ. — Крайно време е да ми дадеш възможност да го направя.

— Що за глупости са това? — Гласът ѝ потреперваше. Целуваше я бавно, нежно и много съсредоточено. — Не съм ли ти дала възможност?

— Но не и така. — Усети как ръцете ѝ се стягат, а тя се отдръпна. — Толкова ли те е страх от нежност, Маги?

— Разбира се, че не. — Тя сякаш не успяваше да си поеме дъх, а в същото време го усещаше как бавно и тежко излиза от устните ѝ. Цялото ѝ тяло потреперваше, а той всъщност едва я докосваше. Нещо се изплъзваше от контрола ѝ. — Роуган, не искам...

— Да бъдеш съблазнена?

Той откъсна устни от нейните и ги плъзна по лицето ѝ.

— Точно това не искам. — Но главата ѝ се килна назад, когато устните му се спуснаха по шията ѝ.

— Но точно това ще ти се случи.

Едва тогава пусна ръцете ѝ, за да я притисне към себе си. Никакви трескави прегръдки този път, а неимоверното желание да я притежава. Ръцете ѝ тежаха, докато ги обвиваше около шията му. Успяваше единствено да се притиска към него, докато той милваше с върховете на пръстите си косата и лицето ѝ нежно, като полъх на вятъра.

Устните му се върнаха към нейните и се впиха в дълбока, влажна, безкрайна целувка, докато тя не се усети като разтопен восък в ръцете му.

Беше мамил и двамата, даде си сметка Роуган, докато я полагаше да легне. Като допускаше жартата да ги увлече, бе лишил и двамата от възможността да изпитат цялата топлина и сладост на нежността.

Тази нощ щеше да е по-различно.

Тази нощ щеше да я преведе през лабиринт от сънища, преди да стигнат пламъците.

Вкусът му се просмука в нея, зашемети я, а нежността му я трогна. Ненаситността, която досега неизменно присъстваше при любенето им, се бе превърнала в лениво търпение, на което тя не можеше нито да се съпротивлява, нито да устои. Далеч преди да разтвори блузата ѝ и да прокара гладките си, вещи пръсти по кожата, тя сякаш се носеше във въздуха.

Ръцете ѝ се отпуснаха. Дъхът ѝ секна, докато той прокараваше език по кожата ѝ в дирене на малки, неоткрити досега вкусове. Тя се

носеше по течението на усещанията и различаваше всяка точка, която той докосваше. Усещането бе толкова различно от обичайното им експлозивно съвкупяване.

Тя пророни името му, когато той прихвана главата ѝ и притисна разтопеното ѝ тяло към своето.

— Моя си, Маги. Никой никога няма да ти даде това.

Може би бе редно да се противопостави на тази нова претенция за изключителни права. Но не намери сили. Устните му отново изследваха тялото ѝ, сякаш разполагаше със седмици или години, за да довърши експедицията.

Светлината от свещите проблясваше като насън зад натежалите ѝ клепачи. Улавяше мириса на цветята, които бе набрала сутринта и постави в синята ваза до прозореца. Долови бриза, който променяше посоката си с настъпването на нощта над Средиземно море и примесването на ароматите от цветя и вода. От досега на пръстите и устните му цялата ѝ кожа омекна, а мускулите ѝ потръпнаха.

Как да не се сети досега, че именно така я е желал? Всички огънове бяха потушени и се наслаждаваше само на тлеещите живи въглени. Тя се раздвижи в ръцете му безпомощно, можеше единствено да попива всичко, което ѝ даваше, и да го следва, накъдето я водеше. Дори когато кръвта закипя в главата, в слабините му, той продължаваше нежно да я прегръща, да я възбужда, да я изчаква и да я наблюдава как преминава от една разтапяща емоция в друга.

Тя потрепери, нов стон се изтръгна от устните ѝ и той отново пое ръцете ѝ, задържа ги в едната си ръка, за да е свободен да я преведе през първия етап.

Тялото ѝ се изви, миглите ѝ потрепнаха. Наблюдаваше я, докато нежната му ръка накара дъхът ѝ да секне. След това тя сякаш отново се разтопи и отпусна. Нейното удовлетворение го изпълни с удоволствие.

Слънцето залезе. Свещите угаснаха. Отново я поведе към още по-висок връх на екстаза и тя тихичко извика. Викът премина във въздишка и шепот. Сърцето ѝ бе така преизпълнено, сякаш бе готово да се пръсне. Тогава той се плъзна в нея, като я облада нежно. Луната изгряваше.

Може и да е спала. Знаеше, че е сънувала. Отвори очи и видя луната високо на небето, а стаята беше празна. Отпусната като котка, обмисляше дали да не се свие отново. Но още докато се наместваше на възглавницата, вече знаеше, че никога няма да може да заспи, без той да е до нея.

Стана и леко залитна, сякаш главата ѝ бе замъглена от вино. Намери пенъора от тънка коприна — колко настоятелен бе Роуган, докато я склони да приеме подаръка. Допирът на ефирната материя ѝ създаваше приятно усещане. Тръгна да го търси и го откри в блестящата от чистота кухня, аранжирана в черно и бяло.

— Трябваше да се досетя, че ще те заваря тук.

Гол до кръста, Роуган стоеше пред горещата печка.

— За стомаха си ли мислиш?

— И за твоя, момичето ми. — Той изключи огъня под тигана и се обърна към нея. — Яйца.

— Че какво друго? — Беше единственото, което и двамата можеха що-годе приемливо да приготвят. — Няма да се изненадам, ако закудкудякаме, когато се върнем в Ирландия утре. — По необясними причини се чувстваше смутена; прокара ръка през косите си веднъж, после и втори път. — Защо не ме накара да стана и да ги изпържа аз?

— Да те накарам? — Той се пресегна да вземе чинии. — Това щеше да е за първи път.

— Искам да кажа — щях да го направя. В края на краищата, нямам чувството, че си изпълних задълженията преди това.

— Преди това?

— Горе. В леглото. Нищо не направих за теб.

— Сделката си е сделка. — Той разпредели яйцата по чиниите. — А от моя гледна точка доста добре се справи. Беше ми изключително приятно да наблюдавам как се разкриваш за мен. — И възнамеряваше в най-скоро време отново го да изпита. — Защо не седнеш да хапнеш. Луната още дълго няма да слезе от небето.

— Сигурно си прав. — Малко поуспокоена, тя седна на масата. — А и нищо чудно храната да ми възвърне енергията. Знаеш ли — обяви тя с пълна уста, — никога не съм предполагала, че сексът може така да изтощава.

— Това не беше само секс.

Тонът му бе причина вилицата, която тя насочваше към устата си, да замръзне във въздуха. Под остроото раздражение прозираше обида и тя съжали, че я предизвика. Изненада се как бе успяла.

— Не това имах предвид, Роуган. Не исках да прозвучи обидно. Когато двама души се харесват...

— Аз не само те харесвам, Маги. Аз съм влюбен в теб.

Виллицата се изплъзна от ръката ѝ и издрънча върху чинията. Обзе я паника.

— Не е вярно!

— Истина е — изрече го спокойно, макар да се проклинаше, че прави признанието си в ярко осветена кухня, над чинии с лошо приготвени яйца. — И ти си влюбена в мен.

— Не е вярно... Не е... Няма ти да ми кажеш какво ми е.

— Мога, след като си достатъчно глупава сама да не го кажеш. Между нас има нещо много повече от физическо привличане. Ако не бе магарешкият ти инат, отдавна щеше да престанеш да се преструваш, че не е така.

— Нямам магарешки инат!

— Напротив. Но това е едно от нещата, които ми харесват у теб. — Умът му вече се бе прояснил и бе доволен, че контролира ситуацията. — Можехме да обсъдим всичко това в друга атмосфера, но, доколкото те познавам, то едва ли има значение за теб. Влюбен съм в теб и искам да се омъжиш за мен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Женитба? Думата заседна в гърлото ѝ. Щеше да се задави. Не посмя да я повтори.

— Ти си полудял.

— Повярвай ми — премислих и този вариант. — Взе вилицата и продължи да се храни с вид на нормален човек. Но се чувстваше огорчен, ненадейно наранен. — Упорита си, доста често — невъзпитана, нередко — погълната от себе си и не ти липсва бурен темперамент.

В продължение на няколко секунди устата ѝ се отваряше и затваряше, без да успее да издаде звук, след което настръхна:

— Такава съм, значи?

— Да, и човек наистина трябва да е загубил ума си, да иска да мъкне такъв товар цял живот. Но... — Той сипа чая, който бе приготвил. — Ето. Факт е. Мисля, че е прието церемонията да се прави в църквата на булката, затова ще се венчаем в графство Клар.

— Прието? По дяволите всякакви обичаи и ти заедно с тях, Роуган! — Да не би това, което пробягва като ледени висулки по гърба ѝ, да е паника? Не може да бъде, успокояваше се тя. По-скоро е от обхваналия я гняв. Та тя нямаше от какво да се страхува. — Няма да се омъжа нито за теб, нито за когото и да било. Никога.

— Това е абсурд. Разбира се, че ще се омъжиш за мен. Ние си подходяме изключително добре, Маги.

— Само преди миг бях упорита, с бурен нрав и невъзпитана.

— Такава си и това ми допада. — Той взе ръката ѝ, не обърна внимание на съпротивата ѝ, и я приближи до устните си. — Напълно ми допада.

— Е, на мен не ми допада. Никак. Може и да съм се поддала на арогантността ти, Роуган, но това веднага може да се промени. Разбери ме. — Тя издърпа ръката си. — Няма да съм съпруга на никой мъж.

— На никой мъж, освен мен.

Тя изсъска. Той само се ухили и това я възпламени. Помисли си, че една хубава кавга може и да ѝ достави удоволствие, но нищо няма да реши.

— Доведе ме тук заради това, нали?

— Не. Възнамерявах да си осигуря още време, преди да сложа чувствата си в краката ти. — Много внимателно и съвсем съзнателно той отмести чинията. — Знаех, че ще ги запратиш обратно в лицето ми. — Очите му — спокойни, търпеливи — не се откъсваха от нейните. — Виждаш ли, добре съм те опознал, Маргарет Мери.

— Въобразяваш си. — Гневът и паниката, за която не искаше да признае, че я е обхванала, струяха от нея и я изпълваха с тъга. — Имам си причини да не разбивам сърцето си, Роуган, и да не желая да се омъжвам.

Беше му интересно и любопитно да разбере, че тя не се съпротивлява срещу женитба с него, а срещу брака поначало.

— И какви са те?

Тя сведе очи към чашата. След миг колебание постави обичайните си три бучки захар и разбърка чая.

— Ти си загубил родителите си.

— Да? — Веждите му се свъсиха. Определено не очакваше това от нея. — Преди близо десет години.

— Болезнено е да загубиш някой от близките си. Отнема ти сигурността; излага те на мъртвешки студ. Обичаше ли ги?

— Много. Маги...

— Не, почакай. Искам да чуя какво ще ми кажеш. Важно е. Те обичаха ли те?

— Да.

— Откъде знаеш? — Тя отпи, като държеше чашата с две ръце. — Защото са ти осигурили добър живот, хубава къща?

— Изобщо не е свързано с материални удобства. Знаех, че ме обичат, защото го усещах, защото те го показваха. И виждах, че се обичат и помежду си.

— В твоя дом е имало обич? Смях? Смеехте ли се, Роуган?

— Доста често. — Все още си го спомняше. — Бях покрусен, когато загинаха. Така внезапно, така брутално внезапно... — Гласът му заглъхна, след това отново се усили. — Но после, когато най-лошото

отмина, по някакъв начин дори се радвах, че се поминаха заедно. Единият без другия нямаше да е истински жив.

— Представа нямаш какъв късмет си имал, какъв подарък от съдбата е да израснеш в пълен с любов и щастие дом. Никога не съм виждала подобно нещо. И никога няма да узная какво е. Родителите ми не са се обичали. У дома царуваше гняв, обвинения, вина, чувство за дълг, но никога — любов. Имаш ли представа какво е да израстеш в дом, където двамата души, които са те създали, не се интересуват един от друг? Останаха заедно, само защото бракът им бе като затвор, изграден от съзнанието и църквата.

— Не, нямам. — Той сложи ръка върху нейната. — Съжалявам, че е трябвало ти да го изпиташ.

— Заклех се още като момиче, заклех се никога да не попадна в подобен затвор.

— Женитбата невинаги е затвор, Маги — подхвърли той нежно. — В случая с моите родители тя е била радост.

— Ти също може да си изградиш щастлив дом един ден. Но не и аз. Ти успяваш да постигнеш каквото искаш, Роуган. Но човек няма как да промени миналото си. Моята майка ме мрази.

Той се опита да възрази, но тя го изрече така делово, така простичко, че се отказа.

— Мразила ме е още преди да се появя на бял свят. Фактът, че съм била в утробата ѝ, е провалил живота ѝ, което тя не пропуска да ми припомни при всеки удобен случай. През всичките тези години сякаш не си давах сметка колко дълбока е тази омраза, докато баба ти не спомена, че майка ми е имала собствена кариера.

— Кариера? — Той се порови в паметта си. — Пеенето ѝ? Това какво общо има с теб?

— Всичко. Какъв избор е имала тя, освен да се откаже от сцената? На каква кариера е можела да разчита една неомъжена, бременна жена в страна като нашата? На никаква. — Потрепери, защото я полазиха ледени тръпки, и въздъхна. Толкова ѝ бе трудно да го каже на глас, както правеше сега. — Тя е искала да постигне нещо. Това го разбирам, Роуган. Знам какво е да имаш амбиции. И си представям съвсем ясно какво означава да трябва да се откажеш от тях. Разбираш ли — тя не би се омъжила, ако не е било моето зачеване. Миг на страст, на желание — това е било. Баща ми е бил на повече от

четиридесет, а тя — над тридесет. Тя, предполагам, е мечтала за романтика, а той е съзрял в нея прекрасна жена. Тогава е била красавица. Виждаше със снимки. Била е красива, преди огорчението да стопи всичко. И плодът ѝ, седеммесечното бебе, я е унижавал и е разбил мечтите ѝ. А и неговите. Да, и неговите.

— Не можеш да се виниш, че си се родила, Маги.

— О, знам това. Да не мислиш, че не го знам? Ей тук. — Изведнъж тя доста силно се чукна по главата. — И в сърцето. Не разбираш ли? Знам, че със самото си съществуване и с всяко мое поемане на въздух съм провалила неимоверно живота на двама души. Аз съм плод единствено на страст и всеки път, когато ме погледне, тя си спомня, че е съгрешила.

— Това е не само безсмислено, но и глупаво.

— Може и така да е. Тате ми каза, че някога я е обичал и сигурно е вярно. — Маги си представяше как е влязъл в кръчмата на О'Мейли, съзрял е Маив, чул я да пее и романтичното му сърце е политнало. Но съвсем скоро се е сгромолясало. И за двамата. — Бях на дванадесет, когато тя ми призна, че не съм била зачената в брак. Тя се изразява така. Очевидно е забелязала постепенното ми превръщане от девойка в жена. По онова време вече бях започнала да се заглеждам по момчета. Научих се да флиртувам с Мърфи и с двама-трима от селцето. Хвана ме да се целуваме с Мърфи до плевнята. Само се целувахме до сеното в топлия летен следобед и двамата млади, любопитни. Беше първата ми целувка и беше прекрасна, нежна, срамежлива и безобидна. И тя ни завари. — Маги затвори очи и сцената възкръсна в паметта ѝ. — Пребледня. Пребледня като платно, развика се, разфуча се и ме прибра в къщата. Била съм зла, заяви тя и грешна. И тъй като тате не бе у дома, да ме защити, тя ме наби.

— Била те е? — Шокът го накара да се надигне от стола. — Искаш да ми кажеш, че те е ударила, защото си се целувала с момче?

— Преби ме — отвърна Маги безизразно. — Бях свикнала да получавам плесници от нея. Но този път взе колан и започна да ме налага. Помислих си, че ще ме убие. А докато го вършеше, крещеше цитати от Библията и това, че съм белязана с грях.

— Нямала е право да се отнесе така с теб.

Той коленичи пред нея и обгърна лицето ѝ с ръце.

— Не. Никой няма подобно право, но това не спира хората. Тогава видях омразата ѝ и ужаса — също. Ужасът, с времето проумях, е бил, че ще свърша като нея — с бебе в корема и празнота в сърцето. Винаги съм знаела, че не ме обича, както майките обичат децата си. Усещах, че е малко по-мека и не така строга с Бри. Но дотогава не знаех защо.

Не я свърташе повече. Надигна се и отиде до малката тераса, отрупана с ярки мушката.

— Не е необходимо да говориш повече за това — обади се Роуган зад гърба ѝ.

— Искам да довърша. — Небето беше обсипано със звезди, а бризът нежно преминаваше през дърветата. — Тя заяви, че съм белязана. И че ме налага така, за да си личи белега и отвън, за да разбере какво е бремето на жените, тъй като те раждат децата.

— Това е нечестно, Маги. — Не беше в състояние да овладее собствените си емоции. Обърна я към себе си и постави ръце на раменете ѝ. Очите му бяха леденосини и бесни. — Та ти си била още момиче.

— И да съм била, в онзи далечен ден вече не бях. Защото разбрах, Роуган, че тя вярва на всяка своя дума.

— Но това е било лъжа. Жалка лъжа.

— Не и за нея. За нея това бе самата истина. Обяви ми, че аз съм нейният кръст, че чрез мен Господ я е наказал за греховете ѝ. Тя истински го вярва и всеки път, щом ме погледне, се сеща, че болката от раждането ми не е била достатъчна. Заради мен е била впримчена в омразен брак, свързана с нелюбим мъж и майка на нежелано дете. А наскоро открих, че същата тази дъщеря е провалила всичките ѝ страстни мечти. Навярно е провалила всичко, което тя някога е била.

— Трябвало е да набият нея. Никой няма право да се нахвърля така върху дете и още по-малко — да използва подобна изкривена представа за Бога като оправдание.

— Странно, но тате каза почти същото, когато се върна и видя какво е направила. Помислих си, че ще я удари. За пръв и единствен път в живота си го видях склонен да прояви насилие. Скараха се страхотно. Кавгата им беше по-ужасна дори от самия бой, който отнесох. Качих се в горната спалня, за да не чувам крясъците, а Бри дойде да ме намаже с мехлем. Погрижи се за мен, сякаш тя ми бе

майка. През цялото време говореше някакви глупости в желанието си да заглуши виковете и ругатните, които се носеха отдолу. Ръцете ѝ трепереха.

Тя не се съпротиви, когато Роуган я привлече в обятията си; очите ѝ останаха сухи, а гласът — равен:

— Помислих си, че той ще си отиде. Навикаха си такива ужасни неща, мислех си, че не е възможно двама души да останат под един покрив след такива думи. Искаше ми се да ни вземе двете с Бри и да ни отведе; където и да е щеше да бъде по-добре. Чух го да казва как той също плаща за илюзията си, че я е обичал и желал, и че до гроб ще изплаща тази своя заблуда. Но не я напусна.

Маги отново се отдръпна. Отстъпи назад.

— Остана повече от десет години. Тя никога вече не ми посегна. По никакъв начин. Но и двете никога не забравихме онзи ден — мисля, че и двете не искахме да го забравим. Той се постара да го изтрие от паметта ми — даваше ми повече, обичаше ме повече. Но не успя. Ако я беше напуснал, ако ни беше взел и я беше оставил, нещата щяха да са различни. Но той не намери сили да го направи и ние останахме да живеем в онази къща като грешници в ада. Знаех, че независимо от това колко ме обича, е имало моменти, когато си е мислил, че ако всичко това не се бе случило — ако не бях аз, той ще е свободен.

— Наистина ли виниш детето, Маги?

— Греховете на бащите... — Тя поклати глава. — Това е един от любимите изрази на майка. Не, Роуган, не виня детето. Но това не променя резултата. — Тя си пое дълбоко дъх. Чувстваше се по-добре, че сподели всичко. — Но никога няма да рискувам да вляза в подобен затвор.

— Прекалено интелигентна си, за да мислиш, че драмата на родителите ти се повтаря с всички.

— Не, не с всички. Един ден, когато се освободи от постоянните капризи на майка ни, Бри ще се омъжи. Тя е жена, която мечтае за семейство.

— А ти не си?

— Не — заяви тя, но думата прозвуча кухо. — Имам работата си и имам нужда да съм сама.

Той хвана брадичката ѝ.

— Ти се страхуваш.

— Дори и така да е, имам право. — Тя се освободи от него. — Каква съпруга или майка ще бъда с това, което съм преживяла.

— Но току-що призна, че сестра ти ще бъде и двете.

— На нея ѝ се отрази по-различно, отколкото на мен. Тя се нуждае от хора и дом точно толкова, колкото аз искам да съм без тях. Прав беше, като каза, че съм упорита, невъзпитана и се интересувам от себе си. Такава съм.

— Може би ти се е налагало да бъдеш. Но ти не си само това, Маги. У теб има състрадание, предана си и обична. И аз не съм се влюбил само в част от теб, а в цялата. Искам да прекарам живота си с теб.

Нещо трепна в нея. Разби се като кристал, който някой е бутнал по невнимание.

— Не ме ли чу какво ти казах?

— Попих всяка дума. Сега вече знам: не само ме обичаш, но и имаш нужда от мен.

Тя прокара и двете си ръце през косата, готова да я задърпа от раздражение.

— Нямам нужда от никого!

— Разбира се, че имаш. Страх те е да го признаеш, но е разбираемо. — Той горчиво съжаляваше за тъжното ѝ детство, ала нямаше да позволи да попречи на плановете му за тази жена. — Сама си се напъхала в затвор, Маги. Веднъж само го признай и вратата ще се отвори.

— Доволна съм от начина си на живот. Защо трябва да се намесваш и да го променяш?

— Защото желая да прекарвам повече от няколко дни в месеца с теб. Искам да живея с теб, искам деца от теб. — Той зарови ръка в косите ѝ и я хвана за врата. — Защото си първата и единствена жена, която обичам. Няма да допусна да те изгубя, Маги, както няма да допусна ти да ме загубиш.

— Дадох ти всичко, което имам, Роуган. — Гласът ѝ трепереше, но тя не се предаваше. — То е повече, отколкото съм давала на друг. Задоволи се с толкова, защото иначе ще сложа край на тази история.

— Мислиш ли, че ще успееш?

— Ще трябва.

Ръката му стисна врата ѝ, после се отпусна.

— Упорита си — заяви той, привидно развеселен, за да прикрие болката си. — Е, и аз съм упорит. Мога да чакам. Мога да изчакам ти да дойдеш при мен. Не, не казвай, че няма да го направиш — прекъсна я той, защото тя вече бе отворила уста да възрази. — Но ще бъде по-трудно за теб, когато най-после го сториш. Ще оставим нещата такива, каквито са, Маги. Само с една промяна.

Облекчението, което тя изпита, се превърна в бдителност:

— И каква е?

— Обичам те. — Той я взе в обятията си. Преди устните му да се слеят с нейните, промърмори: — И се налага да свикнеш да го чуваш.

Радваше се, че отново е у дома. У дома можеше да се наслаждава на самотата, на собственото си присъствие и на дългите, дългите дни, когато слънцето се задържаше на небето до десет вечерта. У дома нямаше нужда да мисли за нищо, освен за работата си. За да си го докаже, прекара три дни в работилницата; три дни без никакви прекъсвания.

Беше продуктивна, доволна от резултатите, които виждаше в пещта за закаляване. И за пръв път, откакто се помнеше, се чувстваше самотна.

Заради него беше, даваше си сметка тя, докато съзерцаваше как здрачът се разстила, сгъстява и преминава в красива нощ. Беше я подмамил да се наслаждава на неговото присъствие, на водовъртежа от градове и хора. Беше я накарал да иска прекалено много.

Желаше него, и то много.

Женитба. Мисълта я накара да потрепери, докато разчистваше кухненската маса. Това поне бе нещо, което той никога нямаше да я накара да поиска. Беше сигурна, че след време ще ѝ повярва. Ако ли не...

Тя излезе навън, затвори вратата. Най-добре бе да не мисли за това. В края на краищата, Роуган беше разумен мъж.

Бавно тръгна към къщата на Бриана. Нощта се стелеше наоколо, лека влага полепваше по краката ѝ, хладният вятър шумолеше в короните на дърветата.

Като примамлива светлинка на пристанище, прозорците на кухнята светеха в нощта. Маги стисна по-здраво поставените вече в

рамка скици и ускори крачка.

Като приближи, дочу приглушено ръмжене откъм двора. Маги извика нежно, посрещна я радостно излайване. Кон изскочи от сенките през мъглата и щеше да скочи отгоре ѝ, за да засвидетелства любовта и предаността си, ако тя не бе вдигнала ръка да го спре.

— Предпочитам да не ме поваляш на земята, благодаря. — Тя го погали по главата и шията, а опашката му през цялото време бясно се въртеше. — Пазиш принцесата си, така ли? Е, хайде да отидем да я намерим.

В момента, когато Маги отвори вратата към кухнята, Кон се втурна вътре като кълбо от козина и мускули. Спря пред вратата на вестибюла и отново размаха опашка.

— Там е значи. — Маги остави скиците и се запъти нататък. Отвътре се дочуваха гласове, лек смях, британски акцент. — Има гости — обясни тя на Кон и напълно разочарова кучето, когато се отдалечи от вратата. — Няма да я безпокоим, ще се задоволиш с моята компания. — За да направи положението малко по-привлекателно, тя отиде до шкафа, където Бриана държеше кучешките бисквити. — Е, какъв номер ще ми покажеш, Кон, момчето ми?

Кон огледа бисквитата в ръката на Маги и премлясна. Приближи се с достойнство, седна и вдигна лапа.

— Браво, момчето ми.

Усетил лакомството в устата си, Кон скочи, тръгна към килимчето пред камината, обиколи го три пъти и накрая с въздишка се настани върху него, за да се наслади на бисквитата.

— И аз бих похапнала.

Огледа бързо кухнята и разкри цяло съкровище. Половинката от квадратен домашен хляб бе завит в кърпа. Маги излапа една филия, докато водата завираше, отрязва си и втора, приготви чай.

Когато Бриана влезе, Маги обираше последните трохи от чинията.

— Чудех се кога ще се появиш. — Бриана посегна и погали кучето, което се надигна и отърка глава в краката ѝ.

— Щях да дойда по-рано, ако знаех, че си пекла хляб. Гости ли имаш?

— Да, двойка от Лондон, студент от Дери и две прелестни дами от Единбург. Доволна ли си от почивката?

— Мястото бе изключително красиво; горещи, слънчеви дни, топли нощи. Направих няколко скици, за да ти покажа. — Тя ги посочи с ръка.

Бриана взе рисунките и лицето ѝ грейна от радост.

— Чудесни са.

— И аз си помислих, че ще ти харесат повече от пощенски картички.

— Така е. Благодаря, Маги. А аз събрах някои вестникарски изрезки за изложбата ти в Париж.

Маги се изненада.

— Как ги събра?

— Помолих Роуган да ми ги изпрати. Искаш ли да ги видиш?

— Не точно сега. Това ще ме притесни, а работата ми върви изключително добре в момента.

— Ще ходиш ли в Рим, когато изложбата замине там?

— Не знам. Не съм мислила. Струва ми се, че всички тези места са далеч от тук.

— Като в сън — потвърди Бриана с въздишка и седна. — Още не мога да повярвам, че бях в Париж.

— Сега вече можеш да пътуваш повече, ако искаш.

— Ммм... — Сигурно имаше места, които би видяла с удоволствие, но домът я привличаше. — Алис Куайн роди момченце. Нарече го Дейвид. Вчера го кръстиха. Не спря да плаче през цялата служба.

— А Алис вероятно е пърхала наоколо като птичка.

— Не, държеше малкия Дейвид и го успокояваше, след което отиде да го накърми. Женитбата и майчинството доста я промениха. Човек не би повярвал, че е същата Алис.

— Женитбата винаги променя хората.

— Често към добро. — Но Бриана знаеше какво се върти в главата на сестра ѝ. — Майка чудесно се справя.

— Не съм питала.

— Не — отвърна Бриана резервирано, — но аз пък ти казвам. Лоти успя да я придума да седи навън в градината по няколко часа на ден и да прави разходки.

— Разходки? — Маги усети, че е заинтригувана. — Майка се разхожда?

— Не знам как го прави, но Лоти винаги успява да я убеди. Последния път, когато отидох да ги видя, тя държеше чиле прежда в ръце, а Лоти го навиваше на кълбета. Щом влязох, мама захвърли чилето и започна да нарежда как тази жена ще я вкара в гроба. Твърди, че на два пъти е уволнявала Лоти, но тя не си тръгвала. През цялото време, докато се оплакваше, Лоти се люлееше в стола усмихната и навиваше кълбото.

— Ако тази жена прогони Лоти...

— Не, чакай да ти доразкажа. — Бриана се наведе напред, а очите ѝ блестяха. — Стоях там, редях извинения и очаквах най-лошото. След известно време Лоти престана да се люлее. „Маив — рече тя, — престани да тормозиш момичето. Същинска сврака си“ — и отново ѝ подаде чилето, обясни ми, че ще я учи да плете.

— Ще я учи да... О, това ще бъде велик ден.

— Работата е, че майка продължи да възразява и да мърмори под нос, но сякаш през цялото време се забавляваше. Ти беше права, харесва ѝ да има свой дом, Маги. Може би още не си дава сметка, но е по-щастлива, отколкото когато и да е било през живота си.

— Важното е, че не е тук — отсече Маги безжалостно, стана и започна да снове напред-назад из кухнята. — Не искам да се заблуждаваш, че съм го сторила от добро сърце.

— Точно затова го направи — подметна Бриана тихичко. — Но щом не искаш друг, освен мен да го знае — твоя работа.

— Не дойдох тук, за да разговарям за нея, а за да видя как се справяш. Премести ли се в апартаментчето до кухнята?

— Да, така че горе ми се освободи още една стая за гости.

— Както и малко възможност за личен живот.

— И това е вярно. Разполагам с достатъчно място в стаята, за да сложа бюро, на което да работя върху счетоводните книги и регистрите. Приятно ми е, че прозорецът гледа направо в градината. Мърфи каза, че можем да избием врата и ако искам, ще влизам и излизам, без да минавам през цялата къща.

— Чудесно. — Маги взе буркана със стафиди, но после го остави. — Имаш ли достатъчно пари за това?

— Имам повече от достатъчно. Лятото беше доходно. Маги, ще ми кажеш ли какво те яде отвътре.

— Нищо — отвърна Маги рязко. — Просто съм се захванала с много работи.

— Да не си се скарала с Роуган?

— Не. — „Не е точно скарване“ — помисли си тя. — Защо реши, че мисля за него?

— Защото ви видях заедно, видях колко много държите един на друг.

— И толкова! — срязва я Маги. — Той държи на мен, аз на него. Бизнесът, който правим заедно, върви успешно и вероятно ще продължи по същия начин. И толкова!

— Не съм убедена, че е така. Влюбена ли си в него?

— Не! — „Няма и да бъда“ — каза си Маги. — Той си мисли, че съм влюбена, но аз не нося отговорност за всичко, което този мъж си въобразява. Нито ще променя начина си на живот заради него или заради някого друг. Той и без това вече отчасти го промени. — Изведнъж усети студ и обви ръце около раменете си. — И, да го вземат дяволиите, не мога да се върна!

— Къде да се върнеш?

— Да стана отново каквато бях или мислех, че съм. Той ме накара да искам повече. Знам, че винаги съм искала повече, но той ме накара да го призная. Не ми е достатъчно само аз да вярвам в изкуството си. Имам нужда и от него. Той стана част от него и ако се проваля, няма да издъня само себе си. А когато победа, успехът също няма да принадлежи единствено на мен. И мисля, че направих компромис, защото му дадох най-добрата част от себе си.

— За изкуството си ли говориш, Маги, или за сърцето?

Бриана не откъсна поглед от сестра си, докато задаваше въпроса.

Победена, Маги седна отново.

— Едното е свързано с другото. Излиза, че съм му дала парченце и от двете.

Роуган би се изненадал, ако я беше чул. След продължително обмисляне бе решил да гледа на връзката си с Маги като на сделка с непреклонен партньор. Беше направил предложението си. Сега бе време да се отдръпне, да се дистанцира, докато другата страна обмисли.

Нямаше делови поводи, заради които да я търси. Изложбата в Париж щеше да продължи още две седмици, после да замине за Рим. Творбите бяха подбрани, подготвителните работи — приключили.

В обозримото бъдеще тя, както и той, имаха своята работа. Ако все пак се наложеше делови контакт, можеше да бъде осъществен от подчинените му.

С други думи, щеше да я остави да се пече на собствения си огън.

Важно бе за гордостта и плановете му да не ѝ позволи да узнае колко го нарани отказът ѝ. Като бяха разделени, всеки щеше да се замисли обективно за бъдещето си. Ако бяха заедно, просто щяха да се озоват в леглото. А само това вече не стигаше.

Трябваше търпение и твърда ръка. Роуган бе напълно убеден в тактиката си. Но ако Маги останеше така глупаво упорита след време, той щеше да използва всички възможни средства.

Роуган почука енергично на вратата на баба си. Не беше обичайният им ден за гости, но през цялата седмица, откакто се бе върнал в Дъблин, се нуждаеше от утехата на близък човек.

Той поздрави прислужничката, която отвори вратата.

— Баба ми вкъщи ли е?

— Да, господин Суини. В предната гостна. Ще ѝ съобщя, че сте тук.

— Няма нужда. — Той закрачи по коридора към гостната.

Кристин веднага стана от стола и протегна ръце.

— Роуган! Каква приятна изненада.

— Една среща не се състоя и реших да намина да те видя. — Отдръпна се и вдигна вежди, докато внимателно се взираше в лицето ѝ. — Изглеждаш изключително добре.

— Чувствам се изключително добре — засмя се и го отведе до стола. — Да ти предложи ли питие?

— Не. Няма да стоя дълго. Дойдох просто така, за компания.

— Чух, че всичко е минало добре в Париж. — Кристин се настани до него и оправи полите на ленената си рокля. — Миналата седмица обядвахме с Патриша и тя ми събщи, че изложбата има изключителен успех.

— Така е. Макар че не разбирам откъде Патриша може да знае. — Той си помисли за своята приятелка с чувство за вина. — Тя добре

ли е?

— О, много. Направо цъфти. Май спомена, че Джоузеф ѝ е казал за изложбата. Работи усилено по проекта си за дневно училище и Джоузеф ѝ помага от време на време.

— Добре прави. Нямах много време за галерията през изминалата седмица. Разширяването в Лимерик поглъща почти всичките ми усилия.

— Как вървят нещата?

— Доста добре. Изникнаха някои усложнения, вероятно ще се наложи да намина нагам.

— Но ти едва се върна!

— Няма да ми отнеме повече от ден-два. — Той вирна глава, като забеляза как баба му отново приглажда полата и оправя косата си. — Нещо не е наред ли?

— Нищо подобно. — Тя се усмихна лъчезарно и спря да движи ръцете си. — Не, но има нещо, което бих искала да обсъдим. Виждаш ли... — Тя замълча и мислено се нарече жалка страхливка. — Как е Маги? Хареса ли ѝ Франция?

— Като че ли да.

— По това време на годината вилата е чудесно място за отдих. Хубаво ли беше времето?

— Да. Времето ли искаше да обсъдим, бабо?

— Не, точно се канех... Сигурен ли си, че не искаш питие?

Усети тревожна тръпка да пробягва по тялото му.

— Ако нещо не е наред, искам да ми кажеш!

— Всичко е наред, скъпи. Всичко.

За негово учудване тя се изчерви като ученичка.

— Бабо...

Трополене по стълбите и повикване го прекъснаха.

— Криси? Къде си, момичето ми?

Роуган бавно се надигна, когато един мъж се появи на прага на стаята. Беше с едър гръден кош, плешив като яйце и носеше костюм с цвят на невен, който не му седеше добре. Лицето му — закръглено и с бръчки — сияеше като месечина.

— А, ето го скъпото ми момиче. Изплаших се да не съм те загубил.

— Точно се канех да позвъня да донесат чая. — Изчервяването на Кристин стана още по-очевидно, когато мъжът прекоси стаята и целуна и двете ѝ треперещи ръце.

— Роуган, това е Нийл Фийни. Нийл, моят внук Роуган.

— Значи това е той. — Стисна здраво ръката на Роуган и я разтърси. — Радвам се най-после да се запознаем. Криси ми разказа всичко за теб, момко. Ти си ѝ голяма слабост.

— Аз... Радвам се да се запознаем, господин Фийни.

— Не, не... Без такива официалности. Не и след всичко, което ни свързва.

Той намигна, засмя се и коремът му се затресе.

— Кое то ни свързва? — попита Роуган плахо.

— Да. Израснах на един хвърлей от Криси. Петдесет години минаха оттогава, за бога, а сега съдбата е отредила така, че ти да се занимаваш с всичките онези хубави стъклени предмети, които племенничката ми прави.

— Племенничката ви? — Думите го удариха като юмрук. — Вие сте вуйчото на Маги?

— Точно така. — Нийл седна съвсем свойски, а коремът му увисна над колана. — Горд съм като паун от това момиче, макар да не разбирам нищичко от работата ѝ. Трябва да се доверя на преценката на Криси, че са хубави.

— Криси — повтори Роуган безпомощно.

— Не е ли прекрасно, Роуган? — започна Кристин и лицето ѝ се изкриви в нервна усмивка. — Бриана писала на Нийл в Голуей, за да му съобщи как ти и Маги работите заедно. Разбира се, споменала, че си ми внук. Нийл ми писа и... Дойде ми на гости.

— На гости? В Дъблин?

— Да, чудесен град. — Нийл тупна с длан изящната облегалка на дивана. — С най-хубавите момичета на цяла Ирландия. — Той намигна на Кристин. — Макар, да си кажа правичката, аз виждам само едно.

— Престани, Нийл.

Роуган зяпаше двойката пред себе си, която само дето не започна да си гука пред очите му.

— Май наистина ще пия едно питие — реши той. — Нека да е уиски.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Доста разстроен, Роуган напусна гостната на баба си и намина към галерията малко преди затваряне. Не искаше да повярва, че е станал свидетел на онова, с което бе наясно. Както веднъж каза Маги, когато една двойка е влюбена, тя излъчва сигнали.

Неговата баба, за бога, флиртуваше с кръглоликия вуйчо на Маги от Голуей.

Не, реши той, когато влизаше в галерията, не беше възможно да е така. Сигурно наистина излъчваха сигнали, но той без съмнение, не ги е разчел правилно. В края на краищата, баба му бе на повече от седемдесет, дама с безупречен вкус, неопетнена репутация, неповторим стил.

А Нийл Фийни бе просто... неописуем, реши Роуган.

Явно се нуждаеше от два-три часа пълно спокойствие и тишина — каквито имаше в кабинета си в галерията — далеч от хората, телефоните и каквито и да било лични грижи.

Поклати глава, докато прекосяваше салона: започваше да разсъждава като Маги.

Високи гласове го спряха, преди да натисне дръжката на вратата, зад която се вихреше страхотен скандал. Макар доброто възпитание да му подсказваше, че е редно да се оттегли, любопитството надделя.

Отвори вратата и завари Джоузеф и Патриша да спорят разгорещено.

— Казвам ти, че не използваш главата, която Господ е сложил на раменете ти — обвиняваше я Джоузеф. — Няма да стана причина отношенията между теб и майка ти да охладнеят.

— Хич не ми пука какво мисли майка ми — отвърна му не по-малко разпалено Патриша, с което накара Роуган да зяпне. — Това няма нищо общо с нея.

— Фактът, че го твърдиш, доказва моето становище. Не мислиш ли? Тя... Роуган? — Бясното лице на Джоузеф се вкамени. — Не очаквах да се отбиеш.

— Очевидно. — Роуган погледна предпазливо първо към Джоузеф, после към Патриша. — Като че ли попречих.

— Може би ти ще успееш да го накараш да преодолее проклетата си гордост. — С блеснали от чувства очи, Патриша отметна коси. — Аз явно не мога.

— Това няма нищо общо с Роуган — обади се Джоузеф тихо, но в тона му прозвучаха предупредителни стоманени нотки.

— А, да, не бива да казваме на никого. — Първите сълзи закапаха, Патриша ги изтри. — Ще продължим да се крием като прелюбодейци. Е, няма повече да го правя, Джоузеф. Влюбена съм в теб и не ми пука кой ще узнае! — Извърна се към Роуган. — Е, какво ще кажеш?

Той протегна ръка, сякаш да запази равновесие.

— Мисля, че трябва да ви оставя сами.

— Няма нужда. — Тя грабна чантата си. — Той не ще да ме чуе. Сбърках, като реших, че ще ме послуша. Че е единственият, който ще го стори.

— Патриша!

— Не произнасяй името ми с този тон — скастри тя Джоузеф. — Цял живот ми е казвано какво да правя и как да го правя. Кое е редно, кое е приемливо и така нататък. До гуша ми дойде. Изтърпях всички критики заради отварянето на училището, както и неизреченото, но твърдо убеждение на приятелите и семейството ми, че ще се проваля. Е, няма да се проваля! — Тя отново се извърна към Роуган, сякаш той бе се намесил. — Чуваш ли? Няма да се проваля. Ще постъпя точно както искам и ще го сторя добре. Но няма да приема критика относно избора ми на любовници. Нито от теб, нито от майка ми, а най-малкото — от любовника, когото съм избрала.

Вирна брадичка и хвърли поглед през сълзи към Джоузеф.

— Ако не ме искаш, постъпи честно и ми го кажи. Но да не си посмял да ми обясняваш кое е добро за мен.

Джоузеф пристъпи към нея, но тя вече се бе устремила към вратата.

— Пати! По дяволите! — „Май е по-добре да я оставя да си върви — помисли си Джоузеф. — По-добре ще е за нея.“ — Съжалявам, Роуган — подхвана той сковано. — Щях да намеря начин да избегна сценката, ако знаех, че ще дойдеш.

— Тъй като не го стори, поне ми обясни. — Не по-малко сковано Роуган заобиколи бюрото и се настани на стола, като доби властно изражение. — Дори ще е по-точно да кажа: Настоявам за обяснение.

Джоузеф не трепна от превъплъщението на Роуган от приятел в работодател.

— Очевидно е, че с Патриша се виждаме.

— Нейните думи бяха *крием*.

Руменина заля лицето на Джоузеф.

— Ние... Аз смятах, че ще е най-добре, ако го правим дискретно.

— Нима? — Очите на Роуган го изгаряха. — Да се държиш с жена като Патриша, сякаш е някоя от случайните ти връзки, е твоята представа за дискретност?

— Очаквах твоето неодобрение, Роуган. — Под шитото по поръчка сако раменете на Джоузеф станаха стоманени. — Очаквах го.

— И съвсем правилно — увери го Роуган ледено.

— И не само това, но и реакцията на майка ѝ, когато Патриша ме уговори да вечерям с родителите ѝ снощи. — Ръцете му се свиха в юмруци. — Управител на галерия, без капка синя кръв. Защо не го каза направо и без това бе изписано в очите ѝ. Дъщеря ѝ заслужава по-добра партия. Напълно съм убеден в това. Но няма да стоя тук и да търпя приказките ти, че нашето с Патриша е случайна връзка!

Когато изрече последните думи, вече крещеше.

— Тогава каква е връзката ви? — попита Роуган.

— Влюбен съм в нея. Влюбен съм от първия път, когато я видях, преди близо десет години. Но първо я заплени Робърт... После ти.

— Никога не съм я запленивал. — Смаян, Роуган разтърка лице с ръце. „Да не би светът да полудява?“ — зачуди се той. Баба му и вуйчото на Маги, самият той и Маги, а сега — Джоузеф и Патриша. — Кога стана всичко това?

— Седмицата, преди да отпътуваш за Париж. — Джоузеф си припомни онези опияняващи часове, прекрасни дни и зашеметяващи нощи, преди действителността да го отрезви. — Не бях го предвидил, но това едва ли променя нещата. Ясно ми е, че вероятно ще предприемеш някои кадрови промени.

Роуган отпусна ръце.

— Какви кадрови промени?

— Нов управител на галерията.

„Май ще е най-добре — реши Роуган — да се прибера вкъщи и си намеря аспирин.“

— Защо?

— Аз съм нает от теб.

— Така е и се надявам да продължи да бъде така. Личният ти живот няма нищо общо с работата, която вършиш тук. Господи! Приличам ли на чудовище, готово да уволни някого само защото е влюбен в моя приятелка? — Притисна длани към очите си — правеше опит да облекчи болката, която вече пулсираше в главата му. — Влизам тук — в собствения си кабинет, държа да напомня — и ви заварвам да се зъбите един на друг като териери. Преди да успея да си поема дъх, Патриша се нахвърля върху мен, че не вярвам в способностите ѝ да се справи с управлението на училището. — Поклати глава и отпусна ръце. — Винаги съм я смятал за изключително способна във всичко. Та тя е една от най-интелигентните жени, които познавам.

— Завари ни в най-разгорещения момент — промърмори Джоузеф. Пушеше му се ужасно и запали цигара.

— Така излиза. Ако искаш, ми отговори, но като на човек, който те познава от десет години, а Патриша — още по-отдавна. Любопитно ми е за какво се скарахте?

Джоузеф издуха цигарения дим.

— Иска да избяга с мен.

— Да избяга с теб? — Ако Джоузеф му бе обявил, че Патриша иска да танцува гола на площада пред катедралата, едва ли щеше да е по-потресен. — Патриша?

— Замислила е някакъв налудничав план да отидем с кола до Шотландия. Стана дума, че се е скарала с майка си и от вкъщи е дошла разгневена направо тук.

— Никога не съм предполагал, че Патриша може да се разгневи. Доколкото схващам, майка ѝ не те е одобрила.

— Най-меко казано. — Той неволно се усмихна. — Истината е следната: според нея Патриша трябва да се омъжи за теб.

Роуган не се изненада особено от новината.

— Обречена е на разочарование, тогава — отбеляза той. — Имам други планове. Ако мислиш, че ще помогне, ще ѝ ги разясня.

— Не виждам с какво може да навреди. — Джоузеф се поколеба, преди да седне, както обикновено правеше, на ръба на бюрото на

Роуган. — Значи не възразяваш? Не си против?

— Защо да съм? А що се отнася до Ан, Денис ще се погрижи за нея.

— И Патриша така каза. — Джоузеф внимателно огледа димящата между пръстите си цигара, извади сгъваемото пепелниче и я загаси. — Настояваше да избягаме и да се оженим, а майка ѝ щяла да свикне скоро с това и щяла да започне да се държи, сякаш хрумването е било нейно.

— Готов съм да се обзаложа, че ще постъпи точно така. Отначало тя не хареса и Роби особено.

— Така ли?

Джоузеф започваше да прилича на човек, който е видял светлина в дъното на тунела.

— Никак не бе сигурна, че е подходящ за любимата ѝ дъщеря. — Припомняйки си, Роуган се облегна назад. — Но не мина дълго време и направо не успяваше да се нахвали с него. Е, той, разбира се, не носеше обица.

Джоузеф се ухили и опипа обицата си.

— Пати я харесва.

— Ммм... — бе единственото, което Роуган се сети да каже. — Ан може да създава проблеми — направи се, че не чува невъзпитаното изсумтяване на Джоузеф, — но в крайна сметка тя иска единствено щастие за дъщеря си. Ако ти си отговорът, Ан ще те приеме охотно. Знаеш ли, можем чудесно да се оправим тук и без теб, ако решиш ненадейно да заминеш за Шотландия.

— Не мога. Няма да е честно спрямо Патриша.

— Твоя работа, разбира се. Но... — Роуган отново се облегна на стола. — Според мен едно пътуване през границата, службата в някоя порутена църква и меден месец в планините може да е доста романтично за някои жени.

— Не искам да съжалява за решението си — каза Джоузеф вече не толкова уверен.

— Жената, която преди малко излезе оттук, ми прилича на човек, който знае какво иска.

— Така е и вече се научи да знае, и аз какво искам. — Той се надигна от бюрото. — Най-добре да отида да я намеря. — Спря на

вратата и се усмихна през рамо. — Роуган, може ли да изчезна за седмица?

— Изчезни за две. И целуни булката от мое име.

Телеграмата, която пристигна след три дни и го уверяваше, че господин и госпожа Джоузеф Донахю са живи, здрави и щастливи, убедиха Роуган, че не е коравосърдечен човек. Напротив, приятно му бе да мисли, че е изиграл своята роля, за да се съберат по-скоро двамата влюбени.

Но имаше други двама влюбени, за които би дал мило и драго да види, че се разделят. Всъщност по цял ден мечтаеше как с ритници да върне Нийл Фийни обратно в Голуей. Отначало Роуган опита да не обръща внимание на ситуацията. Но мина повече от седмица, а Нийл продължи да стои уютно настанен в дома на Кристин Суини. Реши да опита с търпение. „В края на краищата — успокояваше се той, — колко време жена с вкус и разум като баба му, ще продължи да е увлечена по лишен от чар, недодялан селяндур?“

След втората седмица вече смяташе, че е дошло време да се опита да влее разум в главата на баба си.

Роуган чакаше в гостната — гостната, увери се за сетен път той, която отразяваше стила и възпитанието на прекрасна, чувствителна и щедра жена.

— А, Роуган. — Кристин влезе в стаята. Според Роуган изглеждаше прекалено привлекателна за жена на нейната възраст. — Каква чудесна изненада. Мислех, че заминаваш за Лимерик.

— Заминавам. Отбих се на път за летището. — Той я целуна и погледна към вратата през рамото ѝ. — Значи си... сама?

— Да. Нийл отиде да свърши някои работи. Имаш ли време да хапнеш, преди да тръгнеш. Готвачката изпече чудесен сладкиш. Нийл така я очарова, че всеки ден приготвя по нещо сладко.

— Очаровал я е?

Докато баба му се настаняваше, Роуган завъртя очи.

— Да. Постоянно отскача до кухнята да ѝ съобщи колко са хубави супите ѝ или патицата, или някое друго ястие. Тя не престава да го глези.

— Той определено е човек, който си похапва добре.

Кристин се усмихна широко.

— О, Нийл обича храната.

— Сигурен съм, че не му се опира, след като е безплатна.

Забележката му накара Кристин да вдигне вежди.

— Да поискам пари от приятел за малко храна, така ли Роуган?

— Разбира се, не. От доста време е в града — започна той, сменяйки тактиката. — Сигурен съм, че домът и работата му започват да му липсват.

— О, но той се е пенсионира. Както Нийл казва, един мъж не може да работи цял живот.

— Ако въобще е работил — промърмори Роуган под носа си. — Бабо, убеден съм, че ти е било приятно да ти погостува приятел от детството, но...

— Така е. Направо е чудесно. Дори се почувствах по-млада. — Тя се засмя. — Сякаш съм отново момиче. Снощи например ходихме да танцуваме. Бях забравила колко добър танцьор е Нийл. А когато отидем заедно в Голуей...

— Заедно? — Роуган усети как пребледнява. — Дватамата заедно в Голуей?

— Да. Следващата седмица възнамеряваме да тръгнем с колата и бавно да се придвижим на запад. Ще е малко носталгично за мен. И разбира се, бих искала да видя дома на Нийл.

— Но не можеш. Това е абсурд. Не можеш да се замъкнеш до Голуей с този мъж.

— Защо не?

— Защото е... Защото си моя баба, по дяволите. Няма да допусна...

— Няма да допуснеш какво? — попита тя тихо. Тонът ѝ издаде онзи гняв, който рядко насочваше към него.

Това накара Роуган да смекчи думите си.

— Бабо, давам си сметка, увлякла си се по този мъж, по спомените... Няма нищо лошо в това. Но да заминеш заедно с мъж, когото не си виждала от петдесет години, е нелепо.

„Колко е млад — помисли си Кристин. — И колко отчайващо почтен.“

— Ще ми бъде приятно на моята възраст да извърша нещо нелепо. От друга страна, едно пътуване до къщата от моето детство с

мъж, към когото съм доста привързана и когото познавам далеч преди ти да се родиш, по никакъв начин не се отнася към тази категория. Но — тя вдигна ръка, за да му даде знак да мълчи — идеята да имам връзка, която носи удовлетворението, каквато изпитвам с Нийл, виж — това вече е възможно да бъде в тази категория.

— Да не би да... Ти... Нима...

— Дали съм се любила с него? — Кристин се облегна назад, като барабанеше с добре гледаните си ръце по седалката на дивана. — Това определено е моя работа, не смяташ ли? И не ми е нужно твоето одобрение.

— Разбира се. — Той усети, че му прималява. — Но е естествено да се тревожа за теб.

— Отбелязах загрижеността ти. — Тя се надигна царствено. — Съжалявам, ако си шокиран от поведението ми, но това е положението.

— Не съм шокиран... По дяволите, разбира се, че съм шокиран. Не можеш просто... — Не бе в състояние да произнесе думите и то в гостната на баба си. — Скъпа, та аз въобще не знам нищо за този мъж.

— Аз знам. Нямам точна представа колко време ще остана в Голуей, но на път за там ще се отбием да видим Маги и семейството ѝ. Да ѝ предам ли поздрави от теб?

— Но ти не си взела окончателно решение за пътуването, нали?

— Държа да те уверя, че знам какво правя. Лек път, Роуган.

Не му оставаше нищо друго, освен да я целуне по бузата и да тръгне. В момента, когато влезе в колата, сграбчи телефона.

— Айлийн, отложи пътуването до Лимерик за утре... Да, възникна проблем — промърмори той. — Налага се да отида до Клар.

Когато първите признаци на есента се усетят във въздуха и обагрят дърветата, е истински грях да не им се наслаждаваш. След две седмици непрестанна работа Маги реши да си даде свободен ден. Сутринта прекара в градината; настървеното ѝ плевене би предизвикало гордостта на Бриана, за награда реши да отиде с колелото до кръчмата на О'Мейли и да хапне един позакъснял обяд.

Във въздуха се носеше студен полъх, а струпаните на запад облаци вещаеха дъжд преди мръкване. Нахлупи плетената шапка, напомпа спадналата задна гума и изкара колелото от къщата.

Подкара бавно, зяпайки прибирането на реколтата по нивите. Обичките продължаваха да цъфтят като алени сълзи, независимо от изгледите за ранни слани. С настъпването на зимата пейзажът щеше да се промени; щеше да опустее и студените ветрове щяха да се подгонят по нивите. Но пак щеше да е красив. Нощите щяха да станат по-дълги и да задържат по-дълго хората пред камините. С вой на ветрове, Атлантическият океан щеше да докара дъждовете.

Тя очакваше с нетърпение промените, както и работата, която щеше да отхвърли през идните студени месеци.

Питаше се дали може да склони Роуган да дойде на запад през зимата и ако успее, дали той ще долови чара на потропващите от ветровете прозорци и на дима от камината. Надяваше се да ги оцени. И когато решише, че е приключил с това глупаво наказание, което ѝ налагаше, тя се надяваше нещата отново да станат такива, каквито бяха преди последната ѝ нощ във Франция.

„Ще види, че е разумно“ — повтори си за сетен път тя и се наведе ниско над кормилото, за да се предпази от вятъра. Щеше да го накара да го проумее. Даже бе склонна да му прости, че е високомерен, прекалено самоуверен и диктатор. Следващия път, когато са отново заедно, тя ще се държи сдържано и спокойно и ще нарежда сладки приказки. Така щяха да оставят глупавото недоразумение зад гърба си и...

Успя само да изпищи и рязко да свие към живия плет, когато колата връхлетя иззад завоя. Изскърцаха спирачки, колата поднесе и Маги се озова сред трънките.

— Исусе Христе, Богородице! Кой сляп идиот кара така, готов да премаже невинни хора? — Отмести спусналата се върху очите ѝ шапка. — Ами, да, разбира се. Кой друг, освен теб?

— Пострадала ли си? — Роуган излезе от колата и коленичи до нея за секунда. — Не мърдай.

— Мога да се движа, да те вземат дяволите. — Тя отмести ръцете му, които я опипваха. — Как можеш да караш с подобна скорост? Това не е състезателна писта.

Сърцето му, което допреди малко пулсираше в гърлото, се отпусна.

— Не карах чак толкова бързо. Ти караше по средата на пътя, унесена в мечти. Ако само секунда по-рано бях взел завоя, щях да те

размажа като заек върху пътя.

— Не мечтаех. Гледах къде вървя, без да очаквам някой глупак да фуци насреща ми с хубавия си автомобил. — Надигна се и изтупа панталона си, а после ритна колелото. — И виж какво направи. Гумата ми сдаде.

— Все пак е по-добре, че сдаде тя, а не ти.

— Какво правиш? — попита рязко тя.

— Слагам това жалко нещо в колата. — Затвори багажника и отново се обърна към нея: — Хайде, ще те откарам до дома ти.

— Не съм тръгнала към къщи. Ако имаш някакво чувство за ориентация, ще забележиш, че съм на път за селцето, където се канех да похапна.

— Ще се наложи да изчакаш малко.

Той я хвана за ръката по властния начин, който, бе забравила, обикновено я развеселяваше.

— Нима? Е, можеш да ме откараш до селцето, защото умирам от глад.

— Ще те откарам до дома ти — повтори той. — Искам да обсъдя нещо с теб и то насаме. Ако бях успял да се свържа днес сутринта, щях да те предупредя, че пристигам и ти нямаше да караш колелото си по средата на пътя.

След тези думи той затръшна вратата в лицето ѝ и заобиколи, за да седне зад волана.

— Ако беше успял да се свържеш сутринта и се държеше така неприятно, както сега, щях да ти кажа изобщо да не си даваш труда да идваш.

— Имах изключително напрегната сутрин, Маги. — Потисна желанието да се опита да разкара пулсиращото в слепоочията му главоболие, като ги разтърка. — Не ме напругай допълнително.

Тя се канеше да направи точно това, когато забеляза, че говори истината. В очите му се четеше тревога.

— Проблем в работата ли имаш? — попита тя.

— Не. Всъщност възникват известни усложнения с един мой проект в Лимерик. Тръгнал съм натам.

— Значи няма да останеш?

— Не. — Той я стрелна с поглед. — Няма да остана. Но не съм дошъл, за да обсъдя с теб разширяването на фабриката. — Спря пред

портата и изключи двигателя. — Ако нямаш нищо за ядене, ще отскоча до селцето и ще ти донеса нещо.

— Няма проблеми. Не е важно. — Вече по-благосклонно, сложи ръка върху неговата. — Радвам се да те видя, нищо, че за малко не ме прегази.

— И аз се радвам да те видя. — Той вдигна ръката ѝ към устните си. — Независимо, че за малко не връхлетя върху колата ми. Ще извадя колелото ти.

— Остави го отвън. — Тя тръгна по пътеката, обърна се. — Нямаш ли подходяща целувка за мен?

Едва устоя на мимолетната ѝ усмивка, както и на начина, по който вдигна ръце, за да обвие врата му.

— Имам целувка за теб — подходяща или не.

Лесно посрещна пламенността ѝ, пълните ѝ с енергия движения. Но му бе трудно да преодолее желанието да я вкара в къщата и да я обладае.

— В известен смисъл може да се каже, че мечтаех — пророни тя, откъсвайки се от устните му. — Мислех за теб и се чудех докога ще ме наказваш.

— По какъв начин?

— Като ме отбягваш — подметна тя непряно и отвори вратата.

— Не съм ти наложил наказание.

— А само ме отбягваш, така ли?

— Дистанцирам се, за да ти дам време да премислиш.

— И време, през което да разбере, че ми липсваш?

— Да, и време да разбереш, че ти липсвам и да промениш решението си.

— Липсваш ми, но не съм променила решението си, нито пък себе си. Защо не седнеш? Трябва да взема още торф за огъня.

— Обичам те, Маги.

Думите му я заковаха на място и я накараха да притвори очи за миг, преди да се обърне към него.

— Склонна съм да повярвам, че е така, Роуган, и макар нещо в мен да трепва, когато го чувам, това не променя нещата.

Тя бързо излезе.

Не бе дошъл да проси, напomini си той. Дошъл бе да я помоли за помощ в изникналия проблем. Но като съдеше по реакцията ѝ, очевидно нещата се бяха променили повече, отколкото тя бе склонна да признае.

Закрачи из стаята — от изтърбушения диван до прозореца и обратно.

— Ще седнеш ли най-после — настоя тя, когато внесе куп торфени брикети. — Ще протриеш пода. Каква е тази работа в Лимерик?

— Малки усложнения, това е всичко. — Наблюдаваше как тя коленичи до камината и умело разпали огъня. Мина му през ум, че никога не е виждал как се стъкмява огън с торфени брикети. Бе спокойна гледка, която караше мъжа да потърси топлата зачервена камина. — Ще разширяваме фабриката там.

— А какво произвеждате в тази фабрика?

— Порцелан. Най-вече неща, украсени с нещо модно за сезона.

— Модно? — Тя спря и приседна на подгънатите си крака. — Искаш да кажеш — нещо като сувенири? Не онези малки камбанки, чаени чашки и други подобни, които се продават в магазините за сувенири?

— Много добре ги правим.

Тя отметна глава и се разсмя от сърце.

— Така се постига богатство. Наела съм мъж, който прави чинийки с разни детелини по тях.

— Имаш ли и поне малка представа, доколко нашата икономика зависи от туризма, от продажбата на чинийки с детелини, ръчно изплетени дрехи, лен, дантели и проклетите пощенски картички?

— Не. — Тя се изкиска. — Но съм убедена, че можеш да ме осведомиш до последното пени. Я ми кажи, Роуган, търгуваш ли с гипсови или пластмасови отливки?

— Не съм тук, за да защитавам деловите си занимания или факта, че предстоящото разширение, което ще произвежда един от най-хубавия порцелан от Ирландия, ще създаде над сто нови работни места, и то там, където отчаяно се нуждаят от тях.

Тя махна с ръка, за да го спре.

— Съжалявам. Обидих те. Убедена съм, че необходимостта от напръстници и пепелници, както и от чаши за чай с надписи, расте.

Разбери ме, просто ми е трудно да си представя как мъж, който носи такива великолепни костюми, е собственик на подобна фабрика.

— Да, но благодарение на нея е възможно галерията „Уърлдуайд“ да субсидира и осигурява стипендии на толкова художници всяка година. Пък било то и сноби.

Тя разтри носа си с ръка.

— Е, това вече ме постави на място. И тъй като не желая да пропилявам в караници малкото време, с което разполагаме, няма да разговаряме повече за това. Ще седнеш ли, или ще продължиш да стоиш там и да ме гледаш така изпепеляващо? Не че не изглеждаш привлекателен дори и намръщен.

Той се предаде и въздъхна дълбоко.

— Добре ли ти върви работата?

— Изключително. — Тя се помести и кръстоса глезени върху килимчето пред камината. — Ще ти покажа някои нови неща, преди да си тръгнеш, ако има време.

— Нещата в галерията малко се бавят. Може би трябва да ти кажа, че Патриша пристана на Джоузеф и те се ожениха.

— Знам. Получих картичка от тях.

Той я погледна озадачен.

— Новината като че ли не те е изненадала.

— Никак. Те бяха побъркани от любов едни към друг.

— Доколкото си спомням, твърдеше, че Патриша е лудо влюбена в мен?

— Нищо подобно. Казах, че е наполовина влюбена в теб и държа на думите си. Мислех, че иска да е влюбена в теб. Съгласи се, толкова подходящо щеше да бъде. Но през цялото време Джоузеф ѝ беше на сърцето. Нали не това те безпокои?

— Не. Признавам — изненада ме, но не то ме разтревожи. Признавам също, че бях започнал да считам уменията на Джоузеф като нещо, което е в реда на нещата и ми принадлежи. Утре, слава богу, се връща и съм изключително благодарен за това.

— Тогава какво те тревожи?

— Получавала ли си писмо от вуйчо си Нийл наскоро?

— Бриана получи. Тя ги получава, защото почти само тя им отговаря. Писал ѝ, че ще посети Дъблин и на път за вкъщи може да се отбие при нас. Какво? Да не би да си се запознал с него?

— Да съм се запознал? — Роуган изсумтя и скочи отново от стола. — Не мога да видя баба си и той да не е наоколо. Последните две седмици живя в къщата ѝ. Трябва да решим какво ще правим по този въпрос.

— А защо да предприемаме нещо?

— Маги, ти изобщо слушаш ли ме? Те живеят заедно. Баба ми и вуйчо ти...

— По-точно: дядо-вуйчо.

— Какъвто ще да ти се пада, но те имат връзка.

— Нима? — Маги се разсмя от сърце. — Та това е чудесно!

— Чудесно ли? Това е лудост. Тя се държи като побъркана ученичка, ходи на танци, ляга си далеч след полунощ и споделя леглото си с мъж, чийто костюми са с цвят на препържени яйца.

— Значи възразяваш срещу избора му на дрехи?

— Възразявам срещу него. Няма да допусна да влезе с танцова стъпка в гостната на баба ми, сякаш мястото му е там. Не знам какво цели, но няма да допусна да се възползва от щедрото ѝ сърце и нейната уязвимост. Ако си е въобразил, че ще сложи ръка и на едно пени от нейното състояние...

— Я спри за малко! — Тя скочи като тигрица. — Говориш за мои кръвни роднини, Суини.

— Не е сега моментът да проявяваш свръхчувствителност.

— Свръхчувствителност! — Тя го удари по гърдите. — Виж само кой го казва. Истината е, че ревнуваш, защото някой друг, освен теб се е появил в живота на баба ти.

— Това са глупости!

— Истина е. Не мислиш ли, че е привлекателна за мъжете, и то не заради парите?

Семейната гордост го накара да изпълне гръб.

— Баба ми е красива и интелигентна жена.

— Не го оспорвам. А вуйчо ми Нийл не е с нея заради парите. Той се оттегли от бизнеса доста добре обезпечен. Е, може да няма вила във Франция и да не носи костюми, шити от проклетите англичани, но разполага с достатъчно, за да не се прави на жиголо. И няма да търпя да говориш подобни неща за роднините ми, и то под покрива на моя дом.

— Не дойдох, за да те обидя. Дойдох, защото ние двамата, като техни близки, трябва да предприемем нещо заради създаването се положение. Намислили са да пътуват за Голуей в близките дни и тъй като ще се отбият и тук, си помислих, че можеш да разговаряш с него.

— Разбира се, че ще разговарям. Той ми е роднина все пак, няма да го избягвам, я. Но няма да ти помогна да се намесиш във връзката им. Ти си сноб, Роуган, и прекалено благоградумен.

— Благоградумен?

— Шашнат си от мисълта, че баба ти води богат и активен сексуален живот.

Той потръпна и изсъска:

— Моля те, дори не искам да си го представя.

— И не би трябвало, тъй като това си е нейна лична работа. — На устните ѝ заигра усмивка. — И все пак е интересно.

— Престани. — Омаломощен, той се свлече на стола. — Ако има нещо, което не желая да си представям, това е двамата да бъдат заедно.

— И аз не мога да си го представя съвсем точно. Не мислиш ли, те биха могли дори да се венчаят. Тогава с теб ще станем нещо като братовчеди. — Тя се разсмя и го потупа по гърба, като го видя, че се дави от възмущение. — Дали едно уиски няма да ти се отрази добре, скъпи?

— Май си права, Маги... — Наложил се няколко пъти да си поеме дълбоко дъх. — Маги... — извика той, защото тя вече тършуваше из кухнята, — не искам тя да пострада.

— Знам. — Върна се с две чаши. — Именно затова не ти размазах носа, когато изприказва онези неща за вуйчо Нийл. Баба ти е прекрасна жена, Роуган, и умна.

— Тя е... — най-после изрече на глас онова, което го мъчеше — единственият човек, останал от семейството ми.

Погледът на Маги се смекчи.

— Ти не я губиш.

Той въздъхна и се загледа в чашата.

— Предполагам, мислиш, че се държа като глупак.

— Не съвсем. — Тя се усмихна, когато той вдигна поглед към нея. — Очаква се един мъж да бъде потресен, когато баба му си намери гадже.

Роуган трепна. Тя се разсмя.

— Защо не я оставиш да е щастлива? Ако това ще те поуспокои, ще разбера лично как стоят нещата помежду им, когато наминат.

— И това е нещо. — Докосна чашата ѝ със своята и двамата едновременно отпиха. — Трябва да тръгвам.

— Но ти едва пристигна. Защо не дойдеш с мен в кръчмата да хапнем. Или... — тя го прегърна — ще останем тук и ще огладнеем.

„Не — помисли си той, докато долепваше устни към нейните, — няма да са гладни дълго.“

— Не мога да остана. — Остави празната чаша и я хвана за раменете. — Ако го сторя, ще се катурнем в леглото. А това нищо няма да реши.

— Няма какво да се решава. Защо така усложняваш всичко? Толкова добре си пасваме.

— Така е. — Обгърна лицето ѝ с ръце. — Идеално си пасваме. Това е само една от причините да искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Не, не се дърпай, нищо от случилото ти се не променя онова, което можем да имаме. Щом веднъж го проумееш, сама ще дойдеш при мен. Аз мога да чакам.

— Значи ще си тръгнеш и пак ще ме избягваш. С други думи: женитба или нищо?

— Женитба. — Той отново я целуна. — И всичко. Ще бъда в Лимерик близо седмица. В офиса ми знаят къде да ме намерят.

— Няма да се обадя.

Той прокара палец по устните ѝ.

— Но ще искаш да го сториш. Това ми стига засега.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Упорита си като магаре, Маги.

— Знаеш ли, това сравнение започва да ми омръзва. — С предпазни очила на носа, Маги експериментираше.

Нищо от това, което сътвори през последната седмица, не я удовлетворяваше. За да промени техниката на работата си, бе закрепил шест фенера — по три от всяка страна на масата — и нагорещаваше парче стъкло на открит огън.

— Ако го чуваш толкова често, значи може и да е вярно — отвърна ѝ Бриана. — Това е нашето семейство. Можеш да жертваш една вечер за семейството.

— Не става дума за време. — Говореше истината, но поради някаква причина, неясна и за самата нея, имаше чувството, че времето диша във врата ѝ и я притиска. — Защо да се подлагам на изпитанието да вечерям заедно с нея? — Внимателно, със свити вежди, започна да върти размекнатото стъкло. — Нямам апетит за подобно изживяване. А и тя също.

— Няма да бъде само майка. Вуйчо Нийл и госпожа Суини също ще присъстват. Както и Лоти. Ще е невъзпитано, ако не се появиш.

— И това, освен че съм упорита като магаре, съм го чувала за себе си.

Подобно на всичко, до което се бе докоснала през последните дни, и това парче стъкло отказа да следва образа във въображението ѝ. Самата представа се замъгли — гневът и уплахата вървяха ръка за ръка. Продължаваше да работи само от инат.

— Не си виждала вуйчо Нийл от бдението за тате. А той ще доведе бабата на Роуган. Нали ми каза, че много я харесваш?

— Харесвам я. — По дяволите, какво ставаше с ръцете ѝ? Какво ставаше със сърцето ѝ. Тя свърза едната стъклена пръчица с другата, запои ги, добави нова. — Може би една от причините, поради които не искам да бъда там, е, за да не присъства тя на едно от щастливите ни семейни събирания.

Сарказмът ѝ бе така нажежен, както и пламъците пред нея. Бриана го посрещна ледено.

— Няма да ти струва толкова много да потиснеш чувствата си за една вечер. След като вуйчо Нийл и госпожа Суини се отклоняват от пътя си, за да дойдат да ни видят, е редно да ги посрещнем. Всички заедно.

— Престани да ме тормозиш, ако обичаш. Пречиш ми. Не виждаш ли, че работя?

— Ти рядко правиш нещо друго, така че се налага да те прекъсвам, ако искам да ти кажа нещо. Ще пристигнат тук след малко, Маги, и аз няма да те извиня, че не си се появила. — С жест, който напомняше обичайната поза на Маги, Бриана скръсти ръце. — Ще стоя тук и ще те тормозя, докато не направиш каквото се очаква.

— Добре! Добре! За бога! Ще дойда на проклетата вечеря.

Бриана се усмихна. Не бе очаквала друго.

— В седем и половина. Ще поднеса на гостите по-рано днес, за да имам възможност да сме сами на семейното събиране.

— Да. И колко добре ще си прекараме само.

— Всичко ще е наред, ако обещаеш да държиш отровния си език зад зъбите. Моля те единствено да положиш минимално усилие.

— Ще се усмихвам, ще бъда любезна, няма да ям с пръсти.

Маги въздъхна горчиво и вдигна очилата. Извади фигурата от пламъците.

— Какво направи?

Изпълнена с любопитство, Бриана се приближи.

— Полудях.

— Красиво е. Еднорог ли е?

— Да, еднорог... Нужно му е само малко злато тук горе и рогът ще е завършен. — Тя се засмя тъжно и завъртя митичната фигура във въздуха. — Извинявай, Бри. Опитах се да се пошегувам, но не излезе успешно. На себе си се подигравам. Всеки момент очевидно ще започна да правя и лебеди. Или онези малки кученца с топки на върха на опашката. — Тя положи фигурата настрана и загаси фенерите. — Е, толкова за днес. Няма да успея да сътворя нещо друго, така че най-добре да се явя на вечерята, която уреждаш. Господ да ти е на помощ.

— Защо не си починеш, Маги? Изглеждаш доста уморена.

— Може и да го направя. След като опаковам някои от стъклата. — Свали очилата и разтърка лице с ръце. Чувстваше се уморена. Неимоверно уморена. — Не се безпокой, Бри. Няма да се наложи да идваш да ме взимаш насила. Ще се появя.

— Благодаря. — Бриана се пресегна и стисна ръката на сестра си. — Трябва да вървя вече, за да видя дали всичко е наред. Седем и половина, Маги.

— Запомних.

Вече до вратата, махна на сестра си. За да задържи мислите си върху практически неща, извади една от кутиите, които бе направила и започна да я облицова. Разгъна гофрираната хартия върху масата и погледна към полиците в дъното на работилницата. Там имаше едно-единствено произведение и то направено преди посещението на Роуган.

Високо и яко, то се устремяваше нагоре, после се извиваше и се посипваше надолу в тънки изящни разклонения, които създаваха впечатлението, че потреперват. Щеше да прилича, предположи тя, на върбата, която я бе вдъхновила да го направи. И щеше да се прекланя и едновременно с това да остава вярна на себе си. Цветът бе наситеносин в основата и избледняваше по деликатните връхчета.

Опакова го внимателно — не беше просто скулптура. Това бе последната творба, истински изтръгната от сърцето ѝ. След това не се получаваше нищо. Ден след ден не преставаше да се труди, но постоянно се налагаше да претопява направеното. Ден след ден все по-ясно осъзнаваше обзелата я паника.

Той е виновен, каза си тя, като слагаше капака върху кутията. Той е виновен, защото я съблазни да иска слава и състояние и защото подложи суетата ѝ на толкова грандиозен и бърз успех. Сега бе блокирала, чувстваше се пресъхнала. Пуста като кухата стъклена пръчка, която бе превърнала в еднорог.

Беше я накарал да иска прекалено много. Да желае него прекалено много. След което си отиде и я остави най-брутално да разбере какво значи да нямаш нищо.

Нямаше да се предаде. Маги си обеща поне да запази гордостта си. Докато пещта бумтеше, сякаш ѝ се подиграваше, тя се настани на стола и усети познатите извивки.

Всичко беше само защото бе работила прекалено много. Непрекъснато се стремеше всяко следващо произведение да е похубаво. Напрежението от желанието да задържи успеха я бе блокирало. И толкова. Но не успяваше да прогони мисълта, че създаденото след изложбата в Париж не е задоволително. Тя не се справяше задоволително.

Никога ли нямаше отново да вдигне тръбата ей така, за удоволствие? Роуган бе променил всичко. Бе променил, както му бе казала, самата нея!

И как, чудеше се тя, е възможно един мъж да те накара толкова да го обичаш, като те избягва?

— Добре ти вървят деловите работи, нали, скъпа? — Нийл, пристегнат като кренвирш в един от ярките на цвят костюми, се усмихваше широко на Бриана. — Винаги съм твърдял, че си умно момиче. Знаеш ли, Криси, метнала се е на милата ми сестра.

— Къщата ви е чудесна. — Кристин пое чашата, която Бриана ѝ предложи. — А градината направо кара дъха на човек да секне.

— Благодаря. Доставя ми удоволствие да се занимавам с цветята.

— Роуган ми разказа колко му е харесал краткият престой тук. — Кристин въздъхна и се отпусна, доволна от топлината на камината и нежната светлина на лампата. — Разбирам защо се е чувствал така добре.

— Има усет за тези неща. — Нийл прегърна силно Бриана през раменете. — Носим го в кръвта си.

— Така изглежда. Познавах баба ви доста добре.

— Криси все се навърташе у нас. — Нийл намигна. — Мислеше си, че не я забелязвам. А аз просто бях срамежлив.

— Никога през живота си не си бил срамежлив — обади се Кристин със смях. — Напротив, гледаше на мен като на напаст.

— Даже и така да е било, промених мнението си. — Наведе се напред и пред любопитния поглед на Бриана, целуна Кристин по устните.

— Нужни ти бяха повече от петдесет години.

— А на мен ми се струва, че беше вчера.

— Ами... — Леко смутена, Бриана се изкашля. — Ще отида да видя... А, ето ги майка и Лоти — отбеляза тя, дочула гласове в антрето.

— Караш като слепец — негодуваше Маив. — Бих предпочела да се върна пеша в Енис, но не и отново да седна в тая кола.

— Ако мислиш, че ще се справиш по-добре — шофирай сама. Ще се почувстваш независима. — Очевидно равнодушна към забележката, Лоти влезе в гостната и отметна дебелия шал от раменете си. — Вечерта е малко хладна — обяви тя; бузите ѝ бяха зачервени, а тя — усмихната.

— Да ме изведеш в такова време! Това ще ме прикове към леглото най-малко за седмица.

— Майко — Бриана изправи рамене, за да преодолее смущението си, и помогна на майка си да съблече палтото, — искам да те запозная с госпожа Суини. Госпожо Суини, това е майка ми, Маив Конканън, и нашата приятелка Лоти Съливан.

— Очарована съм да се запознаем. — Кристин се надигна от стола и предложи ръка на всяка от тях. — Бяхме приятелки с майка ви, госпожо Конканън. Като момичета израснахме заедно в Голуей. Тогава се казвах Кристин Роуган.

— Говорила е за вас — отвърна Маив лаконично. — Приятно ми е да се запознаем. — Погледът ѝ се премести върху вуйчо ѝ и очите ѝ се присвиха. — Е, вуйчо Нийл, отдавна не си идвал.

— Сърцето ми ликува, че те виждам, Маив. — Той я прегърна и я потупа по гърба. — Надявам се, че изминалите години са били приятни за теб.

— Не бих казала. — Щом я пусна, тя се настани до камината. — Огънят не го бива много, Бриана.

Не беше вярно, но Бриана отиде да го доразпали.

— Стига си мърморила — нареди Нийл с небрежно махване на ръката. — Чудесно гори. Всички знаем, че смисълът на живота за Маив е да се оплаква.

— Забелязали сте го значи? — Лоти заговори приветливо, докато измъкваше куките за плетене от кошничката, която носеше със себе си. — Аз не ѝ обръщам внимание. Но вероятно успявам, защото съм отгледала четири деца.

Без да знае какво да предприеме, Кристин се обърна към Лоти:

— Прекрасна вълна, госпожо Съливан.

— Благодаря. И на мен ми харесва. Добре ли пътувахте от Дъблин?

— Чудесно. Бях забравила колко е красива тази част на страната.

— Само ниви и крави — подметна Маив, недоволна, че изпуска контрол над разговора. — Добре е да живееш в Дъблин и да минеш оттук за ден-два в хубав есенен ден. Но щом дойде зимата, няма да е толкова привлекателно.

Щеше да продължи да нарежда, но в този момент влезе Маги.

— Ето го самия вуйчо Нийл — усмихна се тя широко и изчезна в прегръдките му.

— Малката Маги Мей, вече пораснала.

— Такава съм от известно време. — Тя се отдръпна и пак се усмихна. — Загубил си я вече почти всичката — обяви тя и гальовно го погали по темето.

— Главата ми е така добре оформена, че милостивият Господ е решил, че няма нужда да се покрива с коса. Чух какви успехи жънеш, скъпа. Гордея се с теб.

— Госпожа Суини ти е разказала, за да може да се нахвали с внука си. Радвам се да те видя — обърна се Маги към Кристин. — Надявам се, вуйчо да не те довърши с това дълго пътуване до Голуей.

— О, успявам да се справя. Надявах се, ако не е неудобно, утре, преди да тръгнем, да ми покажеш ателието си.

— С удоволствие. Здравей, Лоти. Как си?

— Отлично. — Куките ѝ потропваха равномерно. — Все се надявах да наминеш да ни разкажеш за пътуването си до Франция.

Последната реплика накара Маив шумно да изсумти. Маги се обърна към нея:

— Здравей, майко.

— Маргарет Мери, както обикновено, занимаваш се само с твоите работи.

— Да.

— Бриана намира време два пъти седмично да дойде, за да се убеди, че имам всичко, от което се нуждая.

Маги кимна.

— Значи не е необходимо и аз да правя същото.

— Ще поднесе вечерята, ако сте готови — прекъсна ги Бриана.

— Винаги съм готов за хапване — увери я Нийл, като държеше едната ръка на Кристин в своята, а с другата потупа Маги по рамото, докато влизаха в трапезарията.

Масата бе покрита с ленена покривка и украсена с цветя, а на бюфета блещукаха свещи. Храната бе великолепно приготвена и изобилна. Всичко обещавахе една приятна и спокойна вечер, но, естествено, нищо подобно не се получи.

Маив едва докосваше храната. Колкото повече се развеселяваше компанията около масата, толкова по-мрачна ставаше тя. Завиждаше на Кристин за красивата, добре скроена рокля, за наниза от перли около шията, за приятния, скъпо ухаещ парфюм, който се носеше около нея. Както и за кожата — нежна и добре гледана с цената на доста средства.

Приятелка на майка ѝ, помисли си Маив. Дружката ѝ от детството. Животът, който бе водила Кристина Суини, трябваше да бъде неин. Щеше да е неин, ако не бе една-единствена грешка — Маги.

Искаше ѝ се да зареве от бяс, от срам, от безнадеждната загуба на всичко.

Около нея разговорите се лееха като скъпо вино, безсмислени приказки, смяташе тя, за цветя и отдавна минали времена, за Париж и Дъблин. За деца.

— Колко е хубаво, че сте имали такова голямо семейство — каза Кристин на Лоти. — Все съжалявам, че Майкъл и аз нямахме повече деца. Макар силно да обичахме сина си, а после — Роуган.

— Син — промърмори Маив. — Един син не забравя майка си.

— Вярно е. Връзката е някак особена — потвърди Кристин с усмивка, като се надяваше да смекчи свирепото изражение върху лицето на Маив. — Но, трябва да призная, че винаги съм мечтала и за дъщеря. Вие сте благословена с вашите две момичета, госпожо Конканън.

— По-скоро съм прокълната.

— Вземи си от гъбите, Маив. — Лоти гребна и сипа в чинията на Маив. — Чудесно са приготвени. Великолепно готвиш, Бриана.

— Научих се от баба — обади се Бриана. — Все исках да гледам как приготвя ястията.

— И затова постоянно ме обвиняваше, че не желая да бъда прикована към печката — заяви Маив, като отметна глава. — Не ми

допада подобен живот. Готова съм да се обзаложа, че вие не сте прекарвали много време в кухнята, госпожо Суини.

— Не особено, трябва да призная. — Усетила гласа си леко хладен, Кристин се опита да го смекчи. — И нищо, което някога съм сготвила, не напомня на поднесеното тази вечер, Бриана. Роуган с право превъзнасяше кулинарните ти способности.

— Изкарва си прехраната по този начин. Осигурява постеля и храна за непознати.

— Остави я на мира — намеси се Маги тихо, но погледът ѝ бе твърд, сякаш бе извикала. — Господ е свидетел, че и за теб се е грижила и те е хранила достатъчно дълго.

— Нейно задължение е. Няма човек на масата, който ще отрече, че е дълг на дъщерята да се грижи за майката. Нещо, което не съм видяла от теб, Маргарет Мери.

— Нито пък някога ще го видиш и затова бъди благодарна, че Бри те търпи.

— Няма за какво да съм благодарна, след като собствените ми деца ме изхвърлиха от къщата ми. Оставиха ме болна и сама.

— Но ти не си боледувала нито ден, Маив — отбеляза хладнокръвно Лоти. — И как ще си сама, когато съм до теб ден и нощ?

— И получаваш седмична надница, за да го правиш. Редно е хора от моята кръв и плът да се грижат за мен, но не! Дъщерите ми обръщат гръб, а вуйчо ми, с хубавата си къща в Голуей, не ще и да знае за мен.

— О, никак не си се променила, Маив. — Нийл я погледна със съжаление. — Ни най-малко. Извинявам се от името на племенничката си за лошото ѝ държане, Криси.

— Най-добре да се прехвърлим в гостната за десерта — пребледняла, Бриана се надигна. — Ей сега ще го поднеса.

— Там наистина ще е по-уютно — съгласи се Лоти.

— Ще ти помогна, Бриана.

— Ще ме извините ли за миг, вуйчо Нийл, госпожо Суини? Искам да разменя няколко думи с майка си, преди да се присъединим към вас. — Маги остана седнала и изчака стаята да се опразни. — Защо го правиш? — попита тя, когато двете с Маив останаха сами. — Защо ѝ разваляш вечерта? Толкова ли ти е трудно поне една вечер да ѝ създадеш илюзията, че сме семейство?

Смущението, което изпитваше, само направи тона на Маив по-остър.

— Самата аз не храня никакви илюзии и нямам нужда да впечатлявам някоя си госпожа Суини от Дъблин.

— Независимо от това, ти я впечатли — с безобразното си поведение. То се отразява на всички ни.

— Да не си въобразяваш, че си нещо повече от нас, останалите, Маргарет Мери? Повече, защото си се мъкнала във Венеция и Париж? — Маив се наведе напред и стисна ръба на масата толкова силно, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха. — Да не си въобразяваш, че не знам какво си правила с внука на тази жена? Да се държиш като лека жена, без капчица срам. Е, да, той ти осигурява парите и славата, за които винаги си мечтала. Ти трябваше само да продадеш тялото и душата си, за да ги получиш.

Маги стисна ръце под масата, за да не треперят.

— Продавам творбите си, така че може и да си права, като намесваш душата ми. Но тялото си е мое. Доброволно го отдадох на Роуган.

Маив пребледня, когато чу подозренията ѝ да се потвърждават.

— И ще заплатиш за това, както аз навремето. Мъж като него търси от такива като тебе онова, което напипва единствено в тъмното.

— Нищо не знаеш за цялата история. Нищо не знаеш за него.

— Но познавам теб. Какво ще стане с кариерата ти, когато откриеш, че носиш бебе в корема си?

— Ако се окаже, че трябва да отглеждам дете, моля се на Господ да се справя по-добре от теб. Няма да зарежа всичко и да покрия до края на живота си детето и себе си с власеница, сякаш сме мъченици.

— Нищо не разбираш — сръза я Маив. — Продължавай така и ще видиш какво ще ти се случи. Ще разбереш какво е животът ти да спре, а сърцето ти — да се разбие.

— Не е било задължително да стана така. Други музиканти и певци имат семейства.

— Аз имах талант. — Маив усети сълзи на самосъжаление да пълнят очите ѝ. — И защото бях арогантна като теб, той ми бе отнет. У мен вече нямаше никаква музика, щом ти влезе в мен.

— А е могло да има, ако си го желала достатъчно силно.

Да го е желала? Дори сега Маив усещаше как старата рана разкъсва сърцето ѝ.

— Каква е ползата да желаеш нещо? Ти самата цял живот си искала нещо, а сега рискуваш да ти бъде отнето, заради тръпката да усетиш мъж между краката си.

— Той ме обича — чу се Маги да казва.

— Мъжете лесно говорят за обич в тъмното. Никога няма да си щастлива. Родена си в грях, живееш в грях и ще си отидеш в грях. И сама. Точно като мен.

— Ти си посветила целия си живот на това, да ме мразиш. — Бавно и несигурно Маги се надигна. — Знаеш ли какво ме плаши, какво дълбоко ме плаши? Мразиш ме, защото в мен виждаш себе си. Господ да ми е на помощ, ако е така.

Тя побягна от стаята и изчезна в нощта.

Най-трудно щеше да ѝ бъде да поиска извинение. Маги го отложи и реши да се разсее, като покаже на Кристин и Нийл ателието си. На хладната утринна светлина болката от предишната вечер малко се притъпи. Успя да се поуспокои, докато обясняваше предназначението на различните инструменти, разнообразните техники и дори когато по настояване на Нийл, го напътстваше да направи първия си стъклен мехур.

— Това не е тромпет. — Маги сложи ръка върху тръбата, за да му попречи да я вдигне високо. — По този начин няма да направиш нищо друго, освен да се залееш с разтопено стъкло.

— Мисля, да се придържам към играта на голф — обяви той и намигна, докато ѝ връщаше тръбата. — Един художник в семейството стига.

— Сама си правиш стъклото, така ли? — Кристин обикаляше внимателно ателието, облечена с панталон и копринена блуза. — От пясък?

— И още някои неща: сода, варовик, фелдшпат. И малко арсеник.

— Арсеник? — Очите на Кристин се разшириха.

— И туй-онуй — усмихна се Маги. — Пазя рецептите си ревниво, като магьосница. В зависимост от цвета, прибавям и други химикали. Цветовете се променят при различните стъкла. Добавят се

кобалт, мед, магнезий. Също карбонати и окиси. Арсеникът е отличен окис.

Кристин огледа с подозрение химикалите, които Маги ѝ показва.

— Според мен би било по-просто да се разтопи готово стъкло.

— Но тогава няма да е изцяло твое произведение, нали?

— Не си давах сметка, че трябва да си не само художник, но и химик.

— Нашата Маги винаги е била умница. — Нийл прегърна младата жена през раменете. — Сара постоянно ми пишеше колко добре се справя в училище и колко е мила Бриана.

— Такива сме — засмя се Маги. — Аз съм умницата, а Бриана е милата.

— Тя пишеше, че и Бриана е умница — отвърна Нийл предано.

— Но се обзалагам, че за мен никога не е писала, че съм мила. — Маги зарови нос във врата му. — Толкова се радвам отново да те видя, вуйчо. Дори не си представях, че толкова ще се зарадвам.

— Позанемарих посещенията си при вас, откакто почина Том, Маги Мей.

— Не се укорявай. Всяка от нас си имаше собствен живот. И Бри, и аз си даваме сметка, че не е лесно да се понася и не е особено приятно да ни се гостува. И още нещо... — Тя се отдръпна и пое дълбоко въздух. — Искам да се извиня за снощи. Не биваше да я провокирам и не биваше да тръгвам, без да се сбогувам.

— Няма защо да се извиняваш нито ти, нито Бриана, както я уверих вече днес. — Нийл погали Маги по бузата. — Маив бе решила да е в лошо настроение още преди да дойде. Ти нищо не си провокирала. Не бива да се обвиняваш, Маги, след като тя е решила да живее живота си по този начин.

— Дали да се обвинявам, или не — не знам, но съжалявам, че вечерта се провали.

— Бих я нарекла по-скоро вечер на прозрението — обади се Кристин спокойно.

— Имаш право — съгласи се Маги. — Вуйчо Нийл, чувал ли си я някога да пее?

— Да. Истински славей. И така неспокойна като онези големи котки, затворени в клетките в зоологическата градина. Тя никога не е

имала лек характер, Маги. Беше щастлива само когато хората се умълчаваха, за да слушат пеенето ѝ.

— А и появата на баща ми.

— Точно така: появата на баща ти. От приказките, които съм чувал, двамата били слепи и глухи за всичко наоколо. Но нищо чудно да са били слепи и глухи и един за друг. — Той прокара едрата си ръка по косата ѝ. — Може и двамата да не са видели какво има в другия, докато не са се обвързали. А когато са видели, вероятно се е оказало по-различно от очакваното. И тя е допуснала това да вгорчи живота ѝ.

— Мислиш ли, че ако не ме бяха създали мен, щеше да е по-различна?

Той леко се усмихна и продължи да я милва.

— Ти си изпратена от съдбата, Маги Мей. А след като се появим на света, от нас зависи какви ще бъдем.

— Изпитвам съжаление към нея — пророни Маги тихичко. — Не съм допускала, че мога да я съжалявам.

— И добре си постъпила с нея. — Той целуна Маги по челото. — А сега се захващай да станеш това, което искаш.

— Работя по въпроса — усмихна се. — Работя усилено.

Доловила, че е настъпил подходящия момент, Кристин се обърна към вуйчо ѝ:

— Нийл, ще ни оставиш ли за малко насаме?

— Женски приказки, така ли? — Кръглото му лице цъфна от широката усмивка. — Не се притеснявайте. Аз ще отида да се поразходя.

— И така... — започна Кристин, щом вратата се хлопна зад гърба на Нийл. — Трябва да ти призная нещо. Снощи не тръгнах към гостната, както помоли Бриана. Останах, защото мислех, че ще мога да поизгледа нещата.

Маги сведе очи.

— Разбирам.

— И това, което направих, колкото и да е невъзпитано, бе да подслушам разговора ви. Положих много усилия, за да не нахълтам в стаята и да не дам на майка ти да разбере какво мисля.

— Така положението само щеше да се утежни.

— Точно затова не се поддадох на този импулс... Макар, признавам, щеше да ми достави огромно удоволствие. — Кристин взе

ръцете на Маги и ги разтърси. — Тя няма представа какво богатство има в твое лице.

— Или прекалено добре си дава сметка що за стока съм. Продадох част от това, което представлявам, защото се нуждая, точно като нея, да получа повече.

— Ти заслужаваш повече, защото си го изработила.

— Дали съм го изработила, или ми е било дадено като подарък, няма значение. Исках да се задоволя с онова, което имах, госпожо Суини. Исках, защото иначе трябваше да призная, че никога не сме разполагали с достатъчно средства. Трябваше да призная, че тате се е провалил, а това не отговаря изцяло на истината. Преди Роуган да влезе през онази врата, аз бях доволна или поне се насилвах да вярвам, че съм доволна. Но вратата се отвори и аз вкусих от другото. Не съм успяла да отхвърля и час смислена работа от седмица насам.

— И защо мислиш, че е така?

— Защото той ме е притиснал в ъгъла. Аз не съм вече същата. Той ме промени. Не знам какво да правя. А доскоро винаги знаех!

— Твоята работа минава през сърцето ти. Това е очевидно за всеки, който е видял творбите ти. Може би си затворила сърцето си, Маги?

— Ако съм го сторила, значи така е трябвало. Няма да повторя нейната грешка. Нито тази на баща ми. Няма да съм причина за нечия чужда мъка. Нито пък сама ще стана жертва на мъката.

— Според мен в момента ти си й жертва, Маги, скъпа. Допускаш да изпитваш вина, защото се радваш на успехи; чувстваш се и виновна, защото притежаваш амбицията да победиш. И се опасявам, че се страхуваш да надникнеш в сърцето си, защото освободиш ли веднъж онова, което е вътре, няма да успееш да го прибереш отново, макар че като го таиш там, то те прави нещастна. Влюбена си в Роуган, нали?

— И така да е, той го предизвика.

— Сигурна съм, че чудесно ще се справи с положението.

Маги се извърна и започна да оправя инструментите по пейката.

— Той никога не я е виждал. Може би се постарах да не ги срещна, за да не разбере всъщност каква съм аз. Със зъл нрав, недоволна, неудовлетворена.

— Самотна — подметна Кристин тихо, с което накара Маги да я погледне. — Самотна жена е, Маги, макар за това да е виновна само тя.

Както и никой, освен теб няма да е виновен, ако останеш самотна. — Пристъпи напред и взе ръцете на Маги в своите. — Не познавам баща ти, но трябва да си наследила нещо и от него.

— Той постоянно мечтаеше. И аз го правя.

— И баба ти, с пъргавата си мисъл и енергичен нрав, го правеше преди това. И тя присъства у теб. Както и Нийл, с жаждата му за живот. И от него имаш нещо. Всичко това е у теб, но нищо поотделно не прави цялото. Нийл е прав за това, Маги. Невероятно прав. Сама трябва да се изградиш такава, каквато искаш да бъдеш.

— Мислех, че съм го постигнала. Смятах, че съм наясно какво представлявам и какво искам да стана. А сега всичко в главата ми е объркано.

— Когато главата не може да ти даде отговор, най-добре е да се вслушаш в сърцето си.

— Не ми харесва отговора, който ми предлага.

Кристин се засмя.

— Тогава, детето ми, можеш да си напълно уверена, че това е правилният отговор.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Към средата на утрото, останала отново сама, Маги взе тръбата. Два часа по-късно съдът, който направи, бе хвърлен за претопяване.

Разгледа скиците, отхвърли ги, без изключение, и се опита да нарисува нови. Намръщи се на еднорога, оставен на полицата, и се обърна към масата, където още бяха прикрепени фенерите. Но едва взе стъклена тръбичка и образът в съзнанието ѝ изчезна. Наблюдаваше как връхчето на пръчицата се размеква, започва да се топи и покапват капки. Без да се замисля какво точно прави, започна да пуска капките в контейнер с вода.

Някои се пукнаха, други оцеляха. Извади една, за да я разгледа по-внимателно. Макар да бе родена от огъня, капката вече бе хладна и с форма на сълза. Подобно нещо можеше да направи всяко дете.

Търкаше сълзата между пръстите си, когато се отправи към поларископа. През лещите вътрешното напрежение на капката избухна в ослепителна дъга от цветовете. „Толкова много — помисли си тя — в толкова малко нещо.“

Пусна стъкълцето в джоба си, извади още няколко от кофата. Със заучени движения загаси пещите. Десет минути по-късно нахълта в кухнята на сестра си.

— Бриана, какво виждаш, когато ме погледнеш?

Отмятайки кичур от очите си, Бриана вдигна очи и продължи да меси тестото.

— Сестра си, разбира се.

— Не, не. Поне веднъж се опитай да не си толкова буквална. Какво виждаш в мен?

— Жена, която постоянно е на прага на нещо. Жена, която разполага с достатъчно енергия да ме омаломощи. И разгневи. — Бриана отново погледна ръцете си. — Да ме разгневи така, че да изпитам и тъга, но и съжаление.

— А егоизъм?

Бриана я погледна сепната.

— Не. Не забелязвам подобно нещо. Никога. Никога не съм забелязала този недостатък у теб.

— Но други притежавам, така ли?

— Предостатъчно. Какво, да не искаш да си идеална?

Снизходителният тон накара Маги да трепне.

— Все още си ми сърдита заради снощи.

— Ни най-малко. — С нова енергия Бриана се нахвърли върху тестото. — Сърдя се на себе си, на обстоятелствата, на съдбата, ако щеш. Но не на теб. Не ти го предизвика и Господ ми е свидетел, ти ме предупреди, че няма да стане, както съм го замислила. Но ми се ще да не скачаш вечно в моя защита.

— Правя го несъзнателно.

Бриана събра тестото на топка и я постави в купата, за да втаса отново.

— Държа се по-възпитано, след като ти си отиде. И, мисля, че малко се засрами. Преди да тръгне, похвали яденето ми. Не че яде много от него, но поне го каза.

— Прекарвали сме и по-лоши вечери.

— Истина е. Маги, тя каза и нещо друго.

— Тя какво ли не приказва. Не съм дошла, за да слушам какво е казала или не.

— Беше за свещниците — продължи Бриана и Маги вдигна въпросително вежди.

— Кои свещници?

— Онези, които бях поставила на бюфета; онези, които ми подари миналата година. Обърна внимание колко са красиви.

Маги се разсмя и поклати глава.

— Сънувала си.

— Бях напълно будна и стоях в антрето на къщата си. Погледна ме и ми го каза. Стори го. Остана там и ме гледа, без да сваля очи от мен, докато не разбрах, че не ѝ стигат сили да ти го каже сама, но иска да го знаеш.

— Защо го е направила? — попита Маги объркано.

— Сигурно нещо като извинение заради разговора ви в трапезарията, не е малко от нейна страна. Убеди се, че съм схванала какво иска да ти предам, и отново се нахвърли върху Лоти. Тръгнаха си, както и дойдоха — спорейки.

— Хм... — Маги нямаше представа как да реагира, какво да почувства. Пъхна ръка в джоба и неспокойните ѝ пръсти заиграха с капките.

— Малка крачка, но все пак — крачка. — Със сръчни движения Бриана започна да посипва ръце с брашно, за да оформи следващия самун хляб. — Щастлива е в къщата, която ѝ подари, дори да не го е осъзнала още.

— Може и да си права. — Усети, че ѝ е трудно да си поеме въздух. — Надявам се, да си права. Но не замисляй следващи семейни вечери в близко време.

— Разбира се.

— Бриана... — Маги се поколеба и накрая безпомощно погледна сестра си. — Отивам с камионетката до Дъблин днес.

— А, значи ще имаш дълъг ден. От галерията ли те викат?

— Не. Отивам да видя Роуган. Или ще му кажа, че никога повече няма да се срещам с него, или ще обявя, че съм готова да се омъжа за него.

— Да се омъжиш за него? — Бриана продължи да меси тестото. — Той е поискал да му станеш съпруга?

— Последната вечер във Франция. Отказах му. Категорично му отказах. Наистина вярвах, че така е по-добре. Не знам дали още не го вярвам. Затова ще пътувам с камионетката. За да имам време да премисля. Разбрах, че ще трябва да е или едното, или другото. — Тя опипа пак стъклените капки в джоба си. — Просто исках да ти кажа, че тръгвам.

— Маги... — Бриана стоеше с тестото в ръце, загледана в полюшващата се задна врата.

Най-лошото бе, че не го завари у дома; знаеше, че трябва да провери, преди да тръгне. Бил в галерията, бе казал икономът, но когато пристигна там, проклинайки през цялото време уличното движение в Дъблин, той бе тръгнал към офиса си.

Там също го изпусна, и то за пет минути, както я уведомиха. Тръгнал към летището и оттам — за Рим. Не би ли искала да се свържат с него по телефона в колата му?

Не, реши Маги. Не искаше да се запъва по телефона, когато се отнасяше за едно от най-важните решения в живота ѝ. Накрая се качи на камионетката и предприе дългото самотно пътуване обратно до Клар.

Лесно беше да се нарича глупачка и да си повтаря колко е добре, че не го е намерила. Изтощена от часовете зад волана, заспа като пребита и се събуди едва по обяд на следващия ден.

След това се опита да работи.

— Искам „Търсача“ тук отпред, а „Триединството“ в самия център.

Роуган стоеше в огрения от слънце салон във филиала на галерия „Уърлдуайд“ в Рим и наблюдаваше как персоналът подрежда творбите на Маги. Скулптурите добре се вписваха в позлатения декор в стил „рококо“. Тежкото червено кадифе, което подбра, за да покрие подставките, им придаваше царствен вид. Бе сигурен, че Маги ще протестира, но подхождаше за клиентите на тази галерия.

Погледна часовника и промърмори нещо под нос. След двадесет минути имаше среща. Не биваше да я проваля, смяташе той, докато даваше ново нареждане за една от скулптурите. Щеше да закъснее. Явно това бе влиянието на Маги. Беше го лишила от чувството за време.

— Галерията отваря след петнадесет минути — припомни той на персонала. — Предполагам, че ще се появят журналисти. Осигурете каталог за всеки. — Хвърли последен поглед върху помещението, не пропусна нито една скулптура, нито една гънка. — Много е добре.

Излезе навън на яркото италианско слънце, където го чакаше шофьорът му.

— Закъснявам, Карло.

Роуган се настани на седалката и отвори куфарчето си.

Карло се ухили, нахлупи шофьорската си шапка по-ниско над очите и сви пръсти като пианист пред разтърсващ акорд.

— Ще наваксам, синьор.

За чест на Роуган, почти не трепна, когато автомобилът подскочи като тигър и се включи в движението. Вкопчен в седалката, Роуган започна да преглежда цифрите, които бе получил от филиала в Рим.

Отлична година, реши той. Далеч не като бума в средата на 80-те години, но все пак съвсем прилична. Помисли си дали пък не е по-добре, че отминаха годините, когато за някоя картина на аукционите се искаха стотици милиони. Изкуство на такава висока цена, прекалено често се криеше в сейфове и ставаше безжизнено като злато.

Годината наистина бе доходоносна. Достатъчно доходоносна, за да осъществи идеята си да открие още един филиал на „Уърлдуайд“, в който да се продават произведения на ирландски художници. Идеята се бе загнездила в главата му отпреди няколко години, но едва сега добиваше по-конкретни очертания.

Малка, уютна галерия на леснодостъпно място. Място, което да накара хората да размишляват, да видят качествено изкуство на приемливи цени, което те съблазнява да купиш, каквото ти харесва.

Да, реши той, моментът бе подходящ. Много подходящ.

Колата спря рязко, гумите изсвистяха. Карло се завтече да отвори вратата за Роуган.

— Навреме сте, синьор.

— Ти си вълшебник, Карло.

Роуган прекара тридесет минути с управителя на римската галерия, час на събрание на борда на директорите, после даде интервю за журналистите, за да популяризира предстоящата обиколка на Конканън. Отдели няколко часа да види какво ново предлага Рим в областта на изкуството, срещна се с художници. Възнамеряваше да отлети за Венеция същата вечер, за да подготви обстановката за следващата спирка. Разпределяйки времето си, успя да се измъкне, за да звънне в Дъблин.

— Джоузеф?

— Роуган! Как е Рим?

— Слънчев. Приключих тук. Най-късно в седем ще съм във Венеция. Ако успея, още тази вечер ще намина към галерията. Ако не — утре.

— Разписанието ти е пред мен. Ще се върнеш след седмица, нали?

— И по-скоро, стига да свърша всичко. Да имаш нещо да ми съобщиш?

— Еймън намина насам. Купих две негови картини. Доста са добри.

— Чудесно. Имам идея как да продадем повече от неговите произведения след Нова година.

— Така ли?

— Да, ще обсъдя проекта с теб, щом се върна. Нещо друго?

— Видях баба ти и приятеля ѝ, преди да заминат за Голуей.

Роуган изсумтя.

— Доведе го в галерията, така ли?

— Искаше да види някои от нещата на Маги. В подобаваща обстановка. Той е голям чешит.

— Напълно си прав.

— А, и като споменах Маги — беше в града в началото на седмицата.

— В Дъблин? Защо?

— Не каза. Появи се набързо на много места. Дори не успях да разговарям с нея. Изпратила е нещо като съобщение за теб.

— Какво съобщение?

— Синьо е.

— Съобщението е синьо?

— Не. Съобщението гласи: „Синьо е“. Разкошна скулптура, изящна като върба. Сигурно е смятала, че ще разбереш какво значи.

— Разбрах. — Той се усмихна, като прокара пръст по носа си. — За граф Дьо Лорейн от Париж е. Сватбен подарък за внучката му. Ще трябва да се свържеш с него.

— Добре. Маги е минала не само оттук, но и през офиса и дома ти. Предполагам, търсила те е да ти съобщи нещо.

— Изглежда, е така. — Той помисли за миг, след това се поддаде на инстинкта си. — Джоузеф, направи ми услуга: звъни в галерията във Венеция и кажи, че ще отида след няколко дни.

— С удоволствие. Имаш ли специална причина?

— Ще ти кажа допълнително. Поздрави на Патриша. Ще ти се обадя.

Маги барабанеше с пръсти по масата в кръчмата на О'Мейли, клатеше нервно крак и дишаше дълбоко.

— Тим, ще ми дадеш ли и един сандвич с тази бира. Не мога да чакам Мърфи цял следобед с празен стомах.

— С удоволствие. Любовна среща, така ли?

Той ѝ се ухили от другата страна на бара и закачливо ѝ намигна.

— Ха, денят, когато изляза на любовна среща с Мърфи Мълдун, ще е денят, в който съм си загубила ума. Имал работа в селцето и каза да го чакам тук. — Тя посочи кутията на пода до краката си. — Ето подаръка за рождения ден на майка му.

— Нещо, което ти си направила?

— Да. И ако не се появи, докато си изям сандвича, ще трябва да идва до къщи, за да го получи.

— Алис Мълдун — обади се Дейвид Райън, който седеше до бара и пушеше. — Отиде да живее в Киларни, нали така?

— Да — припомни си Маги. — От десет години вече живее там.

— Не съм я виждал наоколо. Омъжи се повторно, след като Рори Мълдун се спомина.

— Да. — Тим се включи в историята, докато си наливаше халба бира. — Омъжи се за заможен лекар на име Колин Бренан.

— Роднина на Даниел Бренан — обади се друг от постоянните клиенти, както си ядеше яхнията. — Нали знаете, онзи, дето държи магазин за хранителни стоки в Кларкасъл.

— Не — възрази Тим, като поднасяше сандвича на Маги. — Не е роднина на Даниел Бренан, а на Боби Бренан от Фъргъс.

— Според мен грешиш — размаха цигарата Дейвид.

— Готов съм да се обзаложа на две лири.

— Добре. Ще питаме самия Мърфи.

— Ако някога се появи — промърмори Маги и отхапа от сандвича. — Сякаш нямам какво друго да правя, вместо да седя тук и да си клатя краката.

— Някога познавах един на име Бренан — обади се възрастният мъж в края на бара, дръпна от цигарата и изпусна няколко кръгчета от дим. — Франки Бренан от Балибъния, където живеех като момче. Една вечер се връщал от кръчмата, добре попийнал, а никак не носеше на алкохол...

Той направи ново кръгче. Времето минаваше, но никой не заговори. Раждаше се разказ.

— Та се прибирал той към къщи, като залитал леко, и за по-пряко свил през нивите. А там имало вълшебен хълмче, където живеели феите и нали бил пьян, взел, че го стъпкал. Е, както е

известно, човек не бива да прави това ни пъян, ни трезвен. Феите, разбира се, решили да научат Франки Бренан да се държи възпитано и почтително и затова, докато се люшкал през нивите, му смъкнали дрехите. Пристигнал си вкъщи чисто гол, ако изключим шапката и едната обувка. — Отново направи пауза и се усмихна. — Така и никога не намери другата.

Маги се изсмя от сърце и вдигна крака върху празния стол пред себе си. Който ще да ходи в Париж, Рим и къде ли не, реши тя. На нея ѝ е добре тук.

В този момент влезе Роуган.

Получи няколко преценяващи погледа. Не беше обичайно в мрачен следобед като този в кръчмата на О'Мейли да влиза непознат мъж с добре ушит костюм.

Маги, с вдигната до устните си чаша, застина като камък.

— Добър ви ден. Мога ли да ви предлага нещо? — попита Тим.

— Халба бира, ако обичате. — Роуган се облегна на плота и се усмихна на Маги, докато Тим точеше бирата. — Добър ти ден, Маргарет Мери.

— Какво правиш тук?

— Ами каня се да изпия халба бира. — Все така усмихнат, той постави монетите на плота. — Добре изглеждаш.

— Мислех, че си в Рим.

— Вие значи сте Роуган Суини? — обади се Тим, като му поднесе халбата.

— Да.

— Аз съм О'Мейли, Тим О'Мейли. — Тим избърса ръце в престилката си и разтърси ръката на Роуган. — Бях добър приятел на бащата на Маги. Той щеше да е доволен от това, което правите за нея. Доволен и горд. Дирдри и аз започнахме да събираме в една тетрадка изрезки от вестници, които пишат за Маги.

— Мога да ви уверя, че ще добавяте още, господин О'Мейли, и то още дълго.

— Ако си дошъл да видиш дали съм направила нещо ново — обади се Маги, — не съм и няма да имам, ако ме безпокоиш.

— Не съм дошъл да гледам работите ти. — Като кимна на Тим, Роуган се приближи до Маги. Седна до нея, хвана с ръка брадичката ѝ и нежно я целуна. Дари я с дълга целувка. — Дойдох да видя теб.

Тя издиша въздуха, който бе задържала в дробовете си. Огледа със свъсени вежди посетителите в кръчмата и забеляза любопитните им погледи, преди да извърнат глави.

— Доста се позабави.

— Достатъчно, за да започна да ти липсвам.

— Почти нищо не съм свършила, откакто си отиде. — Беше ѝ трудно да го признае и заби поглед в чашата пред себе си. — Все започвах и спирах, започвах и спирах. Нищо не се получава така, както ми се ще. Не ми харесва това чувство, Роуган. Никак не ми харесва.

— И що за чувство е то?

Тя го погледна изпод дългите си мигли.

— Липсваше ми. Ходих в Дъблин.

— Знам. — Той взе между пръстите си кичур от косата ѝ. Бе пораснала малко, забеляза той и се зачуди колко ли време ще мине, преди отново да я отреже с градинската ножица, както му бе казала, че прави. — Толкова ли трудно ти беше да дойдеш при мен, Маги?

— Да. По-трудно от всичко, което съм правила. А теб те нямаше.

— Ето ме сега.

Беше тук. А тя не бе сигурна, че ще може да говори — толкова силно биеше сърцето ѝ.

— Искам да ти кажа някои неща. Не знам... — Тя млъкна, тъй като вратата се отвори и Мърфи влезе. — Тъкмо навреме!

Мърфи направи знак на Тим, преди да се насочи към Маги.

— Значи вече си обядвала. — Свойски притегли един стол, настани се до нея и взе един от пържените ѝ картофи. — Донесе ли го?

— Да. А ти ме накара да чакам половин ден.

— Часът е едва един. — Докато оглеждаше Роуган, Мърфи изяде още един от картофите ѝ. — А вие вероятно сте Суини, нали така?

— Така е.

— От костюма е — обясни Мърфи. — Маги каза, че ходите облечен сякаш всеки ден е неделя. Аз съм Мърфи Мълдун, съседът на Маги.

„Първата целувка“ — сети се Роуган и стисна протегнатата ръка така предпазливо, както стори и самият Мърфи.

— Приятно ми е да се запознаем.

— И аз се радвам. — Мърфи опря стола на задните му крака, за да огледа по-добре Роуган. — Може да се каже, че съм ѝ като брат, тъй

като тя си няма мъж да я гледа.

— И няма нужда от такъв — обади се Маги. Щеше да изрита стола изпод Мърфи, ако той не бе достатъчно бърз и не го остави да стъпи и на четирите крака. — Идеално мога да се грижа за себе си, благодаря.

— Доста често съм я чувал да го казва. — Роуган продължаваше да говори на Мърфи. — Но независимо дали се нуждае, или не — тя има мъж.

Съобщението премина от единия към другия. След като го обмисли за миг, Мърфи отбеляза:

— Чудесно. — След това се обърна към Маги: — Донесе ли го?

— Нали ти казах, че го донесох. — Нетърпеливо се наведе да вдигне кутията от пода и я постави на плота помежду им. — Ако не беше слабостта ми към майка ти, щях да го разбия в главата ти.

— Тя ще ти е благодарна, че си се въздържала. — Докато Тим наточи още една бира, Мърфи отвори кутията.

— Чудесна е, Маги. Тя ще остане много доволна.

Роуган не се и съмняваше. Бледорозовата купа се лееше като вода, а ръбовете ѝ завършваха като леко извити вълни. Стъклото бе така крехко, така нежно, че виждаше сянката от ръцете на Мърфи през него.

— Ще я поздравяш за рождения ѝ ден и от мен, чуваш ли! — настоя Маги.

— Непременно. — Мърфи прокара още веднъж мазолест пръст по купата и я прибра в кутията. — Петдесет лири, нали така?

— Да. — Маги протегна обърнатата нагоре длан. — В брой.

Преструвайки се на недоволен, Мърфи се почеса по бузата.

— Доста скъпичко ми се струва за една мъничка купа, Маги Мей. Та човек дори не може да яде от нея. Но майка ми обича глупави, безсмислени предмети.

— Продължавай да говориш, Мърфи, и ще вдигна цената.

— Петдесет лири! — Като продължи да клати недоумяващо глава, Мърфи извади портфейла си. Отброи банкнотите и ги постави в протегнатата ѝ ръка. — Нали знаеш, че цял сервиз струва толкова? Дори тенджерка с дълга дръжка в добавка.

— И тя щеше да те цапардоса по главата с нея. — Доволна, Маги прибра парите в джоба си. — Няма жена, която да иска тенджерка с

дълга дръжка за рождения си ден, а всеки мъж, който си въобразява, че е искала точно това, си заслужава последствията.

— Мърфи? — Дейвид Райън се раздвижи на стола. — Ако си приключил със сделката, имаме един въпрос към теб.

— Тогава ще трябва да отговоря. — Взимайки чашата с бира, Мърфи се надигна. — Костюмът ви наистина е чудесен, господин Суини.

Той се отдалечи, за да уреди облога с Бренан.

— Петдесет лири? — промърмори Роуган, като кимна към кутията, която Мърфи бе оставил. — Ти и аз прекрасно знаем, че можеш да получиш поне двадесет пъти повече.

— Какво от това? — Станала моментално отбранителна, тя избута чашата с бира настрана. — Това е мое творение и ще поискам за него колкото решаш. Ти разполагаш с онзи гнусен договор, който ти дава правата върху работите ми, Суини, и ако искаш, можеш да ме съдиш за това, че го нарушавам, но няма да получиш купата!

— Не исках...

— Дадох дума на Мърфи — продължи да фучи тя. — И изпълних обещанието си. Ще си получиш проклетите двадесет и пет процента от петдесетте лири. Но ако решаш да направя нещо за приятел...

— Не те упреквах. — Той обви с ръце вдигнатия ѝ заплашително юмрук. — Казах го като комплимент. Имаш щедро сърце, Маги.

С тези думи той я обезоръжи и тя само въздъхна.

— В договора пише, че разполагаш с всичко, което направя.

— Така пише — съгласи се той. — Но, предполагам, че ще продължиш да негодуваш и в същото време тайно ще раздаваш на приятелите си подаръци. — Тя го погледа толкова гузно изпод мигли, че той се засмя. — Виждам, че през последните месец-два съм могъл да те осъдя няколко пъти. Но можем да сключим странична сделка. Няма да взема полагащите ми се проценти от твоите петдесет лири, а ти ще направиш подарък на баба ми за Коледа.

Тя кимна и отново сведе очи.

— Не става дума само за пари, нали, Роуган? Понякога се страхувам, че съм им станала подвластна. Защото парите ми харесват, много ми харесват, както и всичко свързано с тях.

— Не става дума само за пари, Маги. Както и не става дума само за откривания на изложби, където се лее шампанско, или за

вестникарски отзиви и приеми в Париж. Това са само външните неща. Става дума за онова, което е у теб и за всичко, което си ти, за да успееш да сътвориш такива красиви, уникални и впечатляващи творби.

— Не мога да се върна към начина на живот, който водех, преди да те срещна. Вече не съм същата. — Тя се загледа в него, изследвайки внимателно всяка черта на лицето му; ръката му бе върху нейната. — Ще дойдеш ли на разходка с мен? Искам да ти покажа нещо.

— Колата ми е отвън. Вече сложих колелото ти вътре.

Тя се усмихна.

— Трябваше да се досетя, че ще го сториш.

Поеха към Луп Хед, а есенният вятър превръщаше нападките листа в море от цветове. Навътре от тесния път, разлюлени като море, се простираха нивите и хълмовете в онова наситенозелено, така характерно за Ирландия. Маги видя срутените каменни колиби, които не изглеждаха по-различни оттогава, когато мина по същия път преди пет години. Земята беше тук и хората я обработваха, както винаги правеха. И щяха да правят.

Чу морето и усети дъха му, а сърцето ѝ се сви. Стисна силно очи, после ги отвори. И прочете надписа: „Последната кръчма преди Ню Йорк“. *Да отплаваме ли за Ню Йорк, Маги, или да изпием по халба?*

Колата спря, тя не каза нищо. Излезе и позволи на студения въздух да я погали по лицето. Взе ръката на Роуган и двамата се спуснаха по отъпканата пътечка към морето.

Войната продължаваше: вълните се разбиваха върху скалите с оглушителен трясък и шум. Беше се спуснала мъгла и границата между морето и небето бе изчезнала, виждаше се само една широка сива ивица.

— Не съм идвала тук почти пет години. Не знаех, че отново ще дойда. — Стисна устни. Искаше ѝ се юмрукът, стегнал сърцето ѝ, леко да се отпусне; поне мъничко. — Тате умря тук. Бяхме дошли само двамата. Беше зима и много студено, но той обичаше това място повече от всяко друго. Същия ден бях продала няколко скулптури на търговец от Енис и бяхме празнували в кръчмата на О'Мейли.

— Ти си била сама с него? — Роуган бе ужасен. Не можеше да направи нищо за нея, освен да я вземе в прегръдките си и да я

притисне към себе си. — Съжалявам, Маги. Много съжалявам.

Тя прокара буза по мекото вълнено палто на Роуган, долови мириса му. Затвори очи.

— Говорихме за майка ми, за женитбата им. Никога не разбрах защо не я остави. Вероятно никога няма да разбере. Но той копнееше аз и Бриана да получим всичко, което желаем. Струва ми се, че и аз се нуждая от същото, но си мисля, че ще имам възможност да получа това, което искам.

Отдръпна се, за да вижда лицето му, докато говори.

— Имам нещо за теб.

Не откъсна поглед от него; бръкна в джоба си и извади една от стъклените капки.

— Прилича ми на сълза.

— Да — съгласи се тя.

Изчака го да я вдигне пред очите си и да я разгледа.

Той прокара палец по гладката повърхност.

— Сълзите си ли ми даваш, Маги?

— Може би. — Тя извади друга капка. — Получават се, като пускаш горещо стъкло във вода. Докато го правиш, някои веднага се пукат, но други издържат и се оформят. Здрави са. — Клекна да потърси камък. Докато Роуган я гледаше, тя удари капката с камъка. — Толкова са здрави, че не можеш да ги счупиш дори с чук. — Изправи се, като държеше капката, която бе непокътната. — Издържа, нали виждаш. От удара само отскача и проблясва. Но тук, в тънкия ѝ край, само едно невнимателно движение и... — Тя стисна края между пръстите си. Стъклото стана на прах. — Изчезна, нали видя. Сякаш никога не е съществувало.

— Сълзите извираат от сърцето — отбеляза Роуган. — И към двете трябва да се отнасяме внимателно. Няма да разбия сърцето ти, Маги, както и ти няма да разбиеш моето.

— Не. — Тя си пое дълбоко въздух. — Но доста често ще си нанасяме удари. Ние сме така различни, както водата и горещото стъкло, Роуган.

— Но можем да създадем нещо силно помежду си.

— Мисля, че е възможно. И в същото време се чудя колко дълго можеш да издържиш в къщурка в Клар или аз в къща, пълна с прислуга, в Дъблин.

— Можем да се преместим във вътрешността на страната — заяви той и я видя как се усмихва. — Всъщност мислех по този въпрос. Идеята подлежи на обсъждане, Маги, и можем да постигнем компромис.

— Ха, вечният бизнесмен. Дори в миг като този.

Той се направи, че не чува саркастичната ѝ забележка.

— Имам намерение да отворя галерия в Клар, където да излагам произведения от ирландски художници.

— В Клар? — Отметна разрошените си от вятъра коси и го погледна смаяно. — Филиал на „Уърлдуайд“ тук, в графство Клар? Готов си да направиш това за мен?

— Да. Но, трябва да ти призная, с риск това да намали значението на постъпката ми в очите ти, че имам тази идея доста преди да се запозная с теб. Идеята няма нищо общо с теб, ала мястото, където ще бъде осъществена, има. Или може би е редно да кажа — с нас?

Вятърът се усили; той притвори якето ѝ и го закопча.

— Мисля, че мога да живея в къщурка в западната част на страната през част от годината така, както ти можеш да живееш в къща с прислуга през останалата.

— Предварително си го измислил!

— Да, признавам. Е, някои неща могат да бъдат обсъдени. — Той отново разгледа стъклената капка, преди да я пусне в джоба си. — Едно нещо обаче не подлежи на обсъждане.

— И какво е то?

— Сватбен договор, Маги, отново с изключителните права за мен, който няма да ти даде възможност да избягаш. Договор за цял живот.

Юмрукът около сърцето ѝ се сви още повече.

— Трудно е човек да се пазари с теб, Суини.

— Така е.

Тя отново погледна към морето, към безспирното движение на водата, към упоритите скали и магията, която създаваха.

— Бях щастлива сама — пророни тя тихичко. — И бях нещастна, когато ти не беше при мен. Искях никога да не разчитам на никого, или да допусна толкова да се привържа към някого, че да съм нещастна. Но разчитам на теб, Роуган. — Нежно погали бузата му. — И те обичам.

Сладостен трепет премина през него, когато я чу да го изрича.
Насочи дланта ѝ към устните си.

— Знам.

И юмрукът, така стегнал сърцето ѝ, се отпусна.

— Знаеш? — Тя се засмя и поклати глава. — Сигурно е чудесно винаги да си прав.

— Няма по-чудесно нещо. — Той я вдигна и я завъртя, преди устните им да се слоят. Вятърът с мирис на море ги обгръщаше. — Щом мога да те направя нещастна Маги, ще мога да те направя и щастлива.

Тя силно го прегърна.

— Ако не го направиш, ще превърна живота ти в ад. Кълна се! Господи, никога не съм искала да съм съпруга!

— Но ще си моя и ще бъдеш доволна от това.

— Ще бъда твоя. — Тя вдигна лице към него. — И ще бъда доволна от това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.